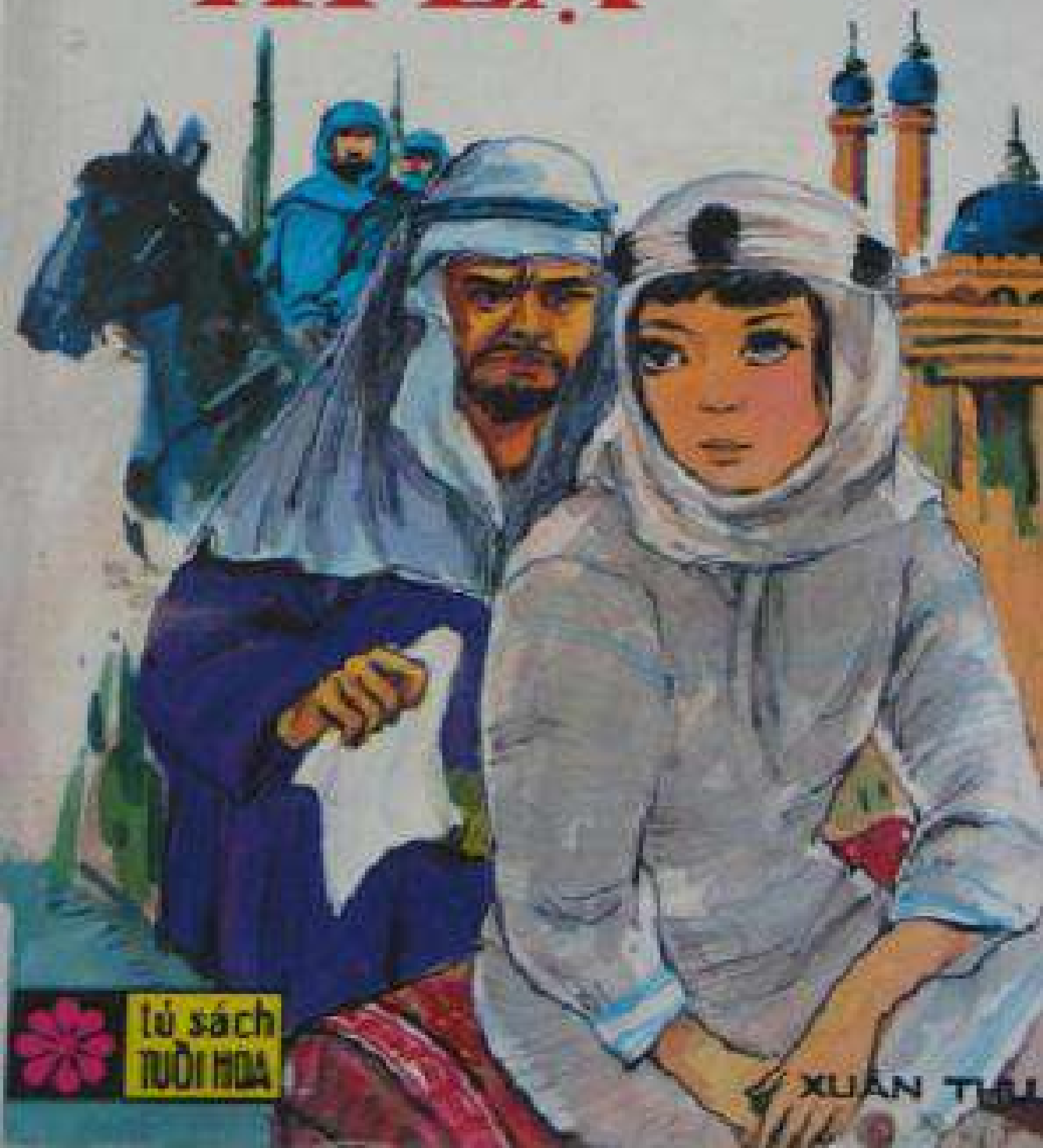

BỘ KHUY NAMQUẬN

KỶ LẠ

lũ sách
TUỔI HÒA

XUAN TUI

Bộ khuy kỳ lạ

Nam Quân

Chào mừng các bạn đón đọc đầu sách từ dự án sách cho thiết bị di động

Nguồn: <http://vnthuquan.net>

Phát hành: Nguyễn Kim Vỹ.

Mục lục

[CHƯƠNG I](#)

[CHƯƠNG II](#)

[CHƯƠNG III](#)

[CHƯƠNG IV](#)

[CHƯƠNG V](#)

[CHƯƠNG VI](#)

[CHƯƠNG VII](#)

[CHƯƠNG VIII](#)

[CHƯƠNG IX](#)

[CHƯƠNG X](#)

[CHƯƠNG XI](#)

[CHƯƠNG XII](#)

[CHƯƠNG XIII](#)

[CHƯƠNG XIV](#)

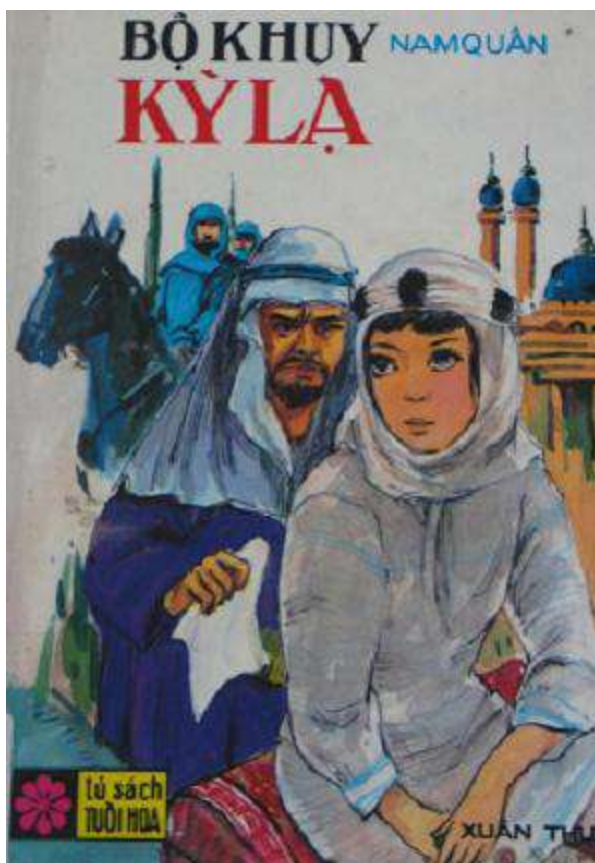
[CHƯƠNG XV](#)

[CHƯƠNG XVI](#)

[CHƯƠNG XVII](#)

[CHƯƠNG XVIII](#)

Nam Quân
Bộ khuy kỳ lạ
CHƯƠNG I
TRỰC CHỈ DU-RÁP

Việt-Kim ngẩng phắt đầu như một con búp bê hình nộm có giây giật. Em đưa tay lên dụi mắt, vén gọn những lọn tóc nâu tơ mịn lò xo che kín cả mắt.

Tia nhìn loang loáng, bao quát một vòng kéo tâm trí em trở về thực tại ... Thì ra thân mình em đang lơ lửng trên chín tầng mây trắng cách mặt biển trong xanh, mệnh mông sóng nước của Ấn-Độ Dương có trên 3.000 thước. Kề sát ngay bên cạnh là ký giả Hải Âu, cha em, trong một chiếc ghế nệm nhung êm của chiếc phi cơ vĩ đại đang soải cánh trực chỉ Du-Ráp! Một tiểu vương quốc, nhỏ bé nhưng nổi tiếng nhờ những giếng dầu lửa. Chỉ chút

nữa đây, máy bay sẽ hạ cánh ghé Ba-Lê, tại phi trường Óoc-Ly.

Việt-Kim vươn vai thoải mái tự nhủ:

- "Chuyến bay du lịch này quả là một cuộc phiêu lưu kỳ thú chỉ có được trong những chuyện thần tiên".

Việt Kim đã được đọc nhiều sách báo nói về tiểu quốc Du-Ráp. Những trang sách kể các chuyện kỳ thú về sự tích "Ngàn lẻ một đêm" ...

Trí óc lâng lâng, em hình dung lại bóng vị "thần" vừa hiện ra trong giấc mơ hồi nãy. Và em thấy vị thần đó thật là giống "chú Ngọc" ghê. Giống chú Ngọc? Tại sao lại có thể giống chú Ngọc được nhỉ?... À, chắc vì, có tới gần một tuần nay, chú Ngọc cứ bắt Việt Kim đọc mãi để được biết nhiều tin tức về cái tiểu quốc tí hon của miền Trung Đông đó. Chắc thế rồi! Chú Ngọc chả là Giám Đốc Nha Thông Tin Đô-Thành vừa là bạn rất thân của ký giả Hải Âu, ba em mà. Và việc em được theo ba đi du lịch đây cũng là nhờ chú Ngọc một phần lớn.

Tiếng ngáy pho pho của ký giả Hải Âu nơi ghế nhưng bên cạnh đã làm em tỉnh ngủ. Em nhẹ nhàng đỡ đầu, khẽ nâng vai cha cho ngồi ngay ngắn lại, và tùm tùm cười thầm nghĩ:

- Ba chỉ ngủ là tài! Vậy mà hứa là sẽ đánh thức mình dậy khi phi cơ bay tới trời Âu đấy. Té ra chính mình lại phải đánh thức ba ấy chứ!

Việt Kim đưa tia mắt tròng tròng ngắm khuôn mặt răn rỏi, đường nét thanh tú, rám nắng của người cha thân yêu. Ngay cả khi ngủ, ký giả Hải Âu cũng vẫn có cái vẻ đặc biệt của người có một sức sống mãnh liệt.

Ngồi thoải mái trong ghế bành bọc nhung êm, hai tay khoanh lại, bắt chéo trước ngực, đôi mắt nhắm kín, nhưng sắc diện ông vẫn toát ra một cái gì rất sống động như đang ngưng tụ thần trí đặng đặt một vài câu phỏng vấn một nhân vật trứ danh trên màn ảnh truyền hình vậy.

Nhưng Việt Kim chợt nhận ra hình bóng một nếp nhăn rất nhỏ chạy ngang trán ông Hải Âu. Chắc trong lòng ông đang có một sự gì lo lắng. Và chẳng hiểu điều lo lắng ấy liệu có gì dính dáng đến công việc của ông tại Du-Ráp không? Tuổi trẻ dễ buồn mà cũng dễ vui. Nếp nhăn nhỏ trên trán cha chợt làm em áy náy, nhưng khi nghĩ tới "chú Ngọc", giám đốc Nha Thông Tin Đô Thành, em lại thấy trong lòng phấn khởi vô cùng.

Hơn một năm nay, ông Ngọc tuyển Việt Kim vào tập sự làm ký giả. Mấy tháng sau, ông lại chiêu ý, biệt phái em qua phụ tá cho ông Hải Âu, cha em, một cây viết kỳ cựu, tuy tuổi mới ngót 40, của đài Phát Thanh và Vô Tuyến Truyền Hình. Hải Âu! Cứ nhắc đến hai tiếng đó, các khán thính giả của Vô Tuyến Truyền Thông, Truyền Hình lại nhớ ngay đến những cuốn phim tài liệu thời sự quốc tế với những bài dẫn giải rất có giá trị của ông. Tại khắp mọi nơi trên thế giới hễ nơi nào hơi có một cái gì lạ, là thế nào ký giả Hải Âu cũng cậy cục xin đi cho bằng được, để săn tin và thu hình.

Với danh nghĩa phụ tá, Việt Kim thường tháp tùng cha hầu hết trong các cuộc du lịch từ Á sang Âu, Úc, Mỹ, Phi ... Ký giả Hải Âu thường hay nửa đùa nửa thật, bảo con gái yêu:

- Con sẽ là đôi mắt, đôi tai thứ hai của ba đó, nghe!

Quả có thế! Công việc của Việt Kim là sưu tầm các sự kiện, tổng hợp mọi yếu tố, moi móc, phát giác ra những chi tiết đặc biệt và đôi mắt thì lúc nào cũng phải có một cái nhìn thật tinh tế để nhận ra được những nét độc đáo, những khía cạnh đặc biệt của sự việc và sự vật.

Giờ đây, em đang cúi xuống, khom người bới tìm dưới gầm ghế ngồi, cái sắc tay và đôi giày đã tháo ra cho đỡ tức chân từ lúc lên phi cơ. Em muốn sửa soạn lại một chút cái khuôn mặt đẹp, rồi sau đó mới đánh thức ba dậy để ba được vui sướng với niềm kiêu hãnh có được một đứa con gái rất xinh tươi.

Nhắc bỏ tấm chăn len mềm thơm vắt ngang người, Việt Kim nhẩy nhẹ qua chân ông Hải Âu, lướt ra lối đi ở giữa phi cơ, tiến về phía đuôi. Hành khách, đa số vẫn còn ngủ gà ngủ gật trong lòng ghế ấm.

Việt Kim ngấm bóng mình từ tấm gương sáng trong phòng rửa mặt. Sau tiếng la khẽ "Trời! Đầu với tóc!" em rút trong sắc tay ra một cái lược dài, đưa lên gỡ rối những lọn tóc nâu mịn đẹp như tơ. Úp mặt vào làn nước từ vòi "la va bô" chảy đầy chậu men, Việt Kim nhẹ rùng mình khoan khoái với cảm giác toàn thân mát rượi. Một nốt ruồi tròn lạch về phía bên trái cái cằm xinh xinh khi em nheo mũi làm mặt xấu. Việt Kim lấy bông phấn chấm chấm, xoa xoa như muốn che lấp cái mụn ruồi "ăn tham" đó đi. Em tưởng như tiếng cô Hiền lại dịu dàng văng vẳng đâu đây. "Tại sao cháu lại

cứ phải bôi xóa che lấp cái điểm ông trời đánh dấu đó vậy? Người ta kiêng cử lắm đó nghe! Mà cô thấy cứ để thế lại càng đẹp, càng tôn nước da trắng hồng của cháu lên đấy chứ! Nhiều cô gái khác mong còn không được đó!"

Cô Hiền là em ruột ba Việt Kim. Cô thay thế má em đã khuất bóng từ năm em mới lên hai tuổi. Tuy ở ngay tại Saigon với anh và cháu từ lâu lắm rồi, cô Hiền vẫn giữ nguyên được nếp sống ngăn nắp, trật tự như hồi còn ở Hà Nội. Thêm vào đó là một tấm lòng vị tha không bờ bến xen lẫn chút ít tư tưởng châm biếm khôi hài tính chất xây dựng cho cháu và anh.

Bỏ chiếc bông phấn xuống. Việt Kim đưa tay làm một cái hôn gửi theo gió về Saigon cho cô.

Mở cửa bước ra, quay về chỗ ngồi, đã thấy nhiều hành khách thức giấc, mắt mở tỉnh táo. Một chú bé đói bụng khóc oa oa. Cô chiêu đãi lẹ chân bước tới, kê vào miệng "búp bê" bình sữa ấm. Tiếng ngáp khê văng lên đây đó, nhiều cánh tay vươn vai nhô lên thụt xuống sau lưng ghế nệm êm.

Máy bay cất cánh từ phi trường Tân Sơn Nhất hồi 20 giờ 30 trực chỉ phía trời Tây. Sẽ ghé qua Ba-Lê để lấy thư.

Việt Kim ngó đồng hồ tay. Hai chiếc kim dài ngắn vẫn chỉ theo giờ Việt Nam. 1 giờ 30! Vậy mà qua cửa sổ tròn, mặt trời đã rạng đông. Cô chiêu đãi tươi cười khuyên Việt Kim nên lấy lại cho đúng giờ địa phương.

Ký giả Hải Âu vẫn say ngủ. Việt Kim ghé mắt qua lỗ cửa sổ tròn bịt kiếng dày, ngắm bờ biển nước Pháp. Một giải viền màu nâu hiện ra rõ rệt về phía bên tay mặt, đẹp mơ hồ như trong một bức tranh thủy mặc.

Việt Kim lay tay cha:

- Ba ơi! Ba! Dậy đi ba! Âu châu đây này, ba!

Ông Hải Âu giật nảy người:

- Gì ... gì? Cái gì thế? Ừa! Con thức dậy hồi nào đó?

Việt Kim nũng nịu:

- Ba ngủ hoài à! Chút xíu nữa là con lỡ mất dịp ngắm Pháp quốc từ trên phi cơ đó, hà!

Sau một giấc ngủ ngon, ông Hải Âu cười tươi, giọng thật vui, nhưng câu nói của ông úp mở, thông minh một cách rất tinh quái:

- Pháp quốc hả! À ... à! Nước Pháp đẹp lắm hả con? Ừ, đẹp lắm; - Ông Hải

Âu ngó qua cửa sổ tròn, - Ừ, ừ đẹp thật. Nhưng ... nước Pháp thơ mộng chưa kịp ... trải dầu, chưa kịp ... sửa soạn kỹ. Khi phi cơ hạ cánh, con sẽ thấy nó còn đẹp hơn nhiều nữa kia. À, mà ba tưởng con gái ba đã có dịp biết Pháp quốc rồi chứ?

Việt Kim chau đôi môi:

- Lâu lắm rồi, còn nhớ được gì đâu ba. Hồi đó con còn bé chút xíu à!
- Ba đã cho con học cả tiếng Pháp nữa mà. Không nhiều lắm, nhưng chắc cũng đủ để vượt bứt các bạn trong lớp chứ?
- ... Chưa chắc đâu, ba! May mà chú Ngọc lại bắt con đi học thêm "cua" tối đấy. Nếu không, giờ đây chắc gì con nói được tiếng nào.
- Vậy thì tốt lắm! Nói riết rồi con sẽ thạo ngay đó mà. Nhảy vào cái nghề "báo bố" này, tối thiểu con phải biết thêm hai sinh ngữ, nói thông viết thạo, không được tiếng Anh thì ít ra cũng phải có chút ít tiếng Pháp. Nhất chuyến đi này, cần Pháp ngữ lắm đó Việt Kim! Du-Ráp chả là một vương quốc do nước Pháp bảo hộ mà dân bản xứ nói hai thứ tiếng: Ả-Rập và Pháp ngữ.
- Con biết rồi, ba! Bởi vậy con phải "vòi" chú Ngọc cho theo ba bằng được để thử lại cái vốn liếng "com sì", "com sà" ở trong cái đầu này xem còn lại được bao nhiêu. Nhiều động tự bất quy tắc lắm khiến con điên cái đầu luôn đó, ba!

Ký giả Hải Âu mỉm cười:

- Nhưng con lại được cái can đảm, tinh thần vững lắm. Cái đó mới là điều cốt yếu ... Thôi, để ba đi rửa mặt đã, nghe!

Ngồi lại một mình, Việt Kim thả hồn cho trí óc tự do tưởng tượng đến những ngày sắp tới ... và gần hơn, những giây phút sắp tới, lúc phi cơ hạ cánh xuống phi trường Óoc-Ly, nghĩa là vào địa phận nước Pháp. Có lẽ không đủ thời giờ đi thăm Ba-Lê. Gọi được giây nói cho vài nơi cũng đã là may lắm rồi đó.

- Hay mình gọi cho anh Di cái coi! Chắc anh chưa hay tin mình đi Du-Ráp với ba chuyến này đâu.

Di được Bộ Thông Tin biệt phái qua Pháp đã được hai tháng nay và anh đã tỏ ra thích thú vô cùng. Đầu óc Việt Kim đầy rẫy, tràn ngập hình ảnh Mạnh Di và Ba Lê, kinh thành ánh sáng, rồi em cứ tưởng tượng hoài bóng dáng

của Mạnh Di đang hoạt động trong cái vùng ánh sáng đó.

Mạnh Di, một cây viết rất trẻ của Việt Tấn Xã, cơ quan thông tin Việt Nam, có chi nhánh trên khắp hoàn cầu. Chính anh đã xung phong dự kỳ thi tuyển lấy đặc phái viên đi ngoại quốc, tên dính bảng vàng. Khi mới qua Ba Lê được vài ba tuần, anh đã gửi về những bài rất giá trị, so với số tuổi còn rất trẻ của anh. Vậy mà Việt Kim, lúc còn ở Saigon cứ đoán giá đoán non những là "anh sang bên ấy sẽ lạc lõng, bơ vơ thất bại ..." với những gì nữa nghe "kinh" lắm. Dụng ý của Việt Kim, Mạnh Di ngầm biết, là chỉ nhằm cầm chân anh tại Saigon để ... gần em mà thôi.

Việt Kim nở nụ cười, hồi tưởng lại những giây phút Di-Kim còn ở gần nhau, đi săn tin tại cùng một địa điểm, nắm cùng một sự việc, thảo luận, cãi nhau ôm tồm, tưởng chừng như có thể giận hờn nhau được. Nhưng thực ra, càng cãi nhau, lại càng yêu quý nhau. Những ngày đầu, sau khi tiễn Mạnh Di lên máy bay qua Pháp, Việt Kim đã buồn rã ra. Vì ... còn ai nữa đâu để dẫn em đi chợ Bến Thành những chiều thứ Bảy, lên Sở thú viết bài những sáng Chủ nhật mát trời. Nhưng đôi lúc Việt Kim lại có cảm tưởng được "giải thoát" trong cái cảnh kẻ ở người đi ấy. Lý do: Mạnh Di hay chòng ghẹo em, chế riếu em là "ký giả Babilac, học đòi làm nữ trinh thám Mai Hương ra cái điều ..." Ghét ghê! Ghét anh Di ghê! Nhất là khi thấy Việt Kim có ý không vui vì chuyện anh sắp ra đi, Di lại còn cứ cầm tờ Sự vụ lệnh múa may trước mắt em để trêu tức. "Gồ ghề lắm chứ! Hề hề! Viết gồ ghề lắm mới được đi đấy chứ bộ! Ngòi bút "yếu" như "ai" kia thì còn lâu hề hề!"

Những câu nói thật sóc óc móc tim, ai mà chịu được. Nhưng đến khi gã thanh niên tinh quái bay bổng đi Tây rồi, Việt Kim lại thấy băng khuâng ... Và một câu hỏi chợt loé trong tâm não:

- Sang tới Ba Lê thế nào Mạnh Di cũng tìm ra một cô bạn gái dạng làm đối tượng để trêu ghẹo chứ, hừ!

Chưa kịp tự trả lời đã thấy cha trở về chỗ ngồi. Cô chiêu đãi viên xinh tươi bưng khay thức ăn lót dạ bước liền theo sau ...

Vừa uống cà-phê nóng thơm, Việt Kim và cha vừa bàn chuyện công việc. Duyệt lại chương trình đã hoạch định trước, lúc ra đi từ Saigon Việt Kim

chợt giật mình nhận ra là mình chưa được biết một chút gì về tình hình chính trị tại Du-Ráp cả. Em chỉ biết đại khái Du-Ráp là một tiểu quốc nhỏ bé do một vị vương gọi là "Shah" cầm đầu cai trị. Tên vị vương đó: El Mohama Shah-Ja. Vương quốc gồm nhiều bộ lạc. Mỗi bộ lạc có một nền luật pháp riêng, nhưng tựu trung đều thần phục trung thành với quốc vương Mohama. Vị chúa tể này là một nhân vật đầu óc thăm nhuần tư tưởng tiến bộ, bình dân, nên được quần chúng thương mến vô cùng.

Mọi điều hiểu biết của Việt Kim chỉ có chừng đó. Thật là ít ỏi vô cùng.

Đúng lúc hai cô chiêu đãi thu dọn các khay đồ ăn thì máy phóng thanh loan giờ giấc địa phương, hiện trạng thời tiết, giờ phút hạ cánh tại phi trường Óoc-Ly cùng một đôi điều về thủ tục quan thuế. Tiếng nói giọng oanh trong vắt, bằng tiếng Pháp, đoạn bằng Anh ngữ.

Việt Kim thích thú nói cha:

- Tin tức loan bằng tiếng Pháp, con hiểu gần hết ba ơi, thú quá!

Phi cơ soái cánh thu ngắn dần khoảng cách tiến về phi trường. Qua ô kính tròn, ngoại ô Ba-Lê hiện ra, kéo dài tưởng chừng như bất tận, mờ mờ trong đám sương sáng xám đục như một làn khói.

Phi trường Óoc-Ly! Vẫn như tự bao giờ: hành khách đổ xuống, rồi các phi công, nhân viên phi hành đi lại nhộn nhịp. Đúng là cảnh ngựa xe như nước áo quần như nêm. Hai cha con Hải Âu theo làn sóng người tiến đến ô cửa quan thuế ...

Mười phút sau, Việt Kim đã thở ra một hơi dài nhẹ nhõm:

- Họ làm lạ ghê! Con cứ tưởng như ở nước nhà, các ông quan thuế khám xét tỉ mỉ ghê lắm chứ. Bắt mở tung va-li, sắc tay ... đủ thứ. May quá! Ở đây họ chỉ hỏi có gì cần khai không, vậy thôi ba à!

Tiếng người cha:

- Ủ! Thủ tục quan thuế tại đa số phi trường Âu châu chỉ có thể thôi đó, con! Bộ áo đầm màu đỏ tươi may rất khéo, ôm vừa sát, làm nổi bật thân hình xinh xắn khoẻ mạnh của cô tiểu ký giả có nước da trắng như một bông hoa hồng bạch. Việt Kim càng nghĩ lại càng thấy tự bằng lòng mình lắm vì đã mang đôi giày gót phẳng thay cho đôi giày gót nhọn nên mới bước theo kịp bước chân đi nhanh như gió của cha.

Đột nhiên em linh cảm có một người nào đó đi theo sát bóng em đã từ mười phút trước, giờ đây đang sát đến gần sát bên em. Và:

- Thưa cô! ... Cô có đem theo kẹo ngon thuốc lá thơm và một vài cái ... nắm tay thân mến cho một người bạn thân đấy không hà cô?

Tiếng nói thình lình bằng tiếng Pháp rất thạo nhưng giọng nói thì ối chao! Đặc biệt ... Saigon.

Việt Kim dừng chân đứng sững lại. Âm thanh giọng nói đó, chỉ thoáng nghe, dù nói tiếng Anh, Pháp, Đức, Nhật, em cũng đã nhận ra được là của ai rồi: Mạnh Di! Hà! Mạnh Di! Dù ở Saigon hay ở Ba-Lê, anh cũng vẫn là anh, chẳng có cái gì thay đổi!

Việt Kim trả đũa ngay:

- Chẳng có kẹo ngon, chẳng thuốc lá và dĩ nhiên là cũng chẳng có ...

Giọng nói tinh quái thật nhanh chận ngay:

- Ấy, ấy! Khoan chút! Để đoán thử cái coi xem dĩ nhiên cũng chẳng có ... a ... a ... cái gì này, a, bàn tay ấm áp cho người bạn xưa, há?

Việt Kim quay lại chìa tay ra nắm chặt bàn tay Mạnh Di, không cất nổi tiếng nói. Nhưng cái nắm tay thăm lạng ấy đã nói nhiều: "gặp lại anh em mừng không để đâu hết!"

Chàng trai nheo mắt:

- Trời đất! Việt Kim! Ở đây vắng Kim, ngày giờ sao mà dài quá chừng hà!

- Ba ơi! Anh Di này ba!

Ký giả Hải Âu quay lại:

- A, cháu Di! Mạnh giỏi hả? Bác đang định dẫn em đi cho nó thưởng thức bánh mì đặc biệt của Pháp quốc đây. Thôi, vậy cháu cho em đi ăn dùm, bác còn cần gọi giây nói gấp chút xíu đây nhé!

Mạnh Di "xoắn" ngay lấy ông Hải Âu:

- Thưa bác, cháu tha thiết xin bác cho biết sơ qua sứ mạng của bác tại Du-Ráp? ... Miệng nói nhưng tia mắt Mạnh Di lại hướng về phía Việt Kim, chăm chú ngắm nhìn khuôn mặt xinh đẹp của em.

Ông Hải Âu cũng đã nhận ra tia mắt chiêm ngưỡng ấy. Ông mỉm một nụ cười bao dung:

- Vì thế cháu mới lặn lội mò ra đây sớm thế? Thật không đó? Hay là lý do

chính khiến cháu ra đây là cái mà cháu đang ngó đó! Mà thôi, ... không có phỏng vấn, phỏng viếc gì đâu nghe Di! Chờ lúc về sẽ hay ...

Vừa dứt lời, tia nhìn sắc bén của Hải Âu đã bắt gặp ngay một nhân vật nhỏ thó, nước da nâu thẫm như màu đồng tụ. Người này mặc một bộ đồ lớn màu đen. Trên đầu nổi bật một vành khăn lụa trắng điểm những sọc đen nhánh, giắt đầy trân châu bảo ngọc. Người lạ đặt bước tiến thẳng tới chỗ ba người. Việt Kim liếc nhanh mắt nhìn vành khăn kỳ dị: đúng là loại khăn thông dụng của dân Du-Ráp, trong tài liệu chú Ngọc đưa cho đọc, em đã được coi kỹ.

Giọng nói trong như pha lê của người lạ:

- Thưa, xin lỗi! Ký giả Hải Âu?

Đồng thời người khăn trắng rút trong túi áo ngực phía trong ra một chiếc phong bì dài dán kín. Sau một cái cúi đầu thật thấp, y trao phong thư cho ông Hải Âu. Lại một cái ngả người gập xuống gần như góc thước thợ, thoáng cái, người lạ đã lẹ làng bước đi mất hút trong đám đông.

Ông Hải Âu xé phong bì gần si cẩn thận, rút ra một tờ giấy trắng gấp tư, liếc mắt thật nhanh. Phía trên lề mép giấy, ông thoáng bắt gặp đôi mắt tròn to chăm chú của con gái đang dõi theo tia mắt ông, ý chừng muốn tìm hiểu coi lá thư viết những gì. Việt Kim thoáng thấy trán cha cau lại, nếp nhăn em chợt bắt gặp lúc cha con còn ở trên phi cơ hẳn sâu xuống. Nhưng giọng nói của ông vẫn điềm tĩnh như không:

- Mạnh Di! Dắt em đi mua bánh mì đặc biệt, rồi hai anh em liệu kiếm cái gì mà điểm tâm lẹ đi, nghe!

Đôi má xinh xinh phùng ra; đôi giày đế bệt dậm dậm: "Ba mình không muốn nói vì vương có anh Di ở đây!" và em nói to:

- Thôi đi anh Di! Đứng hoài à! Em đói lắm rồi! Mau thưởng thức bánh mì đặc biệt của "Tây" xem sao đi!

Rồi quay nhìn Di, Việt Kim nở nụ cười phô hàm răng trắng đẹp, đều như hàng hạt bắp.

Vừa nhắm nháp ly cà phê sữa bốc khói, đôi bạn trẻ vừa trò chuyện tưng bừng. Việt Kim cho Mạnh Di biết tình hình tại Saigon cùng các bạn hữu của hai người ra sao. Tuy miệng nói liến láu, tia nhìn của em đôi lúc lại

thoáng bắt chợt một vài áng mây lướt nhanh trong đôi mắt người bạn trai. Linh tính em tự nhủ: "Anh này chắc chỉ thích hỏi đến công việc của cha con mình thôi đây!" Và Việt Kim đã đoán trúng:

- Việt Kim! Nói cho anh biết qua sứ mạng của ba em tại Du-Ráp đi! Công tác liệu có gì đặc biệt lắm không hả em?

- Quấy rầy hoài anh Di! Không nghe ba em nói gì hồi nãy sao? Đừng có hòng "thăm vấn" em nghe!

- Thăm vấn gì đâu, Việt Kim! Anh ... anh chỉ hơi lo lắng chút xíu thôi!

Việt Kim nhồm người lên:

- Cái gì? Lo lắng gì hả anh Di? Anh lo lắng cái gì chứ? ... Du-Ráp chỉ là một quốc gia nhỏ tí xíu, mới nổi tiếng gần đây nhờ những giếng dầu hỏa vừa khám phá được. Rồi là sự tương phản rõ rệt giữa hai nếp sống cổ truyền và văn minh tân tiến. Ba và em chỉ định làm một thiên phóng sự về sinh hoạt chung của toàn quốc, à ... và cuộc khảo cổ tại vùng Can Pác, có vậy thôi mà.

- Hiểu rồi, anh hiểu rồi. Có điều là anh tính hay lắm lắm như một cô gái già, lúc nào cũng cứ lo lắng chỉ sợ có kẻ trộm lọt vào nằm gọn dưới gầm giường mà thôi. Nhưng, dù sao cũng nên dè dặt, cẩn thận chút nghe ... Việt Kim!

Em ngẩng đầu nhìn bạn. Giọng nói Mạnh Di nghe có vẻ thản nhiên nhẹ nhàng, nhưng ánh mắt của anh thoáng lộ vẻ ưu tư. Lạ! Hay là Di đã biết được một điều gì kỳ bí tại Du-Ráp mà chính Việt Kim đã quên khuấy đi hoặc là chưa được đọc tới? Hừ! Biết đâu chừng! Và Mạnh Di định nói gì khi để thoát ra vành môi hai chữ "lo lắng"?

Nam Quân
Bộ khuy kỳ lạ
CHƯƠNG II

SỰ TIẾP ĐÓN CỦA ĐỨC "SHAH" TẠI BA-GA-RA

- Ba ơi, có thật mình đi Du-Ráp hay là ... lên mặt trăng đây thế hả ba?
Vừa nói Việt Kim vừa đưa tay chỉ mặt đất đang vùn vụt tiến sát lên bụng máy bay. Biển cát rộng mênh mông, gió lộng thổi khiến mặt sa mạc nhấp nhô gợn sóng. Toàn cát là cát. Không một lùm cây, không một đám cỏ ... Không dấu vết một đời sống của người cũng như của vật.

- Này ba! Trông như cảnh chụp mặt trăng do phi thuyền Apollo 11 gửi về trái đất ấy hả ba! Hoang vu, rùng rợn quá.

- Ủ, con nói đúng đấy! À, à ... Trông như mặt nguyệt tinh ấy nhỉ!

- Dư biết là cha con mình sẽ phải đi qua một sa mạc mênh mông nắng thiêu cát bỏng khiếp lăm, nhưng con vẫn hy vọng là thế nào cũng có được một vài cái gì nên thơ đó ba! Ba thử tưởng tượng coi, một giải bình nguyên bằng phẳng soãi dài cát trắng lấp lánh dưới ánh trăng huyền ảo, thoáng điểm đó đây một vài bóng dáng các vị tù trưởng sa mạc, tà áo trắng rộng thùng thình phấp phới bay trong gió lộng, phóng những con ngựa thần soãi vó như bay! Ôi chà!

Ký giả Hải Âu mỉm cười:

- Như trong xi-nê ấy hả con?

- Không hẳn đâu ba! Nhưng cũng gần như thế! Con tinh lắm chứ không lơ mơ đâu, ba ơi! Tài liệu nói về Du-Ráp con đọc kỹ lắm chứ. Sa mạc ở đây là nơi dung thân của các bộ lạc bán khai, vậy mà sao lại không thấy bóng dáng sinh hoạt gì hết thế hả ba?

- Chịu khó nhìn kỹ chút xíu nữa đi Việt Kim! Thế con chưa biết Du-Ráp là phần đất đầy rẫy những sự trái ngược, mâu thuẫn lạ lùng nhất trên mặt địa cầu hay sao?

Việt Kim chăm chú ghé mắt qua ô cửa kính, dăm dăm ngó xuống hầu như nín cả hơi thở:

- Trời ơi! Đẹp quá ba ơi! Như trong truyện thần tiên "Ngàn lẻ một đêm" ấy ba ơi!

Quả vậy! Phía dưới, quang cảnh "mặt đất nguyệt tinh nhẵn nhúm" đã biến đâu mất. Giây phút này chỉ thấy toàn những mái nhà tròn cao vút trên đỉnh gắn những hình cầu thép vàng chớp nhọn trông như những cánh tay đang cố vươn lên cho đụng tới trời xanh.

Việt Kim luôn luôn vỗ tay, miệng không ngớt suýt xoa, chạy từ mạn bên này qua phía bên kia, ngó qua cửa sổ phi cơ:

- Ôi chà! Thật đúng một dãy toàn là cây Noel ba ơi. Đẹp vô cùng là đẹp!

Những thân dừa cao, lá lơi uốn mình, đong đưa theo làn gió thoảng. Từng đám người lúc nhúc chạy lăng xăng như những đàn ong đen: dân chúng Du-Ráp.

Phi cơ xuống thấp dần. Thành phố tọa lạc ngay trên bờ biển, lượn cong, từ trên cao nhìn xuống trông như hình một lưỡi đại nguyệt đao. Trên làn nước biển xanh ngấn ngắt, nổi bật những cánh buồm trắng, đỏ, vàng. Màu sắc rực rỡ như trong giấc mơ thần thoại.

Việt Kim la khê:

- Ba-ga-ra! Ba-ga-ra đây hả ba?

- Đúng đó con! Kinh đô rực rỡ của vương quốc Du-Ráp đó! A-la-danh đã trải dưới chân con tấm thảm thần đó, Việt Kim!

Máy bay chạm đất, mới dừng lại, em đã nhảy xô ra, và Việt Kim là người thứ nhất đứng trước khung cửa nhôm mở rộng. Phi trường gồm nhiều tòa nhà xây cất theo kiểu pha tân pha cựu. Cái khiến em chú ý trước nhất là đám người náo nhiệt, quần áo màu sắc sặc sỡ, những bóng hình trắng lôm lổm cũng không hiếm. Nhất là các phụ nữ, đa số trang phục có thể nói là cả một súc vải tơ trắng nõn quấn kín suốt từ chân lên đến đầu. Một số lại mặc những cái xiêm thật rộng, thêu rất đẹp, đủ các màu, choàng trên đầu hoặc vắt ngang vai một chiếc khăn quàng xanh đỏ, nhất là đỏ, vàng rực rỡ. Đàn ông thì có người mặc âu phục, đa số lại khoác áo dài lưng thụng gọi là "ráp phi ê", một chiếc khăn to tương nhưng có vẻ nhẹ nhàng quấn quanh đầu, phía trước giắt đầy đồ trang sức và bảo thạch; hạt trai sáng lấp lánh.

Không khí ồn ào náo nhiệt vì tiếng ê a, vo ve như đàn ong vỡ tổ. Thình thoảng lại nghe tiếng chào nhau bằng tiếng Pháp ...

- Chúng tôi kính mừng quý khách đến thăm Ba-ga-ra vương quốc chúng

tôi.

Câu vừa nghe nói bằng tiếng Việt rất sôi. Và Việt Kim ngạc nhiên không hiểu sao lại có thể nghe được rõ ràng trong hàng ngàn tiếng lao xao như vậy chứ!

Em vội vàng chuyển chiếc sắc tay sang tay trái cùng với chiếc va-li để có thể chìa bàn tay phải ra trước một người đàn ông bản xứ đang thẳng người đứng trước mặt:

- Thưa, tôi là Lữ-hà-sa! Xin có lời kính chào cô!

Dứt lời, người đàn ông dáng vẻ đứng đắn nghiêm chỉnh ấy, không bắt tay Việt Kim, mà lại áp lòng bàn tay mình lên trán, rồi đặt vào ngực cúi thật thấp.

Đoạn, ông tay ngay người lên, chìa thẳng tay bắt tay ký giả Hải Âu một cách rất thành thạo lịch sự.

Tiếng ký giả Hải Âu:

- Được gặp ông thật là mừng quá! Hai cha con tôi chỉ mong cho mau đến nơi để được chiêm ngưỡng Du-Ráp thôi đó!

Thủ tục lễ nghi hoàn tất, ông Lữ-hà-Sa đưa tay mời hai cha con ông Hải Âu lên một chiếc xe hơi lộng lẫy hiệu "Ca đi ắc" kiểu mới, tối tân nhất.

Chiếc xe đẹp, bóng lộn, bon bon lăn bánh qua những đường phố chật hẹp ngổn ngang xe do lừa kéo và những phụ nữ chân bước thoăn thoắt, trên đầu ngất ngấu một bó đồ bao giấy to tướng. Lữ-hà-Sa lên tiếng:

- Đức vua đã ra lệnh cho bày tiệc ngay tối nay để khoản đãi ông và cô đó. Sáng mai, ngài phải ngự giá xuất cung có việc quốc sự cần kíp. Và ngài đã ra lệnh cho tôi sửa soạn mọi phương tiện trong cung dành cho ông và cô sử dụng. Để đưa ông và cô về khách sạn tắm rửa thay quần áo. Một tiếng đồng hồ nữa tôi sẽ cho xe tới rước ông và cô vào hoàng cung.

Chiếc xe "Ca đi ắc" dừng bánh êm như ru. Ông Lữ-hà-Sa ra lệnh bằng tiếng Ả-Rập kèm theo một tiếng vỗ tay nghe "bốp" một cái. Trong chớp mắt, gần hai chục chiếc va-ly hành lý đã được đem tất cả lên phòng khách sạn dành riêng cho hai cha con. Quay lại để cảm ơn và đưa chút đỉnh tiền "cà phê", ông Hải Âu và Việt Kim ngẩn người vì không còn thấy bóng dáng một ai cả.

Việt Kim sực nhớ lại lời dặn của Mạnh Di lúc ở Ba-Lê. "Người Du-Ráp giống như những bóng ma! Lúc đến và lúc đi không ai biết được cả".

Ông Hải Âu nghe con cho biết như vậy, gật gù:

- Nếu vậy thì kể ra cũng khô hài thật! Nhưng lại đỡ được những câu cảm ơn xã giao rỗng tuếch!

Việt Kim ngó cha:

- Ba ơi! Ông Lư-hà-Sa là gì thế hả ba? Coi bộ ông ta có vẻ nghiêm trang quan trọng quá hà!

- Ừ, quan trọng lắm. Ông ta là cánh tay phải của đức Vua đấy! Chính ra thì ông ta là Chủ Tịch Hội Đồng Nội Các, bên Việt Nam mình kêu bằng Thủ Tướng Chính Phủ đó con! ... Nghĩa là trăm công ngàn việc, trong cũng như ngoài, quốc vương tức là "Shah", đều giao cho ông quyết định hết.

- Úi chà! Một nhân vật trọng yếu của cả một vương quốc như vậy mà cha con mình có quyền ... sai phái ...! Trời đất để con phải viết cho anh Di nói chuyện ngay về cái mục này mới được.

Ông Hải Âu mỉm cười nhẹ đẩy lưng con gái vào phòng trong:

- Thôi, khoan viết thơ đã, Việt Kim! Đi tắm rửa thay quần áo đi, kéo trễ đó! Để lúc khác viết, vội gì. Trang điểm cho đẹp nghe cưng.

Việt Kim mới đặt chân được hai bước đã quay ngoắt lại:

- Ba, cho con hỏi cái này chút, cần lắm, ba! Lá thư người lạ đưa cho ba ở phi trường Óoc-Ly, nói gì vậy, ba? Hình như có cái gì quan trọng lắm, hả ba? Lúc đó, con thấy rõ ba có sắc mặt băn khoăn lắm mà! Cái người trao lá thư đó là dân Du-Ráp phải không ba? Và ông ta nói với ba cái gì vậy?

Em ranh mãnh lắm. Lòng thầm hy vọng rằng hỏi thật nhiều như thế, người cha sẽ, nếu không trả lời tất cả, thì ít nhất cũng được hai, ba câu ... hay cùng lắm ... cũng phải một câu.

Ký giả Hải Âu trừng mắt ngó ngay mặt con gái. Sắc diện ông nghiêm lại, đôi môi mấp máy định nói cái gì đó. Nhưng đột nhiên nét mặt ông thấy khác hẳn đi: ông đổi ý mất rồi. Quả nhiên:

- Ồ! Có gì đâu, con! Vài điều căn dặn trong chuyến du hành, ông Lư-hà-Sa viết đó mà ... Thôi, đi tắm rồi thay quần áo, lẹ đi, con!

Việt Kim hiểu ngay là không còn hy vọng kéo nài cha được nữa. Ông Hải

Âu không muốn nói ra sự thật! Mà tại sao chớ? Tại sao cha em lại không muốn nói sự thật cho em biết chứ? ... Việt Kim nóng lòng muốn tìm hiểu ngay nhưng ... ác quá, bữa tiệc đức "Shah" ban đang chờ em kia! Thì giờ đâu? Trí óc em cứ bấn loạn lên và em chợt nghĩ: "cô Hiền mà bắt gặp mình trong tình trạng đầu óc sôi sục, chân tay cuống quýt như thế này, chắc cô sẽ phải khóc thét lên vì thương cháu chứ chẳng không đâu!"

Hai bên lối đi vào hoàng cung thật đúng là một cảnh chỉ có thể có được ở trên tiên giới. Mặt trước cung điện xây toàn bằng đá cẩm thạch màu trắng, trạm trổ tỉ mỉ công phu trông như một bức viền "đăng ten", soi mình trên bóng nước những mảnh hồ bản nguyệt phản chiếu ánh sáng xanh lơ dịu dịu ảo huyền như trong một giấc mơ huyền hoặc.

Hai cha con được dẫn tới một gian đại sảnh rộng mênh mông, chung quanh xây những bậc đá trắng mịn nhiều vô số kể. Tường bằng đá hồng bóng loáng như lung linh nhẩy múa do ánh sáng từ hàng ngàn cây nến trắng hắt ra.

Bước tới bậc thềm cao nhất, trước mắt Việt Kim hiện ra khúc lượn của một vòng cầu thang bằng cẩm thạch vân đen, đẹp như trong tranh vẽ.

Ông Lữ-hà-Sa đã đứng chờ sẵn ở chân cầu thang từ bao giờ.

Ông dẫn cha con ký giả Hải Âu đi một vòng, lướt qua tam cung lục viện của đức "Shah", vừa đi ông ta vừa to tiếng nói oang oang như để thông báo, rồi đưa hai người vào chính điện: nơi tọa lạc ngai vàng.

Quốc vương Du-Ráp mặc vương phục toàn màu xanh biếc. Khăn bịt đầu màu xanh giát đầy trân châu bảo ngọc, áo bào màu xanh cho tới đôi vương hài cũng biếc màu xanh chạy chỉ vàng kim tuyến óng ánh.

Việt Kim không dám nhìn thẳng ngay mặt đức Vua nhưng em có cảm giác như có ai vừa chạm nhanh hơi lửa gần ngay tai: định liếc mắt nhìn đức "Shah" cho rõ mặt, nhưng chưa kịp, ông Lữ-hà-Sa đã khẽ đẩy lưng Việt Kim đi nhanh bước tới nơi khác.

Câu nói khẽ bằng tiếng Việt rất sôi của vị Thủ tướng họ Lữ lại văng bên tai em rõ rệt:

- Phụ nữ không được phép có mặt trong chính điện quá ba phút. Ông nhà có thể nán lại nói chuyện với đức "Shah". Còn cô, xin mời đi theo tôi. Tôi

đã dành sẵn cho cô một cái này ... bất ngờ thú vị lắm.

Tiếp theo câu nói là một nụ cười đôn hậu để lộ hàm răng trắng như ngà, nổi bật trên làn da rám nắng của ông.

Thủ Tướng Lư-hà-Sa đưa tay mở một cánh cửa sơn son thếp vàng. Việt Kim bước vào một căn phòng nhỏ, đồ đạc bày biện rất sang trọng, màn treo trướng rủ toàn bằng sa tanh và nhung màu xanh lợt.

Giữa đám gối, nệm, màu sắc rực rỡ, một cô bé gái xinh xinh đang ngồi. Cô gái nhỏ quá, bé quá, khiến Việt Kim chột liên tưởng đến đám búp bê của em ở nhà. Trông cô bé quả giống con búp bê mới lấy từ trong tủ kính ra thật. Cái áo thật xinh ôm sát thân hình nhỏ thó, vành xiêm đẹp xoè rộng như một cánh hoa. Mái tóc đen nhánh, mịn như tơ, vớt ngược ra phía sau cột theo kiểu đuôi ngựa, choàng ngoài bằng một chiếc khăn màu xanh không hiểu là vải gì, lụa gì mà mỏng như mạng nhện, nhẹ như tơ, trong vắt, ren chỉ kim tuyến. Cái "khô", mà lưới che mặt, trắng toát, thay vì che kín mặt lại khiến đôi mắt mở to như đen hơn và đôi chân mày mịn đẹp như bóng nhảy lên hơn.

"Búp bê" nhẹ nhàng đứng lên. Giọng trong như pha lê, lơ lớ, trợ trợ thật đáng yêu, cô bé nói bằng tiếng Việt:

- Chào chị! Chị Việt hả? Em là Á Minh nhé!

"Búp bê" quay nhìn cha:

- Kìa ... sao ba chẳng giới thiệu đi, ba! Có phải chị Việt Kim đây không?

Việt Kim gật đầu:

- Á Minh gọi tôi là Kim thôi cho dễ, nhé!

"Búp bê" quả đã lúng túng khi phát thanh chữ Việt thành chữ "Vẹt".

Việt Kim tự nhủ: "Cô bé xinh quá". Em mỉm cười nhìn Á Minh và có cảm tưởng mình là một người khổng lồ đứng bên một cô công chúa nước chim chích.

Ông Lư-hà-Sa bước tới:

- Cô Việt Kim! Xin giới thiệu đây là con gái tôi, Á Minh! Nó còn nhỏ tuổi nên hay nói và nghịch ngợm lắm!

Giọng nói người cha cố làm ra vẻ nghiêm nghị, nhưng trên mặt ông, Việt Kim chỉ thấy lộ ra một niềm trìu mến thương yêu con không để đâu hết.

Một chuỗi cười phá lên như pha lê vỡ:

- Ba! - Á Minh nhìn ngay mặt cha, - Ba đi ra đi để con "bắt bõ" với chị Kim chứ!

Thủ Tướng Lư hà Sa bất giác trợn mắt ngó lên ngơ ngác chẳng hiểu "bắt bõ" nghĩa là sao. Ông mỉm một nụ cười vui vẻ rồi quay mình bước ra.

- Chị Kim! Chị thấy em nói tiếng Việt được không? Hồi ở bên Thụy Sĩ, chị bạn cùng phòng người Việt đã dạy em nói đó!

- Giỏi! Á Minh nói tiếng Việt giỏi lắm! À, Á Minh có gảy đàn được không? Tôi thích nghe đàn cổ của xứ sở Á Minh lắm.

- Nếu chị muốn nghe, thì em sẽ gảy cho chị nghe! Em là người Du-Ráp và em rất lấy làm kiêu hãnh được là dân Du-Ráp. Nhưng em cũng yêu thích cả nước Việt Nam nữa. Chỉ mong có ngày được ba em cho qua nước chị. Bây giờ có chị ở đây, em thích lắm.

Hai cô bạn gái nói chuyện vui như Tết. Những câu hỏi: "Thế nào hả chị?" "Ra sao hả em?" nối tiếp nhau bất tận. Hết Á Minh hỏi Việt Kim về Việt Nam lại tới phiên Việt Kim hỏi "búp bê" về Du-Ráp.

Có tiếng gõ cửa khiến hai em ngưng bật. Một người đàn ông cao lớn lực lưỡng ăn mặc chỉnh tề, dáng dấp hiên ngang như một trang võ sĩ bước vào, cúi thấp người nói với Á Minh câu gì đó. Âm thanh giọng anh ta nghe như tiếng nhạc. Á Minh quay mình ngó Việt Kim:

"Chị em mình ra dự tiệc, chị Kim!"

Chiếc bàn dài, thấp, đặt ngay chính giữa một gian phòng rộng. Hai bên bàn, không thấy một chiếc ghế nào. Chỉ có đệm tròn bằng gấm thêu màu sắc sặc sỡ, nhiều, nhiều đệm lắm. Thì ra, rất đông quan khách Du-Ráp sẽ tới dự tiệc để được tiếp xúc, nhìn tận mắt cô gái Việt Nam.

Cuộc giới thiệu qua mau. Á Minh nhẹ nhàng ngồi xếp bằng tròn, khoanh hai chân gọn gàng trên một tấm đệm. Việt Kim bắt chước bạn làm theo nhưng đầu gối và gót chân cứng đờ khiến em phải lúng túng đôi chút.

Một cô gái hầu lướt nhẹ đến bên Việt Kim, tay bưng một cái bát nạm vàng và một chiếc bình xinh xinh, không biết bên trong đựng gì Việt Kim liếc nhanh ngó Á Minh rồi cũng bắt chước "búp bê" chìa hai tay ra, úp hững trên miệng bát. Nữ tỳ giốc nước thơm từ chiếc bình ra, tưới đẫm lên đôi

bàn tay trắng muốt của em rồi lau khô bằng một chiếc khăn tơ nôn. Mùi thơm thần tiên thoảng hương trầm bay vào mũi, khiến em bất giác ghé vào tai Á Minh nói khẽ:

- Sang trọng quá hả Á Minh!

- Tập tục cổ truyền đấy chị Kim. Có gì mà sang trọng!

Thế rồi ngót hai chục tay gia nô bưng lên những chiếc khay thật lớn bên trên để đầy những món ăn ngon, bổ: thịt cừu quay vàng ngậy, cơm nhuộm khương hoàng (một loại nghệ củ) vàng ngậy thơm như xôi gấc, cà nhồi thịt, ớt khổng lồ xanh ngăn ngắt mà lại ngọt lừ, nho, cam, lê, táo, bưởi, đào ...

Á Minh thạo lắm. Búp bê nhận xét, phê bình từng món ăn và dẫn giải cho cô bạn Việt Nam cách ăn các món ấy ra sao. Có điều khiến Việt Kim ngỡ ngàng nhất mà không dám nói ra là: dụng cụ để gắp thức ăn, duy nhất chỉ có những thanh ... bánh mì, vừa dùng làm muỗng, vừa là dao, nữa để lấy thức ăn đưa lên miệng.

Việt Kim đói bụng nên ăn ngon lắm. Búp bê Á Minh, tuy bé người mà xem ra cái tài "xức phàn" cũng không thua sút Việt Kim mấy tí. Bữa tiệc chấm dứt bằng một châu trắng miệng dưa hấu ... trắng ruột nhưng thơm ngọt một cách lạ lùng. Tiếp đó lại là mục rửa tay bằng nước thơm ở cái bình lạ, hứng trên chiếc bát sứ nạm vàng, do các nữ tỳ phụ trách.

Một tiếng "công" chột vang lên: cuộc trình diễn trò vui bắt đầu. Gần hai chục lực sĩ mình trần thân hình bắp thịt nổi cuồn cuộn, xuất hiện, đẹp như những tượng thần Hercule; họ mặc một loại quần rộng, cột gọn phía dưới khiến hai ống phùng lên như hai quả bóng te te. Họ xếp hàng chữ nhất, cách khoảng nhau thật đều, nắm tay cầm chắc một cái mộc côn to tướng màu nâu bóng loáng. Theo nhịp hát "ê a ê a", đoàn lực sĩ nhất loạt tung mộc côn lên cao, đợi rơi xuống, vươn tay ra bắt, nhanh nhẹn và khéo léo vô cùng.

Việt Kim thích thú không bút nào tả xiết, thỉnh thoảng lại đưa nhanh tia mắt ngó cha ngồi ở phía đầu bàn bên kia. Ông Hải Âu làm dấu bằng mắt ra hiệu cho con gái nhận xét thật kỹ để ghi nhớ làm tài liệu viết bài phóng sự.

Cuộc vui chấm dứt. Thủ Tướng họ Lư và ông Hải Âu tiến lại phía các con, dẫn ra xe hơi riêng của các ông.

Xe đã nổ máy êm êm, Á Minh còn thò cổ ra cửa tay vẫy, miệng nói oang oang:

- Chị Kim! Sáng mai đừng đi đâu vội, nghe! Nhớ gọi điện thoại cho em, rồi em đến đưa chị đi xem chợ Ba-ga-ra nhé!

Nam Quân

Bộ khuy kỳ lạ

CHƯƠNG III

MỘT KHU CHỢ TRUNG ĐÔNG

Việt Kim tiến ra mở cửa. Thốt nhiên em lùi phắt lại, sợ tái người.

Tiếng gõ nhẹ vừa rồi khiến em cứ tưởng người hầu bưng bữa ăn trưa lên. Không ngờ giây phút này, trước mặt em lại đột ngột xuất hiện một ... "bóng ma". Một bóng ma nhỏ tí xíu, choàng tấm áo ngoài màu trắng rộng, dài lướt thướt, đường viền kẻ đầy những hình vẽ đặc biệt Ả-Rập màu kim tuyến vàng óng ánh. Trên mặt cái bóng ma trắng toát đó nổi bật đôi mắt to đen láy. Hai hàng mi dài cong vút, mỗi khi chớp chớp lại in hình hai bóng đen nhỏ linh động chạy nhanh hai bên sóng mũi cao.

Tiếng nói Việt Kim vẫn chưa hết vẻ thảng thốt:

- Á Minh! Sao em lại phải nguy trang "ghê" thế?

Á Minh đưa tay gỡ mảnh áo choàng, lật mũ trùm xuống để lộ khuôn mặt xinh xắn như mặt búp bê. Và cô bé Du-Ráp chỉ chiếc áo rộng dài màu trắng:

- Cái này gọi là "Chador", chị Kim! Phụ nữ Du-Ráp thường khoác trùm ra ngoài để che cát, che bụi, che nắng, và che luôn cả mặt mình để tránh những con mắt ... nhìn trộm.

Á Minh đặt chiếc Chador của mình lên thành ghế salon. Em xuất hiện trong bộ "mini" xinh xắn màu hồng nhạt:

- Em có đem theo cho chị một chiếc chador đây, chị Kim!

Việt Kim bật phì cười:

- Chị mong rằng không phải chador của Á Minh! Vì, nếu là áo của em, chị mặc sẽ tới ngang bụng là cùng.

Búp bê láu táu:

- Ý, đâu có, chị Kim! Á Minh cũng ranh lắm chứ! Em lấy trộm chador của má đó. Chu choa! Má em cũng bự con, thân hình cũng không lồ y như chị vậy đó!

Việt Kim cười thích thú:

- Đâu? Đưa chị coi thử! Chỉ cho chị cách mặc ra sao nào!

Á Minh giở chiếc áo chador dài rộng:

- Nè! Đó, mặc như vậy đó! Dễ mà!

Việt Kim choàng một giải áo lên đầu và tẩm áo rộng nhẹ nhàng rủ xuống che cả đầu em kín mít, trừ bộ mặt.

Á Minh reo lên:

- Hay quá! Hay quá! Đó, chị đã biến thành thiếu nữ Du-Ráp rồi đó!

Việt Kim thấy bộ mặt mình hây còn lồ lộ, ngạc nhiên nhìn Á Minh:

- Ủa! Nhưng khi mở cửa cho Á Minh, chị chỉ còn thấy có mỗi đôi mắt em thôi mà. Mặt mũi em dấu kín hết mà. Thế ra ...

Á Minh vội vã ngắt lời Việt Kim:

- Không đâu! Không đâu! Chị Kim! Chị nên nhớ em là thiếu nữ Du-Ráp, mà đã là con gái Du-Ráp thì không bao giờ để hở mặt khi đi ra ngoài. Kẹt một điều là đức Shah, từ nhiều năm nay, đã ra lệnh phải bỏ đi cái mạng che mặt. Tuy nhiên người vẫn không cấm con gái có quyền dấu mặt, chỉ phải bỏ cái mạng che đi thôi. Do đó, chúng em lại tìm ra cách khác. Nghĩa là vắt luôn mảnh áo chador choàng qua đầu, cho nó rủ xuống kín mặt và kẹp mép áo vào hai hàm răng.

Việt Kim làm theo lời Á Minh, đi lại chiếc gương lớn loay hoay mãi với tẩm áo choàng. Rồi em quay lại nhìn Á Minh run giọng:

- Đ...ừ...ợ...c c...h...ừ...a?

Á Minh vui mừng nhảy cẫng lên:

- Khá lắm! ... Và bây giờ chắc chị Kim đã hiểu vì sao, khi cãi nhau với vợ, người đàn ông Du-Ráp cứ hay quát lên: "Dấu mặt đi, mụ kia!" Tiếng quát ấy có nghĩa là: "Hãy im miệng đi!" Vì, khi dấu mặt tức là phải ngậm mép áo chador vào miệng. Mà một khi đã ngậm giải áo chador thì ... còn miệng đâu mà nói nữa. Chị đã hiểu chưa?

Việt Kim cười phá lên:

- ...Các ông thì ở đâu cũng vậy. Lúc nào cũng chỉ muốn bắt các bà phải câm miệng hến hết. Họ không chịu hiểu cho rằng việc cấm đoán đó là một điều không thể thực hiện được.

- Đúng! Em đồng ý với chị về điểm đó lắm! Chính em cũng đã nhiều lần bảo Hà Khâm như vậy đó?

- Hà Khâm? Hà Khâm là ai thế, Á Minh?

- Chồng chưa cưới của em, a ... mà các chị hay gọi là, là... gì...? Là "bạn trai" đó phải không?

- Không đâu Á Minh? Nếu trước sau thế nào em cũng làm lễ cưới với Hà Khâm thì em phải gọi anh ta là chồng chưa cưới, hay nói vắn vè hơn thì xưng là vị hôn phu chứ ...! Thôi, chị em mình đi chứ Á Minh! Chị nóng ruột muốn xem chợ Ba-ga-ra quá!

Hai cô gái, thân hình quần kín mít trong hai tấm "chador" thả bước đi bộ ra khu chợ. Để ý nhìn kỹ, khách qua đường cũng chỉ có thể ngó thấy hai đôi giày gót cao bước đi thoăn thoắt mà thôi.

Hai chị em chen vai thích cánh len lỏi tìm lối đi giữa đám người áo quần loè xoè, màu sắc rực rỡ, tiếng nói lao xao không khác gì cảnh một đàn ong vỡ tổ.

Bỗng có tiếng Á Minh:

- Đến nơi rồi, chị Kim!

Hé mắt ngó qua khe tấm áo choàng, Việt Kim nhận ra hai chị em đang đứng trong một tòa kiến trúc bằng gạch có nhiều cửa tò vò. Trên tường nhiều lỗ hổng. Ánh sáng bên ngoài lọt vào như ném châu gieo vàng xuống đám người lúc nhúc, áo quần đủ các màu sặc sỡ.

Khi đôi mắt đã điều tiết đủ để quen với bóng tranh tối tranh sáng, Việt Kim nhận thấy rất nhiều ánh đèn nê ông sáng choang trước các cửa tiệm. Tiếng ồn ào như sóng biển không lúc nào ngớt nổi lên từ bốn phía xen lẫn cả âm thanh vi vút của những ống tiêu, món nhạc khí đặc biệt của dân Du-Ráp.

Mùi hạt tiêu hăng hắc vương trong không khí, đi tới đâu cũng ngửi thấy. Ngay cả trước cửa một tiệm tạp hóa cũng "nghe" mùi hạt tiêu. À, kìa một ông chủ tiệm bán đồ gia vị ngồi xếp bằng tròn trên một tấm chăn gấp gọn gàng cao nghệu, rao hàng, chèo kéo khách như thể cãi nhau. Cái miệng, hai hàm răng trắng ớn, không phút nào để yên, cứ chép chép liên tu bất tận. Ngay cả khi vớ được một khách hàng, anh ta cũng cứ vừa giốc hạt tiêu vào túi giấy vừa gói mà đôi môi vẫn không thôi phát ra hàng tràng a rả, a rả...

Việt Kim và Á Minh thả bước từ từ đi theo lối đi chật hẹp, hai bên bày những thúng gạo đầy có ngọn, những đồng đậu phụng và những "núi" dưa

hầu. Người bán tươi cười niềm nở mời chào, quảng cáo tíu tít về phẩm chất tuyệt hảo của món hàng bày bán.

Việt Kim vui vẻ mua một gói đậu phụng rang. Hai chị em vừa đặt bước vừa cắn nhai những hạt lạc vàng thơm béo ngậy. Đồng thời đôi mắt sắc của Việt Kim, qua kẽ áo "chador" không bỏ sót một chi tiết nào quang cảnh xung quanh. Hai người giờ đây đứng trước một cửa tiệm bán quần áo, nữ trang, và những đồ lặt vặt. Việt Kim đưa mắt ngắm đồ hàng của tiệm kế bên: một rừng chăn nệm, những bức trướng, màn che đẹp không bút nào tả xiết. Hình vẽ đẹp, màu sắc đẹp: xanh da trời, đỏ, tím, vàng cam, nằm kề nhau dung hợp nhau, êm êm dịu mắt một cách khiến cho người ngắm nhìn có thể buột miệng thốt ra một câu: "quả là một bức danh họa". Việt Kim tự nhủ thế nào cũng phải nói cho cha biết để ông nhớ đến tận nơi thu hình mới được.

Hương thơm, mùi vị và sắc màu khiến em thích thú, chân nhẹ lâng lâng như bước đi trong một đám mây hồng. Việt Kim ghé nhẹ bên tai Á Minh thỏ thẻ:

- Á Minh! Chị chỉ muốn ở đây hàng tháng thôi đó!

Búp bê reo lên:

- Thật không, hả chị Kim? Vậy mà có nhiều du khách ngoại quốc, ba em dẫn đi chơi chợ, cứ ngơ ngơ ngác ngác vì cái cảnh lung tung xoè ầm ĩ ở đây đây! Mà sao chị lại không bị thế chứ! Thích ghê! ... à, chị Kim! Tìm cái gì uống để chị em mình nghỉ chân một lát chứ!

Dứt lời, Á Minh kéo bạn rẽ vào một tiệm trà mái lợp bằng vải tuôn, có tới một chục cái cột bằng gỗ chạm trổ rất đẹp chống đỡ. Lại những cái nệm tròn xanh, đỏ, vàng, để rải rác quanh những chiếc bàn thấp. Mặt bàn bằng đồng sáng loáng, chân làm bằng gỗ "tếch" theo kiểu chữ X giản dị nhưng chắc chắn.

Á Minh đặt phịch người lên tấm nệm, hai tay vỗ vào nhau nghe bôm bốp. Một tay tiểu nhị áo dài lướt thướt tiến lại: Á Minh hé cặp môi xinh "tá ra ra, tú la lả" một hồi và trong chớp mắt, hai "tô" nước trà đã được đặt trước mặt hai cô gái. Việt Kim tròn mắt ngó hai "tách" nước:

- Quái, tách trà gì mà bự như cái tô đựng phở ở Saigon vậy? Mà lại không

có quai nữa chứ! Làm sao uống đây?

- Làm vậy này, chị Kim!

Rất nhẹ nhàng, rất khéo léo, Á Minh đưa bốn ngón tay, hai ngón trỏ hai ngón cái nắm lấy miệng tô từ từ nhấc lên kề sát môi.

Việt Kim bắt chước làm theo và nhúng môi vào nhấm nháp nước trà rất thơm mà cũng rất ... nóng. Thiệt hay! Em không bị bỏng miệng chút nào.

Á Minh cười khanh khách:

- Chị tài quá hà! Nhiều khách ngoại quốc học uống trà kiểu này mãi mà không được đó. Họ đánh đổ tùm lum hà! Duy chỉ có chị là cô học trò giỏi nhất thôi!

Đột nhiên Việt Kim nhìn Á Minh:

- Nói chuyện về vị hôn phu của em cho chị nghe đi, Á Minh!

Đôi môi búp bê mấp máy:

- ... Anh ấy...

Đúng lúc đó, một tiếng tu huýt ré lên lạnh lạnh. Việt Kim khẽ giật mình:

- Cảnh sát hả?

Á Minh thản nhiên như không:

- Đúng! Cảnh sát đó chị!

- Sao Á Minh lại không để ý xem cái gì đã xảy ra thế?

- Lại ăn cắp chứ gì! Ối chà! Chợ thì thiếu gì ăn cắp hả chị! Chẳng ai thèm để ý đến đâu.

Việt Kim đưa tia mắt loáng nhanh bốn chung quanh. Đúng như lời Á Minh nói. Mọi người vẫn tiếp tục công nào việc nấy, nét mặt bình thản như không. Có lẽ họ không nghe cả tiếng còi nữa.

Việt Kim nở một nụ cười:

- Ở Saigon, quê chị thì phải biết! Thiên hạ đã chạy túa ra rồi đó. Đồng bào của chị hiếu kỳ lắm!

Vừa dứt lời đã thấy hai nhân viên cảnh sát mặc đồng phục màu xanh biếc dẫn một cái bóng trắng lôm lốp đi qua. Chẳng hiểu là đàn ông hay đàn bà mà chỉ thấy tấm áo chador che trùm kín mít từ đầu đến chân.

Việt Kim chưa kịp đoán ra, ba người đã mất hút trong đám đông.

Á Minh từ bao giờ chẳng mấy may chú ý, bỗng đứng phắt dậy:

- Đi, chị Kim! Em dẫn chị tới coi một cửa tiệm này, thích lắm. Tiệm bán "Zada". Tuyệt lắm chị Kim ơi! Rồi chị sẽ mê và mua ít nhất là hai cái cho mà coi! Em khoái mấy cái đó nhất!

Việt Kim ngẩn mặt:

- Cái gì? Zada! Zada là cái gì hả Á Minh! Zada! Cái tên nghe hay quá nhỉ. Chưa biết là cái gì, nhưng cứ nghe tên gọi là chị đã thích rồi đó! Zada! ... chị phải mua vài cái mới được!

Á Minh nhẹ tay liệng trên mặt bàn mấy đồng tiền rồi hai chị em theo nhau bước ra. Em dẫn Việt Kim tới tiệm bán Za-đa.

Thì ra zada là những cái khăn quàng cổ màu sắc rực rỡ đẹp vô cùng. Hàng trăm chiếc vắt trên dây dọc theo vách tường. Mỗi cơn gió thoảng qua những cái khăn uốn mình nhẩy múa rung rinh khiến người nhìn có cảm giác như đang được xem một cuộc khiêu vũ của ... lửa. Việt Kim buộc miệng:

- Ối chà! Lạ quá ta.

Trong khi đó, người bán hàng trải ra trước mặt hai em hàng mấy chục chiếc za-đa đẹp như những đóa hoa rừng ngàn hồng muôn tía. Việt Kim ngắm xem không chán mắt. Mua về làm quà cho các bạn, nhất là cô Hiền thì phải biết. Và em lẩm bẫm:

- Đây, cái này cho cô Hiền, cái kia cho con Trâm, cái xanh biếc kia cho con Liên để nó lên ti-vi thì tuyệt quá...! À mình phải lấy cái vàng cam kia, trời! Đẹp quá! Á Minh, coi chị đẹp không?

Vừa dứt lời, Việt Kim đã rút nhanh chiếc áo choàng "chador" ra để vắt chiếc za-đa quanh cổ. Á Minh cười rúc rích:

- Trời ơi! Chị Kim đẹp quá! Nhưng coi chừng chị Kim! Chị Kim mà theo em ra chợ chắc chị sẽ nghèo luôn quá!

Việt Kim hăng say:

- Em nói đúng! Nhưng thầy kệ! Cứ thích ý là chị mua liền hà!

Chợt Việt Kim nhớ ra một điều gì:

- Á Minh! Thôi em liệu cho chị về khách sạn đi. Ba chị chờ có việc cần. Lẹ đi! Cứ nấn ná la cà mãi ở đây e chị không về nổi quá!

Á Minh vạch lối đi giữa đám người đông đảo một cách thật khó khăn Việt

Kim theo sát đằng sau, tay ôm một ôm lớn toàn khăn quàng za-đa.

Ra tới gần bãi trống, đám người bót đông, đi lại đã dễ dàng.

Vừa bước tới bực thềm xi măng, chợt Việt Kim ngó thấy một vật gì phản chiếu ánh sáng, lấp lánh trên mặt đất. Bất giác em cúi xuống lượm, phủi bụi rồi đưa lên gần mắt xem kỹ.

Thì ra là một cái khuy, một cái khuy rất lạ: dày, không tròn như mọi cái khuy khác, bụng phồng lên khiến cái hình trên mặt nổi bật hẳn:

- Á Minh! Coi! Cái khuy đẹp ghê này! Khuy gì lạ quá hả! Chị chưa thấy bao giờ đó!

Á Minh cầm cái khuy ngẫm nghía:

- ... Hình như em đã được trông thấy ở đâu rồi này! Ồ, không nhớ nữa chứ!

Và em đứng hẳn lại, cái đầu nhỏ xinh lắc lắc:

- Hừ, bực quá, sao không nhớ gì hết kìa? Không đâu chị Kim! Không phải khuy, mà chính là một vật làm theo kiểu cái khuy đó thôi. À, à, có thể là một cái hộp nhỏ đựng phấn thơm chẳng hạn. Có lẽ đúng đấy! Chị Kim! Thiếu nữ Du-Ráp thường hay đem theo trong sắc tay mỗi khi đi chơi đó chị. Phải rồi, nhiều khách du lịch qua đây cũng hay mua để làm kỷ niệm lắm. Chị thấy không, nếu cần có thể làm khuy được đó. Đẹp ghê! Thú quá hả chị Kim? Cái này có vẻ cũ kỹ, sắc nét, thật lắm chứ không phải đồ giả chế riêng để bán cho du khách ngoại quốc đâu chị!

Việt Kim:

- Có lẽ chị em mình nên hỏi xem của ai đánh rớt thì trả lại cho người ta, hả Á Minh?

- Trả sao được? Biết ai đánh rớt mà hỏi? Thôi kệ, cứ giữ lấy đi chị Kim. Để làm kỷ niệm đi chơi chợ Ba-ga-ra!

Việt Kim không biết tính sao hơn, đành gật đầu:

- Em nói phải! Thôi được, để chị cất đi!

Hai chị em ra khỏi chợ. Chân bước thoăn thoắt nhờ đường phố đã bót đông đảo.

Chợt Việt Kim nhẹ quay đầu nhìn quanh lại phía sau. Em có cảm giác như có người theo dõi. Quả nhiên, một gã đàn ông Du-Ráp, dáng điệu khả nghi, đang đặt những bước nhanh và nhẹ phía sau hai cô gái. Việt Kim chỉ kịp

thoáng thấy cái nhìn lạnh lùng dữ dội từ đôi mắt ốc bươu tia ra. Ghê gớm hơn nữa: tia mắt đó lại chiếu thẳng mặt em thật lâu... Thời gian ánh chớp, gã đàn ông có đôi mắt rùng rợn đó đã biến mất hút trong làn sóng người ở phía sau. Việt Kim bất giác rùng mình. Cơ sợ hãi như một luồng sóng lớn ở đâu lấn tới nhận chìm ngọt ngào. Em lắp bắp nói chẳng ra lời:

- Trời ơi! Gã đàn ông này theo hút mình làm gì đây?

Đồng thời Việt Kim lại tự nhủ ngay để trấn an:

- À, ừ, mà ăn thua gì, việc gì phải sợ run lên thế nhỉ. Ở Saigon, những lần đi chơi chợ Bến Thành, thiếu gì người nhìn mình như vậy mà có làm sao đâu nào?

Đúng thế! Những lần đó không làm sao hết. Nhưng lần này, tại xứ Du-Ráp, quê người đất khách, đôi mắt trắng dã, tia nhìn trừng trừng lại chiếu thẳng mặt Việt Kim kia, để gì mà em có thể quên ngay được.

Nam Quân

Bộ khuy kỳ lạ

CHƯƠNG IV

BÀ PHAN HOÀNG MỸ

Trên đường về khách sạn, Việt Kim nghiền ngẫm cách bố trí làm sao cho cha gặp được mặt Á Minh vào ngày mai. Và em nghĩ ngay đến địa điểm gặp gỡ: phòng trà có cái "tách" nước trà to như cái tô ăn phở.

Hai chị em vừa mới dừng chân trước khách sạn thì bà nữ quản gia nhà Á Minh đã sầm sầm bước tới. Vẻ mặt bà ta hốt hải, đưa tay chộp cứng cánh tay cô bé Du-Ráp, lôi đi sênh sệch tiến lại phía một chiếc xe hơi đậu gần đó. Chẳng nghe thấy bà ta nói lý do tại sao ngoài một câu cộc lốc: "Về mau! Về mau!"

Bé Á Minh bị điệu về đột ngột khiến Việt Kim lạ lùng bỡ ngỡ và buồn rầu hết sức. Em bâng khuâng tự hỏi: "Hay đã có tai biến gì mới xảy ra?" Nhưng rồi Việt Kim lại cố xua đuổi những ý nghĩ không vui đó ra khỏi đầu óc. Luôn cả bóng hình gã đàn ông mắt trắng ngó trừng trừng lúc ở ngoài chợ nữa. Tâm trí em thậm thì tự nhủ:

- Ôi chao! Việt Kim sao mà dở quá thế? Nhát gan quá! Chỉ "bói ra ma" không hà? Có thể là chốn chợ búa đông người, gã Du-Ráp kia vội vã phải đi tới một nơi nào đó. Biết đâu chừng! Ở Saigon những chuyện ghê hơn thế nữa cũng chẳng ăn nhằm gì nữa là. Tại sao cứ đặt chân tới một nước khác là lại lo vẩn lo vơ, cứ nơm nớp tưởng như lúc nào cũng có kẻ trộm nằm sẵn dưới gầm giường vậy.

"Kẻ trộm rình sẵn dưới gầm giường"! Lại một câu diễn tả tư tưởng Mạnh Di ưa dùng, với giọng nói thân mật mới hồi sáng hôm qua đây tại phi trường Óoc-Ly. Chàng thanh niên đó lại còn thêm: "Em phải dè dặt cẩn thận một chút nhé! Anh lo lắm!"

Bất giác, Việt Kim vung mạnh cánh tay:

- Thôi nào! Ăn thua gì mấy cái đó! Chưa chi đã co rúm tứ túc lại thì còn làm được cái gì nữa chứ!

Tối hôm đó, ngồi ăn cơm với cha, Việt Kim lại bình tĩnh vui vẻ như thường. Cơm và thức ăn thật ngon. Ký giả Hải Âu chăm chú nghe con nói

chuyện về các quang cảnh đặc biệt cần thu hình. Ông không ngớt gật đầu tán thưởng:

- Ngày mai ba phải ra phi trường đón đoàn chuyên viên quay phim đây. Thu xếp chỗ ăn chỗ ở cho họ xong đâu đấy, bắt đầu vào việc là vừa.

- Con biết rồi, ba. Á Minh cũng hứa sáng mai sẽ dẫn con đi thăm vương cung của đức "Shah" đó. Con sẽ chụp thật nhiều ảnh, nghe ba!

- Tốt lắm. Đi thăm rồi hai chị em đến cái phòng trà đó gặp ba, nghe!

Sáng hôm sau, trời còn sớm, Á Minh đã gõ cửa phòng Việt Kim. Mở cửa cho bạn, em hỏi ngay Á Minh lý do sự phải ra về vội vã hôm qua.

Á Minh láu táu nói ngay:

- Ối chà! Cái bà vú của em cái gì cũng vậy hết á! Có gì đâu... chị! Má em cho đi tìm vì ông cậu ruột em mới ở Ba Lê về và ông muốn gặp mặt em trước khi đi thăm mấy cái giếng dầu lửa của ông ấy. Có thể thôi hà!

Việt Kim tươi cười thở một hơi dài nhẹ nhõm.

Cuộc thăm viếng hoàng cung của đức "Shah" quả là vô cùng thích thú. Á Minh, chưa đầy 15 tuổi mà đã tỏ ra là một hướng dẫn viên rất giỏi.

Khi đi xem hết khắp nơi, Việt Kim đã mệt nhoài. Em bước vào xe hơi buông mình ngồi bật ngửa, thoải mái nơi ghế đệm phía sau:

- Rồi! Á Minh! Bây giờ chúng ta tới phòng trà bữa nọ! Ba chị chắc đang chờ chị em mình đó!

Đến nơi Việt Kim bảo bạn:

- Em lại coi ba chị tới chưa! Để chị chạy lại kia mua tờ nhật báo rồi trở lại ngay.

Dứt lời em rảo bước đi tới chỗ một người đàn ông nhỏ thó đang ngồi chồm hổm bên đồng báo cao nghệu. Chợt nhìn đồng nhật trình in bằng loại chữ "con giun con rắn" Việt Kim do dự:

- Ủ nhĩ báo in bằng tiếng Du-Ráp làm sao mình đọc được chứ...? À, à. Ít ra thì cũng xem được hình ảnh chứ bộ!

Rồi em mỉm cười, nhìn người bán báo, hất hàm ra ý hỏi: "Bao nhiêu?"

Người đàn ông cười tươi đáp lễ. Anh ta nhanh nhẹn móc trong túi lấy ra một đồng tiền Du-Ráp. Việt Kim hiểu ngay. Em cũng móc túi lấy ra một đồng y hệt, đặt vào lòng bàn tay màu cà phê sữa, sần sùi, rồi quay đi. Liếc

nhanh vào trang nhất, Việt Kim khẽ giật mình thảng thốt. Đôi mắt đẹp trợn tròn kinh ngạc. Bức hình in trên trang báo có thể nói là mờ, xấu, nhưng cũng đã đủ khiến em nhớ lại một điều gì rõ rệt lắm. Phải rồi! Đúng là hai người cảnh sát trong chợ bữa hôm qua. Và đứng giữa là một người đàn bà khoác một chiếc áo choàng rất kỳ quái thoáng trông thì giống như tấm áo "chador". Trời mờ tối. Việt Kim phải bước gần một cột đèn đường coi cho rõ cái áo lạ, nhất là cái điểm đen đen nổi bật trên thân áo trắng... Ừa! Kỳ quái thật, sao lại có sự trùng hợp kỳ lạ như thế chứ? Trên tấm áo choàng rõ ràng có một chiếc khuy hình dạng cổ quái... giống hệt cái Việt Kim bất ngờ lượm được hôm qua lúc đi chơi chợ. Em lẩm bẩm:

- Đúng! Đúng là chiếc khuy đó rồi!

Và ba chân bốn cẳng, em chạy bay về phòng trà. Á Minh ngồi một mình, thản nhiên, khoanh hai chân gọn gàng trên tấm nệm.

- Á Minh! Coi! Dịch giùm chị mục này đi!

Cô bé tươi cười hồn nhiên, nhưng khi ngó thẳng bức hình in trên trang báo, vẻ mặt cũng lộ vẻ khích động rõ rệt:

- A! Lạ quá nhỉ?

Việt Kim:

- Á Minh coi kỹ đi! Cái khuy trên áo măng tô của bà này giống hệt cái chị mới lượm được hôm qua, thấy không? Mà bà này là ai thế? Và cột báo nói cái gì vậy?

Á Minh không trả lời thẳng vào câu hỏi. Em chỉ lẩm bẩm nhắc đi nhắc lại:

- Ừa! Sao kỳ vậy này? Bà Phan-Hoàng-Mỹ bị cảnh sát bắt giữ? Tại sao vậy? Kỳ quá hà?

Việt Kim nôn nóng:

- Phan-Hoàng-Mỹ? Phan-Hoàng-Mỹ là ai vậy?

Á Minh ngần ngừ nói một mình:

- Hừ! Báo cũng không nói rõ là bà ta bị bắt giữ, mà lại chỉ ghi rằng cảnh sát cần kiểm soát lại căn cước giấy tờ của bà ấy thôi!

- Cột báo chỉ có nói thế thôi à?

- Vâng! Cả nước em chỉ có một tờ nhật báo duy nhất này thôi. Tin tức gì cũng chỉ nói sơ sài chừng đó, không chi tiết tí mĩ như hàng trăm tờ báo bên

nước chị đâu.

- Nhưng chắc Á Minh biết rõ bà Phan-Hoàng-Mỹ này lắm hả? Nói chuyện về bà ấy cho chị biết qua một chút đi, Á Minh!

- Vâng! ... Bà Phan-Hoàng-Mỹ là vợ một nhà khảo cổ người Việt Nam. Ông ta là kỹ sư Ngô-Văn-Hoàng đó chị. Ông Hoàng nổi tiếng là một nhà khảo cổ giỏi lắm!

Việt Kim:

- Nhà khảo cổ Ngô Văn Hoàng! À, nếu vậy thì ông ta cũng ở trong phái đoàn khảo cổ tại Căn-Pác, mà ba chị muốn viết thiên phóng sự và thu hình cho cuốn phim tài liệu thời sự đây mà!

Á Minh gật đầu:

- Đúng rồi đó, chị Kim! Căn-Pác là thủ đô cũ của xứ sở em. Thành phố này bị núi lửa tàn phá chôn vùi đã từ lâu lắm! Có tới gần một thế kỷ rồi đó. Đức "Shah" hiện nay chú trọng rất nhiều đến vấn đề đào bới di tích của tổ tiên xưa để lưu giữ vào viện bảo tàng cho toàn dân chiêm ngưỡng công nghiệp của đức Tổ. Ngài đã ủy thác cho ba em phải săn sóc đặc biệt đến hai vợ chồng ông kỹ sư kể từ ngày ông bà ấy qua tới Du-Ráp đó. Mọi chương trình và kế hoạch khảo cổ do kỹ sư Hoàng trình lên, ngài ngự đều vui vẻ ưng thuận chuẩn phê hết. Do đó, giờ đây em rất ngạc nhiên không thể hiểu được tại sao cảnh sát lại ... kiểm soát căn cước của bà kỹ sư này chứ? Từ ngày ông bà ấy qua đây, mọi việc vẫn tiến hành êm đẹp cả mà.

- Bà Phan-Hoàng-Mỹ cũng là một kỹ sư khảo cổ?

- Theo em thì hình như không? Có điều là bà phụ trách thu thập, lưu trữ và ghi vào sổ sách tất cả những gì phái đoàn khảo cổ tìm thấy được, họa đồ các khu vực cần bới tìm để đào kiếm di tích cổ xưa!

Việt Kim hăm hở:

- Bà Mỹ tính tình ra làm sao hả Á Minh? Có điểm gì đặc biệt không?

- Dạ... không, chị Kim! Em chỉ thấy bà ấy tính tình dễ thương, tử tế lắm... Đại khái thế... à... thật ra thì em không hiểu rõ về bà ấy lắm. Nhưng cũng có thể nói quyết rằng bà ta không thể làm một cái gì để có thể xảy ra sự đáng tiếc được. Mà sao cảnh sát lại bắt giữ bà ấy làm gì chứ? Hay là họ đã làm lẩn với một người nào khác chăng?

- Liệu em có thể tìm đến chỗ cảnh sát giam giữ bà ấy để thăm hỏi chút xíu được không?

- Để coi...! Nếu ba em...

Việt Kim nói nhanh:

- À, ba em có thể cho phép chúng mình chính thức đi thăm bà được chứ? Ba em có quyền mà, hả Á Minh?

Chợt Á Minh reo lên:

- Á kìa! Ba chị tới kìa, chị Kim! Cả Hà Khâm cũng cùng đi với ông nữa! Thích ghê!

Cô bé Du-Ráp cười khanh khách, hai tay vỗ vào nhau đôm đốp, chân nhảy tưng tưng.

Việt Kim trầm ngâm tự nhủ:

- Thế là Á Minh quên bẵng câu chuyện bà Hoàng Mỹ rồi đó! Thật đúng là "búp bê", không sai!

Ký giả Hải Âu tiến lại, chàng trai tên Hà Khâm đi sát cạnh. Hải Âu ánh mắt vui tươi, nhìn con gái:

- Việt Kim! Ba giới thiệu với con: đây là Hà Khâm! Hà Khâm đã làm hướng đạo cho ba suốt ngày hôm nay đó. Hà Khâm biết nhiều cái hay lắm. À, cháu Á Minh! Đây Hà Khâm! Á Minh có quen Hà Khâm không?

"Búp bê" ngẩn mặt, tròn tròn hai mắt:

- Quen? ...Vậy ra Hà Khâm không nói gì với bác hết sao? ...À thôi, cháu biết rồi. Anh ấy ... đóng kịch đấy!

Chuỗi cười của cô bé không khác làn nước suối trong nhảy múa nô rồn trên nền cuội trắng.

Ông Hải Âu cũng lây cái vui vẻ hồn nhiên rất đáng yêu của Á Minh:

- Ồ,... đúng là một vở kịch vui, rất thú vị. Vở kịch vui nho nhỏ đối với bác và Việt Kim nhưng đối với dân chúng Du-Ráp thì lại là một sự vui mừng rất lớn đó Á Minh! ...Hà, hà! Hà Khâm đã nói với bác hết rồi. Lúc nào cũng nhắc đến cháu và ngày vui mừng sắp tới của hai người.

Việt Kim lặng lẽ đưa mắt nhìn vị hôn phu của Á Minh. Hà Khâm mặc bộ âu phục kiểu may rất khéo, một cái khăn to trắng muốt quấn thật gọn trên đầu: cái khăn cổ truyền của thanh niên Du-Ráp. Việt Kim chợt nhớ lại mấy

cột sách báo em đã được đọc, nói về giai cấp quý tộc tại Du-Ráp, giai cấp bình dân, giai cấp quan lại, v...v... Sự trang phục không có gì khác biệt lắm, chỉ khác ở cái cách quấn khăn, ở cái phù hiệu bằng vàng đính nơi giải khăn phía trước trán. Tia mắt Việt Kim nhìn đăm đăm cái phù hiệu bằng vàng trên trán Hà Khâm và em đoán được ngay người con trai này, ít nhất cũng phải là con một ... lãnh chúa hay một tù trưởng quyền oai lừng lẫy một vùng.

Hà Khâm nhìn Việt Kim, ngả đầu:

- Rất hân hạnh được biết cô Việt Kim!

Hà Khâm nói tiếng Pháp rất đúng mẹo luật, giọng nói không pha trộn một chút nào âm thanh Ả Rập, khiến cô tiểu kỹ giả bất giác hơi giật mình:

- Tôi mong rằng Á Minh không làm phiền cô Việt Kim với cái tật hay nói.

Sau cái mỉm cười xã giao rất lịch sự, Hà Khâm tiếp:

- Á Minh ngoan lắm, chỉ phải cái lúc nào cũng thích nói chuyện huyền thuyên và làm âm ỉ lên thôi.

Tinh thần hiếu thắng ngấm ngấm nổi dậy, Việt Kim cũng trả lời bằng tiếng Pháp. Và em lấy làm vui sướng vì các ngữ vựng hiện đến đầu lưỡi một cách dễ dàng:

- Anh Hà Khâm đừng áy náy gì hết nhé! Á Minh và tôi hợp chuyện lắm! Có lẽ nhờ cái tính cả hai cùng hay nói cả!

Trong khi môi Việt Kim điểm một nụ cười tiếp theo câu nói, tia nhìn của em lại theo dõi nét mặt Hà Khâm và bắt chợt được ngay một ánh mắt đùa vui chế riễu nhưng đượm vẻ triu mến thương yêu của anh chiếu lên mặt Á Minh. Việt Kim thầm đoán ý nghĩa cái ánh mắt đó chắc thế nào cũng phải là: "Ồi chao! Các bà, các cô, nhất là các cô, cô nào cũng thích hót như khướu cả ấy thôi!" Và em tự nhủ:

- Hà Khâm, Á Minh đẹp đôi thật!

Và em đưa mắt ngắm nhìn những thân hình cao dong dong rất hiên ngang của chàng trai, đồng thời ghép cái khổ người phong nhã ấy đứng sát với hình dáng ngây thơ nhí nhảnh, xinh đẹp của Á Minh, con búp bê Du-Ráp.

Tiểu nhị bưng trà ngon, thơm, đựng trong những cái tách xinh xinh khác hẳn "tô" nước trà giải khát hai chị em bạn dùng hôm qua. Bánh bao trộn

mật bốc hơi ngào ngạt, bày rất khéo trong những đĩa men trắng tinh. Việt Kim đi bộ nhiều đói bụng, ăn loáng trong chớp mắt đã hết hai chiếc bánh lớn bằng nắm tay. Em chếp môi như muốn tận hưởng, giữ mãi hương vị trà tuyệt hảo trong miệng. Và em cười thầm:

- Nguy quá! Mình phải tìm cách để lúc nào cũng có nước lọc mà uống mới được. Uống trà Du-Ráp theo đà này, nghiện lúc nào không biết.

Câu chuyện giữa bốn người vui vẻ đăm thắm. Hà Khâm biết nhiều điều về lịch sử quê hương của anh và Á Minh. Ông Hải Âu, Việt Kim say mê ngồi nghe cái giọng nói hấp dẫn của Hà Khâm và tưởng như mọi kiến thức thâm lượm về Du-Ráp qua sách vở báo chí dường như đang sống dậy một cách rất linh động.

Một lúc lâu sau, anh đứng lên ngả đầu tạm biệt hai cha con ông Hải Âu, chìa một tay về phía Á Minh:

- Đi với anh, búp bê, ông nội muốn gặp chúng ta nói chuyện đấy!

Á Minh giơ thẳng hai cánh tay, nhưng vẫn ngồi nguyên tại chỗ, Hà Khâm phải cuối xuống đỡ hai tay em và nhắc lên. Lại giọng nói như chim hót:

- Ông nội chờ tụi mình hả? Vậy chúng ta đi! Nhưng sau đó anh phải đưa em về đó nghe! Em buồn ngủ quá hà! ...

Sau khi hai người cáo biệt đi rồi, Việt Kim ghé vào tai cha:

- Ba! Trong tờ nhật báo Du-Ráp bữa nay có một bức hình kỳ quái lắm. Để con kể chuyện ba nghe nhé!

Ông Hải Âu nói nhanh:

- Khoan đã, cưng! Ba có việc gấp muốn nhờ con đây! Đến tìm gặp thủ tướng Lư-hà-Sa ngay! Ba hy vọng có Á Minh ở đó thì công việc chắc cũng dễ! Và con tìm hiểu ngay lý do cảnh sát bắt giữ vợ viên kỹ sư khảo cổ người Việt hiện đang ở trong phái đoàn tại Căn-Pác.

Việt Kim mỉm nhanh một nụ cười ranh mãnh, rút cuốn sổ tay, bút chì từ trong "sắc":

- Tuân lệnh, "ông chủ". Ông chủ có thể tin ở tôi! - Đồng thời em tự nhủ thầm: "Con còn nóng biết về vụ này bằng mấy ba chứ!"

Nam Quân

Bộ khuy kỳ lạ

CHƯƠNG V

NHÀ GIAM TẠI DU-RÁP

Á Minh vui vẻ vì có dịp được giúp bạn, sốt sắng đưa Việt Kim tới tòa đại sảnh, trụ sở Nội các của chính phủ Du-Ráp.

Vây quanh tòa nhà chính đồ sộ, là những kiến trúc tròn bằng đá trắng, cao vút, chóp hình cầu tròn như những trái banh khổng lồ sơn màu vàng, xanh lấp lánh dưới tia nắng mặt trời.

Một lá cờ Du-Ráp rất lớn bay phấp phới giữa mặt trước tòa dinh thự và nhiều cờ nhỏ hơn trên chóp các mái nhà tròn, những tháp canh, màu sắc sặc sỡ như những chiếc za-đa muôn màu.

Á Minh ghé vào tai Việt Kim:

- Chúng mình đi lối sau, gần văn phòng của ba em hơn, chị Kim!

Bên trong đại sảnh mát rượi, khác hẳn bên ngoài nắng lớn oi bức. Rất nhiều quạt trần thông xuống thật thấp, thông thả quay cánh khua động không khí nhẹ lâng lâng.

Việt Kim mạnh bạo bước chân trên sàn gạch bông bóng loáng, tiến thẳng tới mục tiêu: cái bàn giấy vĩ đại như một cái sập bằng gỗ gụ thiết trí nơi cuối phòng. Á Minh bước theo, đưa nhanh tay giữ bạn lại:

- Chị Kim! Văn phòng Na-Dép, bí thư của ba em đó! Lão này hách ghê lắm. Ngay đến cả em, nếu muốn gặp ba, em cũng phải bảo tùy phái vào báo cho ông ta biết trước đấy! Coi chừng! Em vẫn ngán cái ông này quá!

Thường ngày Việt Kim rất nghiêm trang, vậy mà khi ngó thấy ông Bí thư Na-Dép, cũng suýt bật phì cười nếu em không kìm lại kịp. Quả thật, nụ cười xã giao giả tạo của nhân vật tên Na-Dép phô hàm răng có thể nói là trắng ... nhất thế giới. Bên trên hàm răng trắng phát ngán ấy là một bộ râu rất kỳ quái. Đen nhánh, bết dính như dán sát vào da, dài có tới mười phân, ngụch ra hai bên mép rồi cong vút vòng lên lỗ mũi, như hai cái sừng trâu nhọn hoắt. Thân hình nhỏ thó của Na-Dép nhẩy tưng tưng, cúi rạp xuống vô cùng trịnh trọng:

- Xin chào, xin chào, xin chào hai cô đã quá bộ tới văn phòng của Na-Dép!

H..ừ..m! Na-Dép, vị Tổng bí thư, Tổng bí thư thân tín của Thủ tướng A Ba Lư-hà-Sa!

Giọng nói của búp bê Á Minh chẳng có vẻ "búp bê" chút nào. Nó sắc lạnh, nghiêm nghị như giọng nói của người lớn, bề trên:

- À thôi đủ rồi! Ông Na-Dép! Có tôi đây, ông khỏi cần phải dài dòng giới thiệu trịnh trọng quá như vậy! Ba tôi đâu! Tôi có việc cần gặp người ngay bây giờ.

Âm thanh câu nói của Á Minh nghe ngắn gọn, đồng dục như một vị nữ tướng ra lệnh. Nó khác hẳn cái giọng nói nhõng nhẽo của cô thiếu nữ búp bê hôm trước.

Na-Dép cũng nghiêm nghị không kém. Y ngả đầu:

- Vị Thủ tướng đáng kính, ba của cô, sáng nay bận nhiều việc lắm. Không lúc nào người rời khỏi ống điện thoại hết. Và tôi có nhiệm vụ phải coi sóc trong ngoài để tránh cho người khỏi bị quấy rộn.

Á Minh đứng ngay người, trừng mắt, rít qua kẽ răng:

- Việc của tôi cần lắm!

Tổng bí thư Na-Dép cũng không vừa. Y giương đôi mắt ngó ngay mặt Á Minh, tia nhìn ánh lên chút phần nộ, hai đầu nhọn cong của bộ râu "sừng trâu" rung rung rất quái dị:

- Cần hay không là do Tổng bí thư Na-Dép xét định!

Á Minh giận run lên, dậm dậm hai chân mang giày đế da nghe lộp cộp. Em cất giọng ra lệnh chứ không nói chuyện ôn hòa nữa:

- Ông kêu điện thoại cho ba tôi ngay lập tức đi! Mau lên!

Na-Dép nhắc nhanh ống điện thoại, cất tiếng nói như thét. Và ông ta mỉm cười, hình như có vẻ thú vị khi được các tay thuộc hạ trả lời một cách cung kính với "thượng cấp tối cao"... Tổng bí thư của Thủ tướng.

Na-Dép gác ống nói, nhìn Á Minh, dịu giọng:

- Hai cô hiểu giùm cho! Tôi đã quay gọi đủ khắp các văn phòng mà không được gặp Thủ tướng!

Rồi chợt bắt gặp tia mắt của Á Minh quắc lên, ông ta lại vội vã:

- Thôi được, được! Để tôi quay một lần cuối cùng nữa xem sao!

Đoạn ông ta quơ tay gạt nhanh đồng giấy tờ bừa bãi trên bàn giấy để nằm

lấy ống điện thoại. Tia mắt sắc bén của Việt Kim thoáng trông thấy một vật gì nhỏ bằng kim khí sáng lấp lánh và tai em nghe rõ tiếng lách cách phát ra khi vật ấy bị xô đẩy nhẹ trên mặt bàn. Máy tờ giấy theo đầu ngón tay của Na-Dép lại che kín cái vật đó rất nhanh. Nhanh ghê lắm! Nhưng cũng đã đủ để Việt Kim nhận ra cái vật sáng lấp lánh đó ... giống hệt cái khuy áo em đã lượm được bữa đi chơi chợ ... và giống hệt cái nút đính trên tà áo măng tô của bà Phan Hoàng Mỹ nơi bức hình in trên tờ nhật báo.

Nhanh như chớp và dẻo quẹo như cần cổ một con rắn độc, bàn tay Na-Dép chộp lẹ chiếc khuy kỳ lạ. Rồi cái bàn tay ấy vẫn bất động mà cái khuy đã biến đâu mất như trong một màn trình diễn ảo thuật. Đồng thời ông Tống bí thư hét lớn vào ống nói như có ý lấp liếm.

Việt Kim bất giác cau cặp chân mày.

Việc cái khuy lạ xuất hiện rồi chợt biến mất quá nhanh như thế khiến em bâng khuâng tự hỏi chẳng hiểu mình tỉnh hay mơ. Và điều khó hiểu này liệu Việt Kim có dám đột ngột hỏi thẳng cái ông Tống bí thư "hách sì sảng" này không. Ấy là chưa kể đến khía cạnh chính ông ta có ý muốn dấu biệt chiếc khuy đó đi và ngó cái bộ mặt râu vênh, xem chừng cũng không có một điểm nào có thể tin nhiệm được cả.

Na-Dép lại mỉm một nụ cười xã giao giả dối, tay gác ống nghe lên máy:

- Rất tiếc thưa hai cô! Không hy vọng gặp được Thủ tướng sáng nay đâu hai cô à!

Đoạn, tia nhìn khó hiểu của ông ngó Việt Kim, hai ngón tay giơ ra một cái hộp gì hình tròn, mạ vàng óng ánh:

- Hai cô coi cái này có đẹp không?

Hai ngón tay bóp khẽ một cái: một lưỡi kiếm nhỏ xíu mỏng như lá lúa bật ra, rung rinh, sáng lấp loé, chiều dài có tới 20 phân tây.

Cái đầu có bộ mặt râu vênh gật gù, miệng chép chép cất lời khen tấm tắc:

- Ha, hà! Khéo thật! Tài thật! Cả một lưỡi bảo kiếm sắc như nước, dài thế này, cứng thế này (tay ông ta nắm mũi kiếm uốn thử mấy cái) mà lại nằm gọn được trong cái "khuy" này. Hà! Hà! Giỏi thật! Mấy tay thợ kim hoàn Du-Ráp thật là giỏi quá! Vô địch! Vô địch!

Việt Kim giả vờ chăm chú ngắm nhìn lưỡi kiếm lạ. Em thầm nghĩ: "Tay

Na-Dép này sao quyết thật! Y có ý làm cho mình tưởng vật lạ lúc này là cái hộp mạ vàng đựng lưỡi kiếm quý này đây! Nhưng bịp mình làm sao được! Cái khay đó, làm sao được! Mới ở trên bàn đây này. Na-Dép lẹ tay dấu biến đi, nhanh thật. Lại còn làm bộ làm tịch ba hoa mãi về cái lưỡi kiếm "tròn" này! Hừ!"

Na-Dép hứng thú vẫn chưa hết ba hoa:

- Hai cô tha lỗi nhé. Miễn chấp! Xin miễn chấp! Không thể nào gặp Thủ tướng Lư-hà-Sa sáng nay được đâu! Hề! Hề!

Cánh cửa chọt "klic" một tiếng khẽ. Ba người quay đầu lại: như một câu trả lời "tréo căng ngỗng" cho tiếng cười ngạo nghễ của bí thư họ Na, một bóng người đứng sừng sững: Thủ tướng Lư-hà-Sa! Ông reo lên:

- Đi đâu vậy các con! Bữa nay sao lại rảnh mà mò tới đây vậy! Ba-ga-ra không còn chỗ nào thích thú hấp dẫn được hai chị em nữa sao?

Chưa ai kịp nói gì, viên Tổng bí thư Na-Dép đã mau miệng phát thanh tía lia:

- Kính thưa Thủ tướng, kẻ nô bộc này không dè là người vẫn có mặt trong dinh nên đã khiến hai cô đây phải chờ đợi mãi.

Rồi y nói thao thao như có ý lấp liếm cái dụng ý xấu của mình hồi nãy, gãi đầu, gãi tai xin lỗi mãi chủ nhân, nhưng chẳng một ai thèm để ý đến những lời lải nhải dai như giẻ rách của y.

Ông Lư-hà-Sa đưa hai chị em vào văn phòng. Việt Kim quay nhìn ông Thủ tướng, nói ngay:

- Thưa ông Lư-hà-Sa, ba cháu và cháu cứ thắc mắc không hiểu tại sao cảnh sát mới đây lại bắt giữ bà Phan Hoàng Mỹ để hỏi cung cái gì đó. Ba cháu sai cháu tới đây để mong ông cho biết rõ. Cháu tới tìm Á Minh, rồi Á Minh đưa cháu đến đây. Có việc gì rắc rối đã xảy ra vậy, thưa ông?

Giọng nói của ông Thủ tướng họ Lư rất ôn tồn:

- Không! Có gì đâu! Chỉ là một sự hiểu lầm đó thôi! Tòa đại sứ Việt Nam cũng vừa đánh điện hỏi và tôi cũng đã giải thích như vậy đó. Trước sau gì người ta cũng trả tự do cho bà Mỹ mà!

- Nhưng thưa ông, tại sao cảnh sát lại bắt giữ bà ấy chứ ạ?

- Thì tôi vừa nói đó. Chỉ là một sự hiểu lầm thôi mà. Có điều, ở đây, một

khi cơ quan cảnh sát, guồng máy an ninh mà đã bắt đầu một chiến dịch gì, thì việc đình hoãn lại tức khắc, là một điều rất khó lòng thực hiện. Hừ, khó lắm, tôi cũng không biết giải thích cách nào cho ba cháu và cháu hiệu đây chứ!

Nghe giọng nói thì hình như Thủ tướng Lữ-hà-Sa có vẻ coi việc này không có gì quan trọng lắm, chỉ là một sự hiểu lầm thôi. Đột nhiên giọng nói ông đổi khác hẳn:

- Tại sao hai chị em không đi tới thăm bà Phan Hoàng Mỹ xem có gì lạ và hỏi coi bà có cần cái gì không?

Á Minh reo lên thích thú:

-Ồ phải đấy! Đi tới đó đi, chị Kim!

Việt Kim nét mặt đăm chiêu coi bộ không mấy thỏa mãn vì sự giải thích của ông Lữ-hà-Sa. Em định hỏi ông một vài câu nữa nhưng nghĩ sao lại nín kíp. Có lẽ ông không muốn trả lời hoặc không thể trả lời gì hơn nữa được. Vậy thì đi tìm bà Phan Hoàng Mỹ, may ra có nhiều cái bổ ích hơn.

Á Minh sốt ruột hối thúc:

- Sao, chị Kim? Tụi mình đi chứ?

- Thì đi! Chị cũng đang mong gặp bà Phan Hoàng Mỹ lắm đây.

Hai chị em vừa đặt chân tới trước cửa nhà giam đã chạm trán ngay với một tên cai ngục mặt khó đăm đăm, béo phịch phịch như lợn ỉ, đi không buồn cất bước, trông có vẻ lúc nào cũng muốn đánh một giấc ngủ. Chợt ngó thấy hai cô gái, đôi mắt hùm hụp hấp hím lườm biếng ngược lên nhìn khinh khinh, bàn tay ngón chuối mẩn hất hất, như có ý nói: "Đi chỗ khác chơi, đến đây làm gì, hả?"

Á Minh lấy tờ giấy đặc biệt ra đưa cho y coi: mảnh giấy bé xíu, cứng như một tấm danh thiếp quả có phép nhiệm màu. Tên cai ngục nhẩy dựng như bị ong đốt, cúi rạp người xuống, chào theo kiểu Du-Ráp và đưa tay gạt tấm cửa lưới sắt, né người qua một bên tránh lối cho hai cô gái bước vào.

Việt Kim, Á Minh đặt bước đi trong một cái hàng ba xây bằng đá xám dài hun hút, tên cai ngục theo sát gót. Y giơ tay chỉ một căn buồng hẹp, sạch sẽ nhưng có vẻ lạnh lẽo âm u. Cả phòng chỉ có một hay hai món đồ gỗ chông trơ. Hẳn cất tiếng nói bằng ngôn ngữ Du-Ráp:

- Đây!

Dứt lời, tên cai ngục rút từ ống tay áo ra một xâu chìa khóa lựa một chiếc, lùa vào ổ xoay một vòng rồi xô mạnh cánh cửa chấn song sắt.

Một thiếu phụ nằm trên chiếc giường gỗ; khi thấy người bước vào, ngóc đầu lên giương mắt ngó.

Việt Kim tiến tới hai ba bước và giật thót mình khi nghe tiếng cánh cửa sắt nặng nề đóng sập lại. Tên cai ngục, đứng ở phía ngoài, xoay một vòng khóa, hạ thanh sắt chấn ngang chốt cửa: cả ba người đã bị cầm tù!

Thiếu phụ chống tay ngồi dậy, đứng xuống sàn, đưa tay sửa lại tà áo. Việt Kim vừa kịp nhận thấy cái bàn tay mệt mỏi đưa lên vuốt lại mái tóc lốm đốm muối tiêu và cái trán rộng trắng bệch như ngà. Ý nghĩ thắc mắc thâm kín nổi lên trong đầu em: "Quái! Sao bà ta có vẻ xanh xao quá vậy? Thường ngày làm việc ngoài công trường, lẽ ra da dẻ phải rám nắng hồng hào mới đúng chứ?"

Đôi mắt trong chiếu tia nhìn lên mặt Việt Kim rồi đảo qua ngó Á Minh. Một nụ cười tươi chợt xuất hiện trên vành môi nhợt nhạt. Bà Phan Hoàng Mỹ đã nhận ra người quen:

- Cô bé là Á Minh, con gái yêu của Thủ tướng Lư-hà-Sa?

Giọng nói thiếu phụ nghe êm dịu như tiếng dương cầm, Á Minh vui mừng:

- Bà vẫn nhớ cháu hả? Đây là Việt Kim cũng người Việt Nam, bạn cháu đó bà! ... Ba cháu sai tội cháu tới đây thăm bà cho bà được vui một chút.

- Việt Kim! Nguyễn Thị Việt Kim! A, vậy ra cô em đây là con gái của ký giả Hải Âu đó hả? Ký giả Hải Âu vẫn liên lạc thơ từ với nhà tôi về vấn đề khảo cổ tại vùng Can Pác đây mà! Trời! Được biết cô em, tôi vui mừng lắm!

Việt Kim thốt có cảm giác nơi đây là một phòng trà tại Saigon, không có vẻ gì là trại giam nữa.

Bà Phan Hoàng Mỹ, thái độ và cử chỉ rất dễ dàng, tự nhiên. Sự kiện này chứng tỏ trại giam Du-Ráp chắc cũng không đến nỗi kinh khủng lắm.

Việt Kim nhìn bà Phan Hoàng Mỹ:

- Cháu được gặp bà đây cũng mừng lắm! Ba Á Minh sai chúng cháu tới để nói cho bà biết việc bà bị tạm giữ đây chỉ là một chuyện hiểu lầm thôi. Rồi

mọi việc sẽ được thu xếp ổn thỏa. Bà cứ yên trí!

- À! Vậy thì tôi cũng đỡ lo!

Lạ! Thiếu phụ bảo "đỡ lo" mà sao giọng nói của bà nghe chẳng có vẻ gì là đỡ lo, chẳng có chút xíu nào hân hoan hy vọng cả.

Đôi mắt sắc bén của Việt Kim thăm thẳm ngó kỹ sắc diện bà Phan Hoàng Mỹ, cố gắng tìm hiểu con người thực của thiếu phụ.

Rồi trong khi bà ta riu rít chuyện trò với búp bê Á Minh, em quay đầu đưa mắt quan sát căn phòng giam.

Một ô cửa sổ nhỏ ở mãi tít phía trên cao để lọt vào phòng một thứ ánh sáng vàng vọt bệnh hoạn. Cửa sổ cũng lại hình tò vò, chung quanh điểm những nét trạm trổ đặc biệt Ả-Rập, chắn song sắt to bằng cổ tay con nít.

Ngay dưới thành cửa sổ, ghim vào tường ba bốn cái móc sắt. Một chiếc treo một chiếc áo dài trắng. Đúng chiếc áo "măng tô" Việt Kim đã thấy in hình trên trang báo. Em nhẹ tay gỡ chiếc áo đem lại chỗ hai người đang ngồi nói chuyện:

- Cái áo choàng này coi kiểu lạ quá, giống một cái "chador" nhưng lại không phải chador!

Bà Phan Hoàng Mỹ quay lại:

- Em nói đúng! Vốn nó là một cái chador đấy, nhưng không mặc quen, tôi liền chữa lại thành măng tô mặc cho tiện. Có cả khuy nữa đó! Ôi chà! Bộ khuy đẹp và lạ lắm. Tôi có tính ham thích khuy đẹp và những cái túi may khéo lắm kia!

Việt Kim ngạc nhiên:

- Nhưng thưa bà, khuy đâu mà cháu chẳng thấy cái nào?

Bà Mỹ đỡ tấm áo từ tay cô gái:

- Ủa! Không còn cái nào nữa hả? Thế là mất hết rồi đó! - giọng nói thiếu phụ vẫn thản nhiên, - thế thì Un-sa-Cơ chắc sẽ buồn lắm đấy! Bộ khuy đó rất hiếm có, ông ta quý tôi và thấy tôi thích sưu tầm khuy đẹp, lạ, mới cho đấy.

Việt Kim ngỡ ngác:

- Un Sa Cơ?

- Ờ! Un Sa Cơ! Ông ta làm việc với tụi tôi mà. Người tử tế lắm. Khi nghe

tôi nói muốn có một bộ khuy đẹp để đính lên áo choàng, ông ta đã cho tôi bốn cái đó. Bốn cái khuy thật kỳ lạ, đẹp vô cùng, tôi chưa từng thấy bao giờ. Có lẽ Un Sa Cơ mày mò mua được ngoài chợ Ba-ga-ra đấy.

- Và bà đã đính cả bộ khuy kỳ lạ đó lên chiếc áo này?

- Đúng vậy! Tôi đã cẩn thận đính rất chắc mà! Tại sao bây giờ lại mất hết trơn vậy! Tôi không để ý nên không biết đấy! - giọng nói của bà Hoàng Mỹ đờ đẫn về tiếc rẻ thực tình, - Mà sao lại có thể mất luôn cả bốn cái một lượt chứ? Kỳ quái và tiếc ghê vậy đó! Buồn quá tôi chưa thấy bộ khuy nào lại thích mắt như bốn cái đó!

Việt Kim định nói cho bà ta hay tin em đã lượm được một chiếc, nhưng đột nhiên ... một bóng người thoáng hiện nơi ô cửa sổ khiến em sững sốt ngẩng phắt đầu. Lại hai con mắt cú vọ ngó trừng trừng vào đôi mắt em. Thời gian ánh chớp, bóng người biến mất. Đúng rồi! Lại vẫn đôi mắt ốc bươu trắng dã của gã đàn ông đã theo hút em hôm đi chơi chợ. Đôi mắt đã làm em sờn gai ốc cùng mình. Giờ đây gã lại theo em nữa! Mà để làm gì chứ? Đi lại phía cửa sổ, Việt Kim móc trả lại cái áo về chỗ cũ. Đầu óc em sôi sục không khác nồi cơm đặt trên bếp than hồng. Nguy quá! Có nên báo động cho người khác biết không? Gã đàn ông bí mật đó muốn tìm kiếm cái gì vậy? Việt Kim? Bà Phan Hoàng Mỹ? Á Minh? Hay là tất cả ba người?

Chợt bà Phan Hoàng Mỹ run rẩy toàn thân và, rất nhanh, ngồi sấn lại gần Việt Kim. Hai bàn tay nuột nà trắng xanh lật bật níu cánh tay em:

- Hai cháu cố làm cái gì giúp tôi nhé!

Tiếng nói người thiếu phụ trẻ đẹp mất hết âm thanh trong trẻo. Giây phút này giọng khàn hẳn lại xúc động một cách ghê gớm. Việt Kim im lặng chú ý hết tinh thần để nhận xét. Á Minh đang thoải mái nằm nghỉ trên giường cũng vội vàng quấn lại chiếc "zادا", ngồi nhòm lên. Tiếng nói thất thanh của bà Mỹ, thái độ, sắc mặt biến đổi của bà quả là những điểm rất gở. Nhưng rõ ràng là bà vẫn cố gắng thu hết nghị lực để mấp máy đôi môi nhợt nhạt:

- Nhé! Hai cháu nhớ nhé! Nhớ đi tìm gặp nhà tôi tức là kỹ sư Ngô Văn Hoàng nhé! Và nhắn với nhà tôi là tôi vẫn bình an mạnh giỏi. Mọi cái chỉ là do một sự hiểu lầm thôi nhé! Và rồi sớm muộn gì tôi cũng được trả tự do...

Hứa đi! Hai chị em hứa là sẽ đi giúp tôi việc đó đi!

Tia nhìn của Việt Kim in sâu vào đáy đôi mắt đang thất thần vì hãi sợ. Một câu hỏi chợt loé lên trong đầu em: "Chắc bà Mỹ cũng đã nhìn thấy đôi mắt cú hâu ngoài cửa sổ hồi nãy rồi!"

Và bất giác nét mặt Việt Kim rần đánh lại, Việt Kim rít qua kẽ răng:

- Dạ, xin bà cứ yên trí! Hai đứa cháu hứa sẽ giúp bà!

Nam Quân
Bộ khuy kỳ lạ
CHƯƠNG VI
CAN PÁC

- Ba ơi! Cứ để con đi rồi khi trở về thế nào ba cũng có được vài ý niệm về vùng khảo cổ Can Pác có phải hơn không hả ba?

Vừa dứt lời, Việt Kim đã chạy ngang chạy dọc từ đầu tới cuối phòng, lượm chỗ này cái quần, chỗ kia cái khăn mặt đầu giường một cái áo rồi liệng dồn tất cả vào một cái túi lớn, miệng mở rộng để trên giường. Cái túi đặc biệt của người dân Du-Ráp, rất to. Tổng thêm vào đó một chiếc áo len dài tay xong, hai tay dứt túi quần "cao bồi", em đưa tia mắt quét một vòng quanh phòng xem còn quên gì không?

Ký giả Hải Âu ngồi trên ghế dựa gần đó, hai khủy tay chống lên đùi, hai bàn tay nâng cằm nét mặt lo lắng:

- Thì ba vẫn cho phép con đi đấy chứ, Việt Kim! Có điều ba nhận thấy là việc đó không cần thiết, vậy thôi! Thế nào rồi kỹ sư Hoàng cũng được tin ngay đó mà. Cần gì con phải đi kia chứ! Công việc ở Ba-ga-ra còn bao nhiêu đây này.

Việt Kim nheo mắt nhìn cha ranh mãnh:

- Ba giận con rồi đấy hả ba! Con cứ nghe tiếng ba nói lớn "Việt Kim" là con biết hà!

- Không, giận gì đâu! Ba chỉ muốn rằng khi nào đi thăm Can Pác thì cha con mình sẽ cùng đi. Như vậy ba sẽ có dịp quan sát thái độ của con, lớp người thuộc kỷ nguyên nguyên tử, mà con là đại diện, khi đứng trước một nền văn minh của thiết khí thời đại coi ra sao. À còn chuyện bà Phan Hoàng Mỹ nữa. Con thấy bà ấy thế nào?

- Bà Phan Hoàng Mỹ? À vâng! Mới đầu thì con cũng tưởng bà ấy là một người rất vô tư, hồn nhiên vui vẻ, trẻ trung lắm. Nhưng về sau con mới biết là bà ấy cũng bị gần như là kinh hãi quá đó ba!

Ký giả Hải Âu cười nụ:

- Con cũng giàu óc tưởng tượng quá hả Việt Kim! Cái gì mà đến nỗi phải kinh hãi. Thì dĩ nhiên nhà giam không thể nào "vui" như phòng trà được.

Có vậy thôi à!

Việt Kim trầm ngâm:

- Thực ra thì ..., - ký ức em hình dung lại những biến cố vừa xảy ra và em tự hỏi: "Có nên nói cho ba biết cái bóng người bí mật xuất hiện nơi cửa sổ phòng giam bà Hoàng Mỹ không? Và việc em bị theo dõi hôm đi chơi chợ?" - Nhưng, rất nhanh, Việt Kim quyết định: "Im lặng". Nếu không, ông Hải Âu sẽ không để cho em đi Can Pác nữa!

- Con đã nói chuyện gì về vấn đề khảo cổ tại Can Pác với bà Phan Hoàng Mỹ chưa?

- Chưa, ba! À, mà bà ấy cho con biết có một nhà quan sát ngoại quốc hiện cũng có mặt tại đó nữa ba à! Tên nhân vật này là Un-sa-Cơ. Nghe tên lạ quá, không phải là tên Việt Nam hả ba?

Ký giả Hải Âu không trả lời vào câu con hỏi. Ông chỉ lẩm bẫm:

- Un-sa-Cơ! Sa Cơ! Hừ! Tên nghe lạ quá!

Rồi đột nhiên ông đứng phắt dậy, lờng lộn như con gấu bị nhốt chuồng: "Hừ, một quan sát viên ngoại quốc tại Can Pác!" - Đoạn ông cất to tiếng:

- Máy giờ Hà Khâm và Á Minh tới đón con? ... Ừ, thôi được, ba đưa cứ đi, rồi cố gắng về cho sớm, nghe con!

Mấy phút sau, ký giả Hải Âu đã âu yếm vuốt tóc con gái rồi quay ra.

Việt Kim đứng lại một mình trong phòng. Em trầm tư suy nghĩ:

- Hừ! Ba vẫn không chịu nói cho mình biết nội dung cái thư nhận được lúc ở phi trường Óoc-Ly. Rồi bữa nay thái độ và cử chỉ của ba lại rất kỳ quái. Chẳng hiểu tại sao đây chứ!

Chìm đắm trong sự suy tưởng miên man, đứng ngây như tượng gỗ giữa căn phòng, hai tay thọc túi quần. Lấn vào mấy đồng bạc cắc tròn leng keng trong túi, mấy ngón tay Việt Kim đụng nhằm một hình thù hơi lạ. À, chiếc khuy bắt được bữa nọ. Đầu óc trống trơn, em lôi cái đó ra ngắm nghía mãi đoạn bước vào phòng tắm lấy thêm ít đồ vật bỏ vào chiếc sắc lớn. Trong đầu em sôi lên rất nhiều câu hỏi.

Tấm gương lớn phản chiếu khuôn mặt xinh đẹp của Việt Kim. Nơi gò má, một vết nám nằm kế bên nốt ruồi "ăn tham". Cái mũi xinh xinh lại nheo nheo làm mặt xấu:

- Trời ơi! Anh Di mà thấy vết nám kỷ niệm của nắng gió Du-Ráp này thì anh lại chê mình lắm đây.

Đặt chiếc khuy lên mặt miếng kính trên lavabo Việt Kim mở nắp lọ kem quệt một chút bôi lên chỗ vết nám. Em chợt nhớ lại tia nhìn kỳ lạ của gã đàn ông ngoài chợ. Hai mắt em bất giác trợn tròn, bàn tay đang thoa kem cũng ngưng lại, miệng bật thốt lên khe khẽ:

- Chết! Có lẽ y đi tìm chiếc khuy lạ đó!

Chộp chiếc khuy mạ vàng cầm trong tay, Việt Kim có cảm tưởng cái vật nhỏ bé xinh xinh đó như chứa đựng một cái gì bí mật có vẻ rất nguy hiểm. Đồng thời em tin chắc rằng gã đàn ông kỳ dị kia đã đích mắt ngó thấy em cúi lượm cái khuy nơi bậc thềm xi măng tại cửa chợ. Và vì thế hẳn mới theo hút em để rình mò. Cơn sợ hãi ghê gớm lại từ đâu lấn áp tới, nhưng Việt Kim cố nén bằng một câu nói rất cứng: Hừ! Mình lượm được chứ chẳng phải lấy trộm của ai! Sợ quái gì! Bây giờ nó là của mình, mình có quyền cất giữ! Xem "hắn" dám giở trò gì nào ...!

Cất giữ? Nhưng cất giữ ở đâu cho yên trí đây? Em đã tự nhủ "hay là đưa cho ba giữ cho", nhưng lại chợt nghĩ không muốn để ba phải bận tâm thêm nữa. Mặt gương soi phản chiếu quanh cảnh ngoài phố. Một chiếc xe Jeep đậu sịch ngay trước cửa khách sạn. Hà Khâm cầm lái và Á Minh bé xinh xinh ngồi bên cạnh. Việt Kim buột miệng:

- Trời ơi! Họ đã đến rồi kìa mà mình chưa xong gì cả!

Xoa vội một lượt phấn hồng lên da mặt vốn đã trắng sần, Việt Kim đưa tay cầm nắp hộp kem để đây lại. Ngón tay vô tình đụng vào cái khuy trước khi rời tới nắp hộp. Tiện tay, Việt Kim bỏ tọt luôn cái khuy vào hộp kem đoạn đây nắp lại. Rồi trong lúc vội vàng hối hả như thế, vô tình em cũng vẫn nở được một nụ cười thú vị cho cái việc cất khuy một cách lạ lùng vừa rồi. Quàng túi lên vai, quay ra đóng cửa, chạy xuống cầu thang nhảy từng hai bậc một, nhanh như một con sóc nhỏ.

Việt Kim liệng túi lên ghế sau xe Jeep rồi trèo lên. Em cười vui bảo Á Minh:

- Á Minh, em cho chị mượn cái sắc tiện quá, đựng được rất nhiều đồ, mà "sắc" đẹp ghê à!

- Cũng nhờ Hà Khâm đó chị Kim! Chính Hà Khâm đã bảo em lấy cái sắc ấy cho chị dùng đấy. Tiện hơn vali nhiều, nhất là chúng ta phải ngồi xe jeep từ đây cho tới tận Mã Sâm lặn. Mã Sâm là một ốc đảo (khu vực có nước, cây cối trong vùng sa mạc) gần Can Pác nhất đó chị. Rồi sau đó, chúng ta phải đi ngựa. Đem vali không được đâu.

Việt Kim quay nhìn Hà Khâm:

- Cám ơn Hà Khâm lắm! Cái "sắc" đẹp lạ lùng!

Hà Khâm chăm chú ngó mặt đường, giọng nói tự nhiên dễ dàng:

- Làm bằng da dê, một loại da quý nhất tại Du-Ráp đấy. Các bà thuộc bộ lạc của cha tôi tự tay đan lấy. Tôi rất sung sướng và kiêu hãnh được đem nó tặng cho chị Việt Kim. Vậy chị giữ lấy để dùng.

Việt Kim cuống quýt:

- Trời ơi! Vậy thì... vậy thì... tôi.. quý quá!

Mặt em bất giác đỏ bừng. Không ngờ một cái túi đẹp, quý giá vậy mà về tay em một cách quá sức dễ dàng như thế. Việt Kim đã quên rằng người Du-Ráp có một tập quán rất tốt là: biếu tặng ngay cho người ngoại quốc đồ vật, đẹp tốt đến đâu mặc dầu, khi người du khách này vô tình khen cái đồ vật ấy đẹp.

Mãi sau em mới thốt được:

- Cám ơn Á Minh! Cám ơn Hà Khâm nhiều lắm!

Lại tiếng Á Minh láu táu:

- Chị Kim có thể xách đi dạo phố được đó. Chị bạn người Việt Nam của em ngày trước ở Thụy Sĩ cũng rất thích đem theo nó mỗi khi đi dạo mát phố phường. Cái sắc của chị ấy còn lớn hơn cái của chị bây giờ đó.

Việt Kim cười khanh khách:

- Á Minh nói đúng! Về nước chị Kim xách đi dạo đường Lê Lợi thì ... ôi chao! Các cô ở Saigon phải biết là thèm.

Xe Jeep lăn bánh êm êm qua các con đường lát đá chặt hẹp. Hà Khâm lái xe rất thạo, trong khi Việt Kim vừa ngắm cảnh hai bên đường đẹp như vẽ vừa vui vẻ trò chuyện với Á Minh.

Xe chạy đến quãng cây cối đã bắt đầu thưa thớt, để rồi không còn gì là màu xanh dịu mắt nữa. Cát, chỉ còn toàn là cát trắng xóa, kêu xào xạo dưới bánh

xe và bay vung tàn tán về phía sau.

Trên đỉnh một ngọn đồi cát, Việt Kim chợt thấy một đoàn lũ hành dật lạc đà đang di chuyển. Xa hơn nữa, về phía chân trời có tới hàng mấy chục ngàn những cái giá hình tam giác màu đen thẫm: toàn giếng dầu hỏa.

Đến một khúc quanh, phong cảnh đột nhiên thay đổi khác hẳn. Từng quãng, từng quãng, nhiều ghềnh đá đột ngột nhô ra cao vút, dựng đứng trơ trọi trong không gian mênh mông trống trải. Thịnh thoảng lại gặp những lùm cây thấp sỏi dài và, đó đây, những cây chà là, cây "móc" nghiêng ngả thân mình mỗi khi thoảng đến một hơi gió nóng bỏng tạt vào đám lá chơi vơi mọc xoè tít trên đỉnh ngọn. Rồi những cây thuộc loại "dừa" đó đông dần, tiếp đến là những căn nhà quét vôi trắng báo cho ba người bạn đồng hành biết là họ đã tới vùng ngoại ô của ốc đảo Mã Sâm.

So với Ba-ga-ra, Mã Sâm lại còn có vẻ náo nhiệt hơn. Về phương diện địa lý, coi bộ nhỏ hơn Ba-ga-ra, chỉ bằng một cái quận, như quận Thủ Đức chẳng hạn, nhưng vì lý do nó là địa điểm nơi chia đôi biên giới: văn minh tiến bộ một bên và quá khứ cổ xưa man dại hờ hững một bên. Do đó nhận xét của ký giả Hải Âu đã đúng: Du-Ráp là phần đất có nhiều mâu thuẫn nhất trên mặt địa cầu, nếp sống cổ xưa man dã đối lập với lối sống văn minh hiện tại. Cũng như các trụ dật lạc đà áo quần lụng thụng khăn quần cổ truyền nhơm nhếch phong trần, trái ngược hẳn với các thanh niên Du-Ráp tân tiến ăn bận những bộ âu phục gọn ghẽ sang trọng, đầu đội mũ "tây" bằng nhựa màu trắng lôm lổp.

Ba người bạn vào trong một tiệm cà phê ở ngay trong chợ dùng cơm trưa. Việt Kim vừa ăn vừa lắng nghe thổ dân nói chuyện với nhau bằng ngôn ngữ địa phương lao xao, xào xạc như một nhạc khúc thật dị kỳ. Đột nhiên:

- Thưa ông! Ngựa đã sẵn sàng!

Hà Khâm đứng lên:

- Thôi chúng ta khởi hành! Mặt trời đã bắt đầu xế. Lên đường bây giờ mới mát mẻ dễ chịu!

Á Minh:

- Mặc "chador" vào đi chị Kim! Làm như em đã dạy chị cách mặc đó. Cần nhất là che mặt cho khỏi gió và cát.

Rồi ngồi vững trên yên ngựa, họ nối đuôi nhau lên đường dưới bầu trời đầy sao, xanh trong như màu nước biển.

Được hai tiếng đồng hồ, Hà Khâm đề nghị:

- Chúng ta nghỉ tìm chỗ ngủ đi!

Việt Kim bắt chước hai bạn, tháo tấm mền dạ từ lưng ngựa, trải xuống mặt cát êm, nửa nằm nửa đắp. Thu gọn chiếc "chador" xuống làm gối đầu, Việt Kim sau mấy cái cựa mình, đã ở trong một vị trí nằm rất thoải mái. Đi đường mệt nhọc, vừa đặt mình nằm êm, đôi mí mắt em đã díp lại. Trước khi chìm sâu vào giấc ngủ, bên tai em bỗng lại nghe văng vẳng câu nói của Mạnh Di: "Dè dặt đề phòng đó, nghe Việt Kim!"

Sáng hôm sau, mọi người thức giấc thật sớm, lên đường để có thể tới nơi trước khi trời nắng lớn. Ngựa bầm nước kiệu một lúc khá lâu, bên tai đã nghe văng vẳng tiếng ồn ào hoạt động của trại Can Pác. Một khoảng thời gian gần một khắc đồng hồ sau Việt Kim đã nhanh nhẹn nhảy xuống ngựa liệng giầy cương cho một người đàn ông Du-Ráp ra đón.

Phía xa một chút, trước căn lều màu xanh lá cây, một người đàn ông trung niên người Việt đang rửa mặt trong một cái chậu bằng vải tuôn cứng. Việt Kim tiến đến gần:

- Thưa, xin lỗi ông, ông là kỹ sư Ngô Văn Hoàng? - Vừa nói em vừa kéo mảnh áo chador để lộ ra khuôn mặt tươi tắn.

Việt Kim đoán đúng. Người đàn ông trung niên đúng là kỹ sư Hoàng. Vóc người ông cao dong dỏng, tóc đen nhánh bông bênh, nước da xạm nắng coi rất hiên ngang, nổi bật hẳn giữa đám người Du-Ráp nhỏ con, đen đui, các công nhân làm việc trong trại.

Vừa lau mặt và cổ, kỹ sư Hoàng vừa đưa mắt nhìn Việt Kim chăm chú:

- Đúng! Tôi là Hoàng đây! Mà cô bé là ai? Ở đâu mà tới đây vậy?

- Cháu là Việt Kim, con gái của ký giả Hải Âu. Cháu từ Ba-ga-ra tới. Cùng đi với cháu có cả Á Minh con gái của Thủ tướng Lư Hà Sa và vị hôn phu của cô ta nữa.

Lưng bàn tay của kỹ sư Hoàng cọ đi cọ lại nơi dưới cằm. Đôi mắt ông ta đăm chiêu. Một lúc sau, đột nhiên:

- À, tôi nhớ ra rồi! Đúng rồi! Phải, phải! Tôi đã nhiều lần viết thư liên lạc

với ông Hải Âu, ba cô, về vấn đề phóng sự khảo cổ ở đây! Thế ông nhà đâu, cô em?

- Dạ, thưa ông, ba cháu còn ở lại Ba-ga-ra. Hôm nay cháu tới đây để báo tin cho ông biết về bà nhà.

- Á! Tin của nhà tôi! Ủa! Tin của Hoàng Mỹ. Vậy ra nhà tôi không cùng về với các cô sao? Nhà tôi hẹn bữa nay về mà? Hay là lại xảy ra sự gì rồi?

Em cố gắng nở một nụ cười trấn an kỹ sư Hoàng:

- Thưa ông, sự gì ghê gớm thì không phải. Có điều... có điều bà nhà đã bị bắt giam.

- Bắt giam? Nhà tôi đã bị bắt giam?

Cơn phẫn nộ khiến mặt ông kỹ sư Hoàng đổi sắc làn da đã rám nắng, giờ đây xạm hẳn lại. Ông vung tay liệng cái khăn ra xa, mặc cho nó muốn rớt vào đâu thì rớt.

- Dạ xin ông cứ bình tâm. Có lẽ chỉ là một sự hiểu lầm. Sớm muộn rồi bà cũng được trả tự do. Thủ tướng Lư Hà Sa cho biết là thế nào cảnh sát cũng phải thả bà ra, một khi làm xong các thủ tục kiểm soát an ninh đó ông.

Bỗng, một giọng nói ồm ồm vang lên:

- Kính chào! Có cái gì vậy các "Ngài"?

Việt Kim quay đầu lại. Một người đàn ông lùn thấp, tướng ngũ đoản, lưng to như cánh phên, bắp thịt ngực và đôi tay như muốn làm nứt căng cái áo sơ mi trắng. Ông ta lừ lừ tiến đến. Quần kiểu cưỡi ngựa, chân sỏ giày ống, tóc đen nhánh hớt kiểu bàn chải. Hai tay chống nạnh ông ta đứng ngay người hàm hất cao như có ý chờ câu trả lời.

Kỹ sư Hoàng nói như hét:

- Ê, Un-sa-Cơ! Thế là nghĩa lý gì, hả? Phan Hoàng Mỹ, vợ tôi bị cảnh sát bắt giữ! Tại sao vậy? Mà vì lẽ gì anh lại không cho tôi hay?

Ông lùn ngũ đoản buông sững:

- Hay gì?

Vừa hỏi lại, ông ta vừa ném về phía Việt Kim một tia mắt sắc lạnh như lưỡi dao cạo.

Em thản nhiên, không đếm xỉa gì đến nét mặt và cử chỉ đầy vẻ ngổ ngáo của cái ông ngũ đoản này hết:

- Là bà kỹ sư Hoàng bị cảnh sát bắt giữ chứ còn gì nữa ạ!

Kỹ sư Hoàng chưa hết bức bối:

- Ủ, đúng đó! Cô nhỏ Việt Kim vừa cho tôi biết là vợ tôi hiện bị nhà chức trách Ba-ga-ra bắt giữ. Anh giữ máy truyền tin luôn bắt những luồng sóng ngắn, ngay cả hôm qua tôi cũng nghe thấy anh bắt được, mà sự việc giật gân như vậy tất nhiên đã khiến cả thành phố xôn xao lên chứ. Sao anh lại không được tin gì cả. Thế Na-Dép có cho biết thế nào không?

Việt Kim giật nảy người. Vậy ra viên bí thư Na-Dép, râu vênh sừng trâu, cũng có liên hệ với phái đoàn khảo cổ này? Em im lặng lắng tai nghe xem Un-sa-Cơ trả lời kỹ sư Hoàng ra sao.

Tiếng người ngũ đoản:

- Bắt được tin quái gì đâu! Vật liệu trang bị thiếu lung tung hết. Những luồng sóng ngắn chạy cứ loạn lên. Tôi chỉ nghe loáng thoáng mấy mẩu tin tức nói về tiền nong viện trợ cho phái đoàn, thế là... tịt. Ký sinh âm nhiều quá, rồi là máy cam luôn.

Kỹ sư Hoàng có vẻ tán đồng lời giải thích của ông lùn mập lăm, nhất là lại thêm ánh mắt nhìn như xoáy ốc của ông ta:

- À, thảo nào mà nhà tôi lại phải nhờ đến cô Việt Kim đây về báo tin.

Un-sa-Cơ nhìn em:

- Thế bà Hoàng Mỹ bây giờ ở đâu?

- Nhà chức trách tạm giữ để hỏi cung gì đó, tôi cũng chẳng biết. Nghe chừng thì hình như chỉ là một sự hiểu lầm sao đó và Thủ tướng Lư Hà Sa hiện đang cố làm sáng tỏ vấn đề cho Tòa Đại Sứ Việt Nam rõ đấy.

Ông ngũ đoản quay đi, dáng điệu thản nhiên, đặt bước tiến lại gần một đám công nhân đang lúi húi dọn đồ ăn sáng:

- Vậy thì có gì mà phải lo cuống lên kia chứ!

Việt Kim hỏi nhanh kỹ sư Hoàng:

- Thưa ông, bà nhà có thường ra Ba-ga-ra không?

- Thường chứ! Nhà tôi tuần nào cũng đi ra đó để xả hơi đôi chút và mua sắm những đồ lặt vặt nhật dụng mà. Cứ thứ Ba đi, thứ Tư lại quay về. Ở đây ai cần mua cái gì cứ việc gửi nhà tôi ra Ba-ga-ra mua rồi đem về cho, tiện lăm.

- À, vậy ra tuần nào bà cũng đi Ba-ga-ra hết, và cứ đi đúng vào ngày đó! Thưa ông, thế bà có thường gặp để tiếp xúc với ai ở ngoài đó không?

- Không! Chẳng tiếp xúc với ai cả... trừ Na-Dép!

Tại nghe ông Hoàng trả lời, mắt Việt Kim vẫn liếc nhìn tay ngũ đoản Un-sa-Cơ. Ông mập lùn này, một tay bưng ly cà phê, một tay kẹp điếu xì gà dài ngoẵng đi đi lại lại trước cửa căn lều, đôi chân cứ men dần tới chỗ em nhưng về mặt lại vờ thản nhiên ngó đi đâu. Cái đầu "bàn chải" thỉnh thoảng lại ghé hẳn về phía Việt Kim và kỹ sư Hoàng. Ý chừng ông ta muốn nghe lọt cuộc đối thoại của hai người, không để sót một chi tiết.

Việt Kim hạ thấp giọng hỏi nhanh:

- Bà nhà tuần nào cũng gặp để tiếp xúc với Na-Dép! Để chi vậy, thưa ông?

Kỹ sư Hoàng ngập ngừng:

- À... để...

Đột nhiên có tiếng "oé" thật to từ một chiếc máy khâu thanh nào đó. Âm thanh lớn lắm nghe vang âm khắp khu trại. Việt Kim tia nhìn ngạc nhiên, xoay mặt về nơi phát ra tiếng "oé". Đôi mắt sắc bén của em bắt gặp ngay lão Un Sa Cơ lật đật liệng bỏ ly cà phê, tung chân chạy về một căn lều vải ở xa đó một chút. Cô tiểu ký giả thầm nghĩ: "A, thế mà lão Un bảo với kỹ sư Hoàng là máy hư đó...!" Tiếng "oé" vừa rồi cho biết rõ rằng lão... nói láo.

Kỹ sư Hoàng chưa kịp trả lời câu hỏi của Việt Kim. Viền môi ông điểm một nụ cười vui mừng:

- Khá lắm! Già Un đã sửa được máy rồi! Tay này số dách thật! Khéo tay và giỏi quá xá! Cô em thấy không? Nhất đấy! Nội đây chỉ có Un Sa Cơ là nhất đấy!

Việt Kim bất giác rủa thầm:

- Hừ! Ông Hoàng coi bộ vô tư hồn nhiên và dễ tin người quá! Riêng mình thấy tên ngũ đoản này có cái vẻ gì lén lút ám muội quá trời.

Em khẽ lắc đầu chán nản nhưng vẫn ráng mỉm cười tươi tắn xin phép cáo từ kỹ sư Hoàng. Và quay đi ra tới chỗ Hà Khâm, Á Minh đang ngồi xếp bằng tròn trên một cái bàn thấp, sửa soạn ăn cơm.

Nam Quân
Bộ khay kỳ lạ
CHƯƠNG VII

UN-SA-CƠ NGHE NGÓNG

Việt Kim buông người phịch xuống một tấm nệm sát cạnh Á Minh, thở một hơi dài:

- Cho chị ly nước trà, Á Minh! Uống cho đỡ bức mình một chút!
- Sao vậy chị Kim? Chị có điều gì khó chịu thế?
- Không, khó chịu gì đâu? Có điều đầu óc chị cứ rối bung lên thôi! Nhiều cái khó hiểu quá!

Hà Khâm bưng ly trà đặt trước mặt em:

- Kỹ sư Hoàng khi nghe chị Kim báo tin là bà Hoàng Mỹ sớm muộn cũng được trả tự do chắc mừng lắm?

Việt Kim nhấm nháp nước trà thơm:

- Đúng! Có điều khi được báo tin là vợ bị bắt giữ, ông ta đã điếng cả người lên.

Hà Khâm ngạc nhiên:

- Ủa! Vậy ra kỹ sư Hoàng không biết bà Mỹ bị giữ sao?

Việt Kim nhếch mép:

- Tôi cũng nghĩ như vậy!

Đúng lúc đó, Un Sa Cơ lại xuất hiện. Lão ta tiến đến bàn của ba người, cúi thấp lưng, dáng điệu lễ phép, khách sáo rất giả tạo: một nụ cười xã giao để lộ hàm răng trắng bóng nhọn hoắt như răng chó sói. Lão ngũ đoản hướng về Á Minh:

- Trại chúng tôi rất hân hạnh được đón tiếp cô cùng quý hôn phu! Dạ, kính thưa ái nữ của Lư thủ tướng, quý vị tới đột ngột quá thành thử chúng tôi không kịp tổ chức nghênh tiếp. Kính xin... dạ... dạ...

Chưa nói hết câu, tay ngũ đoản họ Un đã quay sang Việt Kim:

- Còn cô đây là con gái yêu của ký giả lừng danh thế giới, Hải Âu! Mong cô tha lỗi cho nếu vừa rồi chúng tôi có điều gì sơ sót. Cứ buổi sáng dậy là công việc ở trại bề bộn ghê lắm. Trong lúc vội vàng, e có điều thất lễ, mong cô...

Việt Kim nghiêm nét mặt, lịch sự ngả đầu thật lễ phép và cũng thật... lạnh lùng.

Un Sa Cơ lại thao thao:

- Tôi sẽ cố gắng hết sức để thời gian thăm viếng của quý vị tại đây được muôn phần hào hứng. Kỹ sư Hoàng đề nghị và tôi cũng rất tán đồng là sẽ tổ chức một cuộc đi thăm khu vực khảo cổ ở xa đây một chút. Tại đó có nhiều cái lạ vô cùng, chắc chắn quý vị sẽ được hài lòng... Hề, hề! Và tôi xin xung phong làm hướng đạo để toàn quyền quý vị... sai phái... hề, hề!

Á Minh bản tính trẻ nít, vỗ tay reo lên:

-Ồ! Vậy thì thích quá! Hà Khâm chịu đi! Đi nghe anh, chiều em chút nghe! Chúng mình có gì cần phải quay về Ba-ga-ra gấp đâu. Chịu nghe, Hà Khâm!

Việt Kim nhìn thẳng mắt Un Sa Cơ:

- Kỹ sư Hoàng cũng cùng đi chứ?

Lão Un lùn khẽ lắc đầu:

- Có lẽ ông không đi được. Ông phải ở lại trại viết phúc trình và chờ bà vợ. Nhưng xin cam đoan với quý vị rằng tôi đây cũng là một nhà khảo cổ và có thể giải đáp tất cả mọi thắc mắc của quý vị.

Hà Khâm nhìn Việt Kim từ tốn:

- Xét kỹ ra thì cũng là một cái hay, phải không chị Việt Kim? Chị là tai là mắt của ký giả Hải Âu mà! Cuộc thăm viếng khu vực đào bới này hẳn sẽ có nhiều điều bổ ích cho thiên phóng sự của ông nhà.

Việt Kim gật đầu:

- Hà Khâm nói đúng! Vậy bao giờ đi?

Un Sa Cơ:

- Ngay bây giờ!

Dứt lời, ông ta hăm hở bước ra dẫn đầu. Việt Kim theo sát gót, còn Á Minh và Hà Khâm vừa nô giỡn ở phía sau.

Việt Kim gợi chuyện với Un Sa Cơ:

- Đã đào được cái gì hay chưa hả ông?

- Cũng kha khá! Mới đầu chúng tôi chắc mẫm sẽ tìm được những di tích kinh thành cổ của Du-Ráp, nhưng những thứ đào bới được lại mang đầy

dấu tích của một nếp sống thời thái cổ. Kỹ sư Hoàng đã thu góp được những cục đá toại thạch (đá lửa) những mảnh vật dụng bằng đất nung và một cái lưỡi cày rất cổ quái. - Và ông kết luận đó là những di vật còn sót lại của một thời nông tang xa xưa lắm, có tới khoảng 11.000 năm rồi.

Việt Kim đưa ra câu hỏi trên không phải là không có dụng ý. Em được đọc một cái thư kỹ sư Hoàng viết cho ký giả Hải Âu báo tin đã đào được một số cổ vật rất bổ ích cho cuộc nghiên cứu, đồng thời cho ba em biết rằng việc thu hoạch quý báu đó được hoàn toàn giữ bí mật chưa hề tiết lộ. Vậy mà không hiểu sao, tay Un Sa Cơ này lại biết được. Thiệt lạ!

Con người khó hiểu nói luôn miệng:

- Chỗ chúng ta tới đây tuy xa một chút nhưng có nhiều cái hay lắm. Rồi quý vị sẽ thấy, và tôi dám chắc rằng không một ai sẽ phải thất vọng, tiếc công đi đâu. Cố lên một chút nữa, chúng ta sẽ dừng chân khi mặt trời nắng to.

Khoảng giữa trưa, bốn người ngồi xuống nghỉ mệt. Việt Kim phải ngậm công nhận Un Sa Cơ quả là một tay hướng đạo hết sức lành nghề. Ông ta nói chuyện rất hấp dẫn, kể cho mọi người nghe những cuộc du lịch, những xứ sở kỳ lạ ông đã đặt chân tới. Đối với sa mạc mênh mông cát bỏng, tay lùn mập này cũng tỏ ra rất sành. Dẫn chứng cụ thể: nơi bốn người ngồi nghỉ chân, một cái lều vải thật chắc chắn, tươm tất, mà chỉ cần mấy cái gậy chống và hai, ba tấm "chador" nhẹ nhàng, trong nháy mắt, Un Sa Cơ đã dựng xong. Ông ta lại còn chu đáo, đem theo cả nước uống và trái cây cho mọi người giải khát nữa.

Hà Khâm và Á Minh có vẻ hoàn toàn tin tưởng ông họ Un này lắm. Riêng Việt Kim, em vẫn phấp phỏng chẳng yên, nhưng ngoài mặt vẫn vờ thản nhiên nói cười bắt chuyện vui vẻ. Thình thoảng liếc nhanh mắt, em lại bắt chợt những tia nhìn lạnh lẽo của tay "ngũ đoán" chiếu lên mặt mình thật lẹ. Rồi những giây phút không ai để ý, lão ta, ngồi thẩn mặt ra, khoé mép đôi lúc nhếch lên coi thật dữ tợn, khác hẳn với sắc diện niềm nở khi cùng nhau đối thoại. Việt Kim lên tiếng:

- Có phải kia là những giếng dầu hỏa không, ông Un?

- Đúng đó cô Việt Kim! Úi chà! Mắt cô tinh thật! Nhiều người, hể cứ ra tới

đây là không còn nhìn xa được như thế nữa đâu. Nơi sa mạc bao giờ cũng có hiện tượng phản xạ ánh sáng mặt trời. Và hiện tượng này nó nguy hiểm ở chỗ khiến người ta "trông thấy" được những sự vật chỉ có... trong tưởng tượng. Bị khát chẳng hạn, ta nghĩ ngay đến một giòng suối nước trong vắt. Óc tưởng tượng làm việc ngay và ta trông thấy rõ ràng con suối đang lững lờ chảy qua những khe đá mát rượi. Thế là mắt ngó đăm đăm, chân hăm hở bước tới để chỉ thấy cát, toàn là cát và... ánh nắng mặt trời như thiêu đốt... Hà, hà! Cát và ánh nắng sa mạc không buông tha những kẻ dại khờ bao giờ...

Mấy phút sau, bốn người đã đặt chân tới một dãy lều vải bạt dựng theo hình bán nguyệt vây quanh một cái hố lớn đào sâu vào trong cát. Miệng hố há hốc như miệng quái vật che sơ sài một tấm vải quét nhựa thông. Không thấy bóng dáng một công nhân nào làm việc. Quang cảnh hoang vắng vô cùng.

Như đoán được ý nghĩ thầm kín của Việt Kim, Un Sa Cơ giải thích:

- Trong khu vực chính của Can Pác, bữa qua đã lộ ra một vài dấu vết hứa hẹn lắm. Thành thử hôm nay thợ và các cai đều tập trung ở đó cả.

Mọi người xuống ngựa bước theo Un Sa Cơ, nghe ông ta giảng giải cách thức đào bới các di tích cổ ra sao và nâng nhẹ các vật đó ra khỏi cát như thế nào cho khỏi vỡ bể nát vụn.

Việt Kim ngấm ngấm nhận xét thì thấy Sa Cơ có ý dẫn ba người đi xa dần chỗ cắm lều; lữa một phút không ai để ý, em tách khỏi đoàn lén đứng khuất sau một căn ngay gần đó.

Khi mắt đã quen với bóng tối bên trong, em đưa mắt quét một vòng ngó chung quanh. Trong lều có vẻ ngổn ngang đồ đạc tuy chỉ có một cái sập bằng gỗ, một cái bàn nhỏ và một cái ghế loại xếp lại được và một cái kệ. Tia mắt em đụng tới một tấm mền dạ lớn treo rủ nơi cuối lều như có vẻ che dấu một cái gì đó. Đưa tay kéo lệ, vệt ra một bên. Một khoảng trống lộ ra chất những trục lớn quấn đầy dây điện. Một góc xếp những bình chứa điện (ắc quy) có giầy truyền ra một dụng cụ gì kỳ cục lắm nằm lù lù ở giữa. Trên một tấm kệ thấp rất chắc chắn nằm xếp hàng những hòm điện tử thiết (nam châm phát điện) rồi một mặt "đồng hồ" lớn bên ngoài có hộp kính sáng

trong vắt bao kín. Mặt "đồng hồ" có một lỗ vuông lớn cũng bao mặt kính để lộ một cuốn giấy trắng quay chậm chậm. Quay tới đâu, mặt giấy trắng lại in hình một đường đen biểu diễn do một ngòi bút đặc biệt chạy từ từ trên cuốn giấy.

Đang mãi mê ngắm nghía, bỗng tiếng chân đi trên cát nghe lạo xạo khiến em giật mình quay lại. Việt Kim chỉ đủ thời giờ buông lẹ tay cho tấm mền dạ lại buông rủ xuống như cũ, đồng thời đứng ngay người giữa căn lều giả vờ đưa mắt thản nhiên nhìn vợ vẫn chung quanh. Un Sa Cơ đã sừng sững giữa cửa lều vải. Ông ta đưa tay mở rộng thêm tấm bạt che cửa để cho ánh mặt trời soi sáng rõ thêm bên trong.

- À cô nhỏ tò mò coi kỹ quá nhỉ! ... Đó cô thấy không, anh em chúng tôi ở đây, sống như Lỗ Bình Sơn trên hoang đảo vậy đó! Thiếu thốn đủ mọi thứ, vất vả lắm cô à! - Miệng nói tía lia làm ra bộ vô tư vui vẻ, nhưng Việt Kim nhận ra ngay tính chất giận dữ trong âm thanh giọng nói của Un Sa Cơ và bắt chợt tia mắt lo lắng của lão liếc rất nhanh lên tấm mền buông kín phía cuối lều.

Việt Kim chưa kịp bắt chuyện đã nghe tiếng Á Minh gọi lớn ở bên ngoài:

- Ông Un ơi, tôi mới đào được cái này hay lắm! Ra mà coi này.

Thời gian mấy giây đồng hồ mà Việt Kim tưởng như dài có tới một thế kỷ, Un Sa Cơ chiếu tia mắt nhìn thẳng mặt em. Tia nhìn lạnh lùng, thật kỳ dị, rất dữ dội, nhưng chỉ chớp mắt đã lại biến ngay để nhường chỗ cho một cái cười. Cái cười giả tạo, âm thanh không chân thực mà Việt Kim vẫn ghét cay ghét đắng:

- Chúng ta chạy ra xem cô Á Minh khảo cổ được cái gì đi, cô Việt Kim!

Phút sau, Việt Kim đã cúi nhìn ngắm nghía cái vật Á Minh lượm được. Thì ra chỉ là một miếng giấy mạ kim nhũ có chữ S nằm trên, in hình nổi rất đẹp. Un Sa Cơ ngửa đầu ra phía sau. Lại tiếng cười rộng tuếch: "Hề, hề!" - Việt Kim cũng mỉm cười vui vẻ bảo Á Minh:

- Em biết cái này là cái gì không? Đây chỉ là một cái nắp hộp kẹo mè sừng, thổ sản của Việt Nam, kẹo mè sừng sản xuất tại Huế, kinh đô cũ của xứ sở chị, làm bằng mật mía, trộn với đậu phụng, trên mặt rắc hạt vừng ăn ngon lắm. Loại ngon nhất được sắc thành từng miếng vuông vức đựng trong

những hộp giấy cứng xinh xinh trên đây bằng cái nắp này. Chữ S là hình thể nước Việt Nam, quê hương chị đó.

Un Sa Cơ xen vào:

- Cám ơn cô Á Minh nhé! Cái này của tôi vô ý để lọt túi đây. Chẳng có gì đáng giá nhưng là một kỷ niệm nên quý lắm. Xin cô cho lại.

Việt Kim nhìn tay lùn mập:

- Ông cũng đã ở Việt Nam?

- Dạ không! Một người bạn tôi ở bên ấy lâu năm, lúc về đem theo cho tôi đó!

Rồi lão Un ba hoa nói mãi, Việt Kim vờ chăm chú nghe, ừ ào cho qua chuyện trong khi đầu óc em cứ mãi vấn vương vì số dụng cụ kỳ quái bắt gặp trong lều của Un Sa Cơ hồi nãy.

Chợt một tia sáng loé lên trong bộ não thông minh: "Máy địa chấn kè! A đúng rồi! Đúng là một cái máy đo địa chấn các nhà thám hiểm đi tìm giếng dầu hỏa vẫn dùng! Không sai! Máy đo địa chấn để dò mỏ ngầm dầu hỏa... hừ!" - Em nhớ đích là đã được một đôi lần coi qua trong sách báo.

Quay ra, Việt Kim đưa tay nhắc một góc tấm vải dầu che cái lỗ to đào sâu vào trong cát:

- Những cái gì đây hả ông?

- À, đây là những dụng cụ máy khoan để đào giếng lấy nước ăn đó mà...! Cô cũng... tò mò khiếp nhỉ!

Câu nói vui vẻ gượng gạo kèm theo một tiếng cười giả dối nhưng tia mắt lão Un nhìn nhanh Việt Kim lạnh lùng dữ dội như mắt rắn hổ. Em vờ như không biết gì, cất tiếng bảo hai bạn:

- Á Minh, Hà Khâm! Đứng ra đây cho tôi chụp mấy tấm hình hai người cùng với quang cảnh đào bới đồ cổ ở đây đi. Chịu khó đứng chút, lẹ lên, kéo sắp hết ánh sáng rồi. Cả ông Un nữa, phiền ông cho phép, xin ông một "pô" về dán album làm kỷ niệm ghi nhớ mãi vụ đi chơi thú vị này. Tiếp theo câu nói là cái cười thật tươi, rất lịch sự khiến ông "ngũ đoán"... khó nghĩ:

- Tôi không ăn ảnh, chụp uống phim của cô đi. Mà đứng bên hai bạn của cô thì thật quả đúng là cú đứng cạnh tiên, xấu mất ảnh đi.

- Ối chà! Ông cứ nói vậy! Phiền ông chút xíu thôi mà, chẳng mấy khi được có dịp như thế này! Dạ mời ông... Xin ông đứng ngay trước cửa lều giùm cho.

Nhếch miệng cố nở nụ cười vui, nhưng giọng nói của lão Un đành lại:

- Thôi, không tiện đâu cô! Cô cứ chụp cô Á Minh cùng vị này đi, còn tôi thì... xin miễn cho. À, đây, cô lấy cảnh sa mạc mênh mông làm "phông" có phải đẹp hơn không.

Miệng nói, tay ông ta chỉ phía trước mặt chỉ có cát trắng một màu phẳng lì buồn tẻ, đối diện với căn lều.

Việt Kim không muốn tranh luận lời thôi mãi liền sửa soạn máy hình, bấm liên tiếp mấy cái, đôi chân di động trên mặt cát không ngừng mắt ngó đăm đăm vào mặt kính phản chiếu rõ phong cảnh. Em muốn có ý thu vào hình đủ mọi góc cạnh quang cảnh khu trại khảo cổ này.

Un Sa Cơ liếc đôi mắt sắc theo dõi đăm đăm. Và Việt Kim thì cố gắng xoay sở sao cho hình ông lùn mập lọt vào tấm kính ngắm. Em nói to bảo Á Minh:

- Chờ một phút, nghe Á Minh! Chờ chị thay cuộn phim đã! Hai "pô" nữa thôi!

Rồi quay lưng về phía mặt trời, em thủ máy ảnh kín vào trong tấm chador, mở nắp thay phim Việt Kim nhắc cuộn phim chụp rồi ra, thè lưỡi thấm nước miếng lên mép giấy có keo sẵn rồi dán lại thật chắc.

Bỗng một bàn tay thân mật vỗ vào vai em... khá mạnh. Cái vỗ đột ngột khiến cuộn phim em đang cầm nơi tay rớt ngay xuống cát. Tên Un Sa Cơ đứng sát bên cạnh Việt Kim từ lúc nào. Và cái vỗ vai thân mật "quá trớn" vừa rồi đúng là do lão.

- Ối chà! Xin lỗi cô bé! Chậc! Chậc! ... Để tôi lượm giùm!

Việt Kim chưa kịp làm gì, chưa kịp nói gì, tay lùn mập đã quỳ lẹ gối xuống cát đưa tay bối loạn lên để lượm cuộn phim. Chưa đầy mấy giây đồng hồ, ông ta đã reo lớn:

- Đây rồi! ...Và Un Sa Cơ đứng dậy. Cuộn phim xô tung, dài thượt theo gió du đưa, lủng lảng thảm hại nơi đầu ngón tay lão "tóc bàn chải" Miệng lão tía lia:

- Ấy, ấy! Ôi chà! Cô không dán kỹ, số tuột ra hỏng hết rồi. Rõ thật phí quá. Việt Kim đứng lịm người, không nói một tiếng. "Không dán kỹ"! Hừ! "Không dán kỹ để cuốn phim số tuột ra!" Vô lý! Em biết rõ là lão lùn nói láo. Và chính lão đã chủ trương phá hỏng, lợi dụng lúc cúi lợm, lẹ tay bóc tuột đầu giấy dán keo cho cuốn phim số ra, trắng lố hết.

Em rít qua kẽ răng, nhưng vẫn cố dịu giọng:

- Thôi được, không sao! Để tôi lắp cuốn này vào chụp lại, cố chụp lấy vài "pô" khác vậy!

Un Sa Cơ gạt ngay đi:

- Trễ rồi đó cô bé! Chiều xế rồi kìa. Ta liệu ra về kẻo bị tối giữa đường mất. Quả vậy, mặt trời biến đâu mất. Trên mấy ngọn cồn cát cao đã thấp thoáng những bóng tối đen buồn thảm.

Nam Quân

Bộ khuy kỳ lạ

CHƯƠNG VIII

TÙ NHÂN CỦA ÁP-ĐUN-BÂY

Hà Khâm cũng tán đồng ý kiến của Un Sa Cơ hối thúc mọi người ra về. Cả bọn lên ngựa ra roi cho ngựa rảo bước. Ai cũng mong cho mau về tới nơi và không một người nào nghĩ đến việc có thể bất ngờ lỡ độ đường phải ngủ ngay trên sa mạc.

Un Sa Cơ lên tiếng:

- Để tôi dẫn đầu soi đường đi cho dễ. Có sẵn đèn bấm đây. Cần thận chút xíu. Quãng này có mấy đám cát "lông" nguy hiểm lắm đó. Nhưng quý vị có thể yên tâm, tôi nhớ chỗ hết.

Nói xong tên lùn mập cho ngựa phi nước đại. Ba người bạn phóng theo. Việt Kim luôn luôn đưa tia mắt ngó chừng Un Sa Cơ. Lão mập lùn chốc chốc lại loáng tia đèn bấm quét lên ba người. Không ai rí rãng nói một lời. Việt Kim lắng đọng suy tư. Em chậm rãi tổng hợp mọi ý nghĩ chợt hiện ra trong đầu óc và tin tưởng một cách chắc chắn là Un Sa Cơ chẳng màng gì tới vấn đề nghiên cứu tìm hiểu vương quốc Du-Ráp cổ xưa hết. Trái hẳn thế, y chỉ chú trọng đến nguồn tài nguyên phong phú nơi đây hiện có, mà lại có nhiều vô kể, còn ở ngằm dưới cát, nghĩa là: những giếng dầu lửa. Em rất tiếc là đã không xem xét các dụng cụ tại căn lều của Un Sa Cơ một cách tỉ mỉ hơn nữa. Việt Kim lẩm bẩm: "Nếu ở đây mà lại có cái giàn thang bằng thép cao nghệu thì là đúng đấy." Tiếc rằng không thấy đâu cả. Nhưng em lại biết chắc rằng kỹ sư Hoàng không dùng cái lưỡi khoan đó để sỏi đào, khảo cổ. Ký ức Việt Kim cố điếm lại một lượt mọi dụng cụ em đã được đích mắt trông thấy ở ngoài trại chính. Và em nhớ được là trong một cái thư viết cho ký giả Hải Âu, ba em, kỹ sư Hoàng có than phiền nhiều về vấn đề thiếu hẳn dụng cụ máy móc nên cứ phải đào bới một cách thủ công nghiệp, từng ly từng tấc một... Vậy mà tại sao lại có đồ nghề cơ khí, những lưỡi khoan cắt giấu tại một khu hẻm lánh Un Sa Cơ mới dẫn mọi người tới đó.

Tư tưởng miên man, em lại nghĩ tới vợ chồng kỹ sư Hoàng. Ông bà này kể cũng hơi kỳ lạ. Nhất là ông chồng. Tại sao ông ta lại không ra chào tiễn bốn

người khi cả bọn lên ngựa đi thăm khu trại phụ xa xôi. Un Sa Cơ nói rằng sáng kiến tổ chức cho ba người khách đi thăm là của ông Hoàng mà tại sao lại không thấy ông này nói gì hết? Thế rồi tại sao nơi lỗ đào sâu hun hút như cái giếng đó lại không thấy bóng dáng một người thợ nào cả?

Bao nhiêu thắc mắc dồn dập làm nhức nhối khiến đầu em nhức như búa bổ. Á kìa! Sao lại lạ thế kia? Đèn bấm soi đường chiếu xuống mặt cát sao không chiếu mà lại chiếu lên trời loang loáng, tắt sáng, tắt sáng như làm hiệu vậy. Hay là Un Sa Cơ bấm đèn ra dấu cho mọi người ở trại chính là bốn người đi thăm khu trại trong đã về tới.

Chưa kịp hiểu sự thực ra sao, Việt Kim đã nghe có nhiều tiếng vó ngựa đập lộp cộp, lạo xạo trên cát. Ánh đèn "pin" lấp loé soi rõ bóng người lỗ nhổ đang phi ngựa lao tới. Un Sa Cơ dừng ngay lại giữa đám bụi mù. Việt Kim nói nhanh báo tin cho Hà Khâm, Á Minh biết, đồng thời trống ngực em đập thành thịch mà em chẳng hiểu tại sao. Liếc mắt nhìn nhanh, hơn mười bó đuốc lập loè như ma trời nắm chắc trong tay của những người ăn mặc nhơm nhuếch bần thiêu, râu ria xồm xoàm, mặt mũi dữ tợn. Đúng là dân thảo khấu của một bộ lạc du mục nào đó rồi. Hai tên xấn tới lôi tuột Á Minh và Hà Khâm xuống khỏi lưng ngựa. Một tên thứ ba sáp lại bên Việt Kim thì bị em giật cương cho ngựa chồm tới hất hai chân trước lên. Em định cho ngựa đá tung vào mặt nó, nhưng vô ích, tên cướp mạnh và nhanh như con beo, nghiêng đầu né khỏi, vươn tay ra rất lẹ nắm cứng lấy đai da gần hàm thiếc ghì chặt đầu ngựa lại. Tay y hất mạnh một cái, Việt Kim đã mất đà ngã lộn xuống mặt cát. Rồi vai y chỉ hích nhẹ, em đã bị xô bắn lại phía Hà Khâm và Á Minh đang run rẩy đứng dựa lưng vào nhau.

Trong bóng đêm, Việt Kim liếc mắt có ý tìm xem Un Sa Cơ đâu. Thì ra tay lùn mập đang bị hai tên cướp mặc áo đen dài lưng thụng giữ hai cánh tay đây mạnh tiến lại gần một tên khác, bóng dáng hùng vĩ, ngồi oai nghiêm trên lưng một con ngựa trắng. Sắc của con ngựa cao lớn như vẽ thành một vệt sáng trong bóng đêm đen. Nhất định tên này phải là tên chỉ huy.

Việt Kim hỏi nhanh:

- Dân bộ lạc nào đây, Hà Khâm?

Giọng Hà Khâm mất hẳn vẻ bình tĩnh thường ngày.

- Chịu, không biết được, chị Kim! Có lẽ là người của một bộ lạc du mục trong số các bộ lạc tự trị không chịu thần phục đức Shah đó. Họ gạt bỏ, từ chối hết viện trợ của quốc vương Du-Ráp cho nên mức sống phải lầm than, lam lũ như vậy đó. Phải công nhận họ là một sắc tộc kiêu hùng nhưng thù dai như đĩa ấy. Tôi lo lắm!

Á Minh xích lại gần để Hà Khâm quàng tay lên vai cho em đỡ sợ. Hà Khâm nói sẽ vào tai em:

- Á Minh đừng nói là con gái của Thủ Tướng nhé!

"Búp bê" ngược đôi mắt thất đảm ngó vị hôn phu, không nói gì, sẽ gật.

Việt Kim vẫn không rời mắt khỏi Un Sa Cơ và tên chúa đảng, nhân vật cười ngựa trắng. Gã này nói như quát, như thét, âm thanh nghe thật dữ dội phát sồn gai ốc. Việt Kim hạ giọng bảo Hà Khâm thông dịch lại cho nghe. Chàng trai khẽ lắc đầu: "Chịu, không hiểu gì hết đâu chị Kim! Họ nói thổ ngữ riêng của họ mà!"

Một lúc sau mà ba người tưởng chừng như lâu lắm, Un Sa Cơ đi lại: - Tên chỉ huy tự xưng là Áp Đun Bâ, vua chính thức của Du-Ráp. Hắn nói là sẽ giữ tụi mình làm con tin tới khi nào đức quốc vương "Shah" công nhận quyền hạn của hắn mới thôi!

Á Minh:

- Ủa! Hắn điên sao chứ! Khi nào đức Shah lại chịu nhường ngôi cho hắn.

Un Sa Cơ:

- Chúng ta phải đi theo hắn về đại bản doanh.

Hà Khâm và Việt Kim quay nhìn thật lẹ chung quanh: toán quân bí mật giờ đây có tới hai chục người ngồi im lặng lăm lăm lì trên mình ngựa, tiếng chân ngựa đập lên mặt cát nghe lạo xạo như ngấm báo cho cả bọn biết là: "chống cự vô ích, hơn thua đã thấy rõ".

Tiếng Un Sa Cơ:

- Không thể làm gì được nữa đâu! Thôi, cứ đi theo họ cho được việc!

Gần một chục tên sáp lại khoát tay ra hiệu cho bốn người lên ngựa. Rồi chúng thúc ngựa quay thành hình vuông, giựt cương cho tuấn mã nện vó, vây bọn bốn người ở giữa. Hết đường chạy trốn.

Chưa đầy mười phút sau đã tới bản doanh của bọn người bí mật.

Tụi vệ binh hất tay ra ra dấu bảo bốn người xuống ngựa, đẩy cả bọn, bắt đi vào một căn lều đen sì, mái che bằng da dê. Đoạn, vẫn nói bằng tay, họ ra lệnh cho đàn bà con gái ở lại đây. Còn đàn ông phải theo họ đi tới một chỗ khác.

Á Minh run vì sợ và vì tiết trời về đêm ở sa mạc rất lạnh, nắm cuộn tròn sát vào Việt Kim. Em vuốt tóc cô bạn bé nhỏ:

- Đừng lo ngại gì hết nghe, Á Minh! Chị hứa với em là thế nào chúng ta cũng sẽ thoát khỏi nơi đây.

Một nhọc và sợ hãi khiến thể xác hai cô gái mỗi rã rời. Một lúc sau, hai chị em đã chìm sâu vào trong một giấc ngủ nặng như chì.

Sáng hôm sau, trời mới hừng Đông, toàn khu trại đã ồn ào nhộn nhịp: gia súc kêu ồm tỏi, con nít khóc oa oa, dê cừu "be be" nhức óc, soong chảo khua rộn rảng.

Việt Kim ngồi nhòm trên giường, hết sức nhẹ tay để Á Minh ngủ ngon.

Em bước xuống, vươn vai, tiến ra cửa lều. Một tên đứng gác giương mắt ngó nhưng không có một cử chỉ hoặc một lời nào để ngăn giữ khi em bước ra ngoài. Un Sa Cơ ngồi gần đó từ bao giờ, bên một đồng lửa. Hai phụ nữ đang bưng thức ăn đến cho ông ta. Thật lạ lùng! Coi bộ lão lùn nhờn như bình thân, chẳng có vẻ gì là tù nhân cả. Ông ta giơ tay ngoắc Việt Kim ra hiệu bảo tới gần. Một người đàn bà đặt vào tay Việt Kim một ly lớn đựng đầy chất lỏng gì nóng hừng hực. Em đưa lên miệng uống ngon lành cái nước đó, nóng, ngọt, không béo ngậy như sữa nhưng mùi thơm rất dễ chịu... Un Sa Cơ ghé vào tai em, nói thật nhanh bày cho em cách đào tẩu:

- Cô lén đi tới chỗ tàu ngựa, tháo lấy một con, phóng ngược lên hướng Bắc! Lẹ đi, làm ngay đi! Còn Hà Khâm và Á Minh để tôi lo thu xếp cho trốn sau!

Liếc nhanh nhìn tàu ngựa, Việt Kim thấy có tới gần một chục người vệ binh đứng gác. Em trực cảm thấy rõ ràng lão lùn này định xúi em vào chỗ chết đây. Định trả lời đốp chát vào bộ mặt nham hiểm của tên lùn mập, nhưng em lại nín kíp, vờ nở một nụ cười làm bộ như không hiểu lão nói gì. Bộ răng chó sói nhe ra, Un Sa Cơ cười sằng sặc:

- À, cô nói tiếng Pháp kém quá hả? Tôi nói thế mà không hiểu hả? Dốt quá

vậy?

Việt Kim thản nhiên ngồi ăn điểm tâm, không bắt chuyện. Xong, đứng dậy, em thả bước đi loanh quanh trong khu trại có ý thăm dò xem bọn này cho phép các "tù binh" được tự do tới mức nào. Em sấn gần tới bên dìa khu trại, nơi nhốt rất nhiều dê cái. Loáng tia mắt thật nhanh, em nhận thấy không một ai buồn để ý tới em hết. Một chú nhỏ chừng sáu, bảy tuổi, trông thấy Việt Kim đang vuốt ve một con dê con, nhoén miệng, nhe bộ răng sún ra cười. Có lẽ khu cấm địa duy nhất chắc chỉ là... tàu ngựa.

Thời gian như ngưng lại. Ngày giờ kéo dài ra. Ba người bạn cứ loanh quanh tha thẩn giữa đám người trong bộ lạc bán khai này, chẳng biết làm gì cho đỡ sốt ruột. Ăn uống, được cung cấp đầy đủ. Có điều đặc biệt những người đến gần đối thoại với ba người chỉ toàn là... phụ nữ. Tuyệt đối không một người của phái khoẻ.

Khi chiều xế, Việt Kim ngạc nhiên vì không thấy bóng dáng Un Sa Cơ đâu. Em sức nhớ là y đã vắng mặt từ lúc trưa rồi chứ không phải mới đây đâu. Hỏi, Hà Khâm cho biết:

- Hơn một giờ trước đây tôi thấy ông ta loanh quanh gần tàu ngựa mà!

Việt Kim la khẽ:

- Ủa, sao lại thế được! Vậy ra ông ta được phép lai vãng tới chỗ đó sao?

Mấy phút sau, ông mập lùn, tóc bần chải, ở đâu chạy sòng sộc vào trong lều. Hai tay ông ta xách khệ nệ ba cái túi lớn của Việt Kim, Hà Khâm và Á Minh.

- Úi chà! Nặng quá! Tôi cố na về phòng xem ai có cần dùng gì chẳng Á Minh láu táu mừng rỡ ra mặt:

- Trời! Ông tốt quá! Tôi cần cái lược chải đầu mà tìm mượn cả ngày trời không được. Thú quá!

Việt Kim đưa tay với lấy cái "sắc" Du-Ráp đẹp Hà Khâm tặng em, nét mặt thản nhiên lạnh lùng như không. Em thầm nghĩ: "Ờ, ờ! Thú thật! Tốt thật! Nhưng kể cũng hơi lạ. Un Sa Cơ được phép lảng vảng tới khu cấm địa, không những thế mà lại còn đi sâu mãi vào phía trong để lấy được cả mấy cái của ba người ra. Tại sao ông ta lại được hưởng cái đặc ân đó chứ?"

Nhưng rồi, tuổi trẻ dễ buồn mà cũng dễ vui. Mấy cái túi đồ khiến ba người

thích thú. Lấy ít đồng tiền cắc và hơn chục cái khuy nhỏ, Việt Kim bày ra một bàn cờ chiếu tướng. Em vẽ ô lên miếng bìa bao ngoài xấp giấy viết thơ và dạy Hà Khâm, Á Minh cách đi quân.

Phút sau, hai người đã thạo các nước cờ như những người chuyên nghiệp. Hà Khâm thỉnh thoảng lại thét lên, suýt soa tiếc rỏ, mỗi khi Á Minh chặt mất quân.

Để hai bạn ham mê chặt quân, chiếu tướng, Việt Kim thừa lúc không ai để ý, cất lên ra đi, có ý rình rập Un Sa Cơ. Tên ngũ đoản, hai tay thọc túi quần, mặt cúi nhìn mũi giày, thần thờ đặt bước như một kẻ nhàn du. Đột nhiên chữ chỉ ông ta thay đổi khác hẳn. Quay đầu liếc thật nhanh về phía lều ba người, Un Sa Cơ lớn bước đi như chạy về phía đầu khu trại đằng kia, nơi có tới hơn một chục chiếc lều khác, vây quanh một chiếc to cao hơn tất cả, màu trắng toát. Căn lều đặc biệt của tên chỉ huy. Việt Kim đứng ở một góc khuất tầm mắt lão Un quyết định rất lẹ: tìm hiểu bằng được tay lùn mập tới đó làm gì!

Em rút nhẹ một tấm mền len cũ của ai vắt trước cửa một căn lều, quàng đại lên đầu, cho nó rủ xuống che kín toàn thân như các thiếu phụ khác trong bộ lạc. Rồi bắt chước họ có thói quen vừa đi vừa nhảy tưng, em hết sức nhẹ nhàng khéo léo để không ai chú ý đến mình, tiến lại gần căn lều vải trắng. Đến nơi, em nằm rạp xuống mặt cát áp tai vào khe hở thầm nghe ngóng.

Tên tù trưởng nói bằng tiếng Pháp ngọng nghịu vấp vấp, giọng ôn tồn:

- Sao ông đến trễ quá vậy?

Tiếng Un Sa Cơ:

- Phải nấn ná thông thả như thế tội nó mới không nghi ngờ. Lúc nào cũng cần phải làm sao cho họ đinh ninh là tôi cũng bị bắt làm con tin như họ mới được. Sơ ý là họ nghi ngờ có liên lạc mật thiết với ông là hỏng hết, không còn làm được cái gì ở Ba-ga-ra nữa đâu. Phải cẩn thận, dè dặt đề phòng dữ lắm, nếu không là nguy đó. À, này, nhất là cái con nhỏ người Việt Nam đó. Tai và mắt nó nhanh như chớp ấy, coi chừng nó cho kỹ mới được, nghe ông!

Viên tù trưởng giọng khắc khoải:

- Sao? Ông đã tìm thấy được gì chưa?

Việt Kim hết sức đợi chờ Un Sa Cơ trả lời:

- Chắc chắn rồi! Tôi đã kiếm ra được giếng dầu! Xứ sở của tôi sẵn sàng nổi dậy nếu được ông và bộ lạc ông giúp sức. Nhưng các ông đã sẵn sàng chưa?

Tên tù trưởng gật đầu:

- Hiện tôi đang chờ ba vị tù trưởng nữa. Bao giờ họ tề tựu đông đủ, tôi sẽ bàn luận với họ rồi sẽ cho lệnh rõ rệt.

Un Sa Cơ mừng rỡ:

- Vậy thì tốt lắm! Và bây giờ ông cho người áp giải tôi về chỗ tụi nó. Bảo họ giả vờ xô đẩy quất tháo thật dữ vào nghe!...

Núp dưới tấm khăn choàng, Việt Kim nghe tiếng giăng co xô đẩy, rồi tiếng người nguyên rùa, quất tháo ầm ĩ. Hé mắt qua khe hở khăn choàng, em thấy rõ hai tên túm áo Un Sa Cơ giữ chặt tường chừng như sắp đánh lộn vạy. Em vội vàng bò nhanh tới căn lều kế bên, liệng trả tấm mền, cầm đầu cầm cổ chạy về chỗ Hà Khâm và Á Minh trước Un Sa Cơ. Tên ngũ đoản vừa đi vừa vùng vằng nguyên rùa hai tên vệ binh ầm ĩ.

Á Minh, Hà Khâm thò cổ qua cửa lều thì thấy hai du mục thẳng tay xô mạnh Un Sa Cơ ngã dúm xuống trước cửa căn lều. Chưa ai kịp hỏi gì, ông lùn mập đã liến láu cái miệng:

- Tụi nó bắt giữ tôi khi tôi mon men đến gần căn lều lãnh tụ của chúng. Tôi có ý định gặp tên chỉ huy này xem có thể nói chuyện ôn hòa được không. Không biết làm cách nào để tụi nó trả tự do cho anh em mình đây chứ.

Việt Kim hỏi mát:

- Chắc ông cũng đã dự tính kế hoạch cho bọn mình thoát hiểm ra sao rồi chứ?

Miệng hỏi, nhưng trong thâm tâm em nguyên rùa tên phản trắc này chẳng tiếc lời. Đồng thời em quyết định sẽ vờ như bị mắc mưu của hãn cho hãn khỏi áy náy nghi ngờ gì hết. Và cũng sẽ im lìm không cho Hà Khâm biết vội, e lộ hết.

Việt Kim nghiêng răng tự nhủ:

- Thế nào cũng phải tìm cách trốn khỏi nơi đây để báo tin cho chính phủ Ba-ga-ra và đức vua biết ngay mới được.

Nam Quân

Bộ khuy kỳ lạ

CHƯƠNG IX

VIỆT KIM VƯỢT TRẠI GIAM

Nằm thoải mái trên tấm da thú, hai tay vòng lên gối đầu, em trầm tư suy nghĩ. Nhịp thở đều đều của Á Minh ngay gần đó cho biết là "búp bê" đã ngủ say. Nhưng Việt Kim không sao nhắm mắt được. Em lẩm nhẩm ôn lại từng chữ những câu nghe được hồi chiều và tự nhủ phải ghi nhớ thật kỹ. Nếu may mắn vượt thoát được, sẽ về trình lại cho đức "Shah" nghe.

Tên Áp Đun Bậy đã nói rằng y hiện đang chờ đợi ba người tù trưởng nữa. Điều đó khiến Việt Kim chửa chan hy vọng. Hy vọng? Phải lắm! Ngày giờ ba tên tù trưởng kia dẫn người của bộ lạc mình tới, thế nào chẳng tạo ra một không khí ồn ào náo nhiệt. Rồi người đi người lại tấp nập rộn ràng, khó gì mà không cất lên ra đi trốn thoát được. Tạm yên trí với ý nghĩ đào tẩu vui tươi đó, em thiếp đi trong một giấc ngủ êm êm.

Hai ngày sau, thời gian lại kéo dài ray rứt. Lòng ruột Việt Kim nóng nảy như lửa nung. Sao vẫn chẳng thấy động dụng gì hết thế? Chiều ngày thứ nhì, buồn rầu thả bước bách bộ loanh quanh, em chợt bắt gặp một đám bụi mù từ phía xa xa: ba tên tù trưởng đồng minh của Áp Đun Bậy đã tới. Tiếng người nói xôn xao, gọi nhau inh ỏi pha lẫn vẻ kinh hoàng nổi lên trong khắp khu trại. Đàn ông, đàn bà, trẻ con, súc vật, chạy ngang chạy dọc gây ra một cảnh hỗn loạn khác thường. Việt Kim tự nhủ: "Giờ bỏ trốn đã điếm". Và em đưa mắt nhìn quanh để kiếm một con ngựa.

Đột nhiên, gã lùn mập Un Sa Cơ ở đâu xuất hiện. Hai tên vệ binh đi kèm hai bên. Một tên tóm lấy cánh tay Việt Kim chẳng cần ai hỏi, lão Un cũng liến láu giải thích:

- Họ sợ trong lúc lộn xộn này, chúng ta sẽ lợi dụng thời cơ bỏ trốn. Và họ muốn rằng mọi người phải trở về lều của mình. Có vậy thôi, cô cứ yên trí nhé!

Việt Kim vung tay đẩy bản tên vệ binh túm giữ tay em. Lòng tức giận khôn tả đồng thời cũng ngạc nhiên vô cùng. Em hét lên:

- Bỏ ra! Tôi đi về lều một mình được rồi. Làm gì mà phải dẫn với bắt.

Buông ra!

Tên vệ binh man rợ chẳng hiểu em nói gì cứ đứng ngây ra. Vẻ mặt phần nộ cùng tiếng quát thét của em khiến y cũng hơi ớn không dám giữ tay nữa. Y bỏ ra để mặc em quay bước trở về lều. Un Sa Cơ bất giác buột miệng:

- Hoan hô! Cô Việt Kim khá lắm!

Nhưng Việt Kim chẳng cần đếm xỉa gì đến lời khen láo của lão Un. Đầu em chỉ sôi lên một ý nghĩ: trốn bằng được! Trốn bằng được! Cho dù trốn không thoát thì ít nhất cũng tỏ được cho Un Sa Cơ biết là em có đủ khả năng làm cái việc nguy hiểm đó.

Ngồi nghỉ trên bậc cửa căn lều, Việt Kim đưa mắt quan sát một lượt quanh cảnh khu trại: một chú bé con chừng hai, ba tuổi đang lảo đảo đặt những bước chân chập chững. Nó tập đi. Thân mình xiêu vẹo, ngật ngưỡng bên cạnh một đồng lửa than hồng. Bông vướng chân vào ống quần dài quét đất thẳng bé ngã chúi xuống. Tà áo lòa xòa đung bấp than, lửa bắt cháy bùng bùng. Việt Kim nhảy phắt tới, giựt nhanh tấm chador của mình quấn nhanh vào tay áo nó, nơi ngọn lửa đang liếm lem lem. Thằng nhỏ sợ hãi khóc thét lên.

Lửa tắt, Việt Kim giở tấm chador và xé nhanh ống tay áo cháy để xem cánh tay em nhỏ có bị bỏng chẳng. Thật may! Ống tay áo bằng vải dày nên lửa chưa kịp xém vào da thịt. Việt Kim nhắc bổng em nhỏ lên vỗ về nựng nịu. Chú bé không la hét nữa, nhưng vẫn tiếp tục khóc nhè sụt sướt. Dĩ mãi nó không nín, Việt Kim đưa tay vào túi chột đựng chiếc đèn bấm, liền lấy ra cho thằng nhỏ chơi. Đèn loé sáng, chú nhỏ bật cười khanh khách, giơ tay túm chặt cái đèn bin... đưa vào miệng mút chùn chụt.

Mấy phút sau, bà mẹ thằng bé trở về, hai tay xách hai gầu nước. Chột thấy con như vậy, bà ta sấp tới xem xét cái ống tay áo xem lửa và chiếc áo "chador" của Việt Kim. Đoạn bà ta nhìn Việt Kim, tia mắt ngạc nhiên dò hỏi. Chưa đầy phút sau, khi đã quay nhìn đồng lửa, bà ta giơ tay ra hiệu cho rằng bà ta đã hiểu mọi sự xảy ra như thế nào rồi và Việt Kim đã cứu con bà ra làm sao.

Em gật đầu tỏ ý thông cảm trong khi bà mẹ chú bé lẩm bẩm nói những câu gì không rõ. Nhưng chỉ cần nghe giọng nói đầy nhiệt tình tha thiết là Việt

Kim hiểu ngay: bà ta cảm ơn em.

Thiếu phụ đưa mắt nhìn tấm áo "chador" của Việt Kim một lúc lâu. Rồi đột nhiên, bà ta vung tay liệng mạnh nó ra thật xa, đoạn cúi xuống bới tìm trong đồng quần áo, lấy ra một chiếc áo màu xanh y hệt tấm áo bà ta đang mặc trên người, đưa cho em. Việt Kim mỉm cười lắc đầu từ chối và đưa tay vuốt tóc chú bé. Thiếu phụ nhất định dúi cái áo vào tay, ép Việt Kim phải nhận. Chợt một ý nghĩ loé lên trong óc: "đám người này sắp sửa phải di tản để dành chỗ cho các chiến sĩ của ba bộ lạc kia. Với cái áo xanh đặc biệt Du-Ráp này, Việt Kim có thể trà trộn đi lẫn vào với họ mà ra thoát khỏi nơi đây". Em đưa tay nhận chiếc áo, lòng vui mừng khôn xiết, nắm lấy bàn tay thiếu phụ áp vào má mình tỏ ý cảm ơn. Rồi em chạy bay về lều, tìm Á Minh, Hà Khâm nói rõ cho họ biết chương trình vượt ngục của mình.

- Tôi chỉ việc để ý theo dõi gia đình của thiếu phụ ấy. Khi họ sửa soạn lên đường là lập tức tôi lẫn vào đám người của họ. Chờ tới lúc khuất khu trại giam này tôi sẽ tìm đường về Mã Sâm.

Dứt lời, em im lặng đợi chờ phản ứng của hai bạn.

Á Minh run lên nhè nhẹ:

- Trời ơi! Vậy thì nguy hiểm quá chị Kim! Lỡ một tên vệ binh nào đuổi kịp, bắt chị lại thì tính sao?

Đôi mắt Việt Kim sáng lên, hai hàm răng nghiến chặt:

- Chị lẩn tài lắm. Dễ gì mà bắt được chị chứ!

Hà Khâm tia nhìn lo ngại:

- Chị Kim nên nhớ rằng sa mạc nguy hiểm lắm. Nó thường nguy hại cho tất cả những người nào chưa hiểu rõ nó... À, đây, tôi có một cái địa bàn sẵn đây. Để tôi đưa cho chị, dạy chị cách sử dụng, dễ lắm. Có vậy mới chắc ý là không sợ bị lạc giữa biển cát mênh mông.

Á Minh bật kêu lên:

- Hà Khâm kỳ quá hà! Em cố giữ chị ấy lại chưa xong đây mà anh cứ xúi chị làm liều hoài!

Hà Khâm quay nhìn Á Minh thấp giọng:

- Chỉ còn mỗi một cách liều đó mới mong thoát khỏi nơi đây đó em!

Việt Kim:

- Á Minh nên hiểu rằng riêng chị mới có thể lên đi được. Này nhé: Hà Khâm thì còn phải ở lại trông nom săn sóc em này. Hai nữa, chị tin chắc là thiếu phụ cho chị cái áo hồi này, vì chịu ơn chị, sẽ không tố giác chị đâu. À mà tôi dặn hai người chớ để Un Sa Cơ biết một chút gì về việc tôi trốn đi đó nghe! Ông ấy mà hay thì rồi lại ngăn cản không cho đi, phiền lắm. Nhớ nghe!

Á Minh nước mắt vòng quanh:

- Em thấy việc này nguy hiểm quá! Chị là con gái mà không hiểu sao chị lại to gan thế chứ! Thôi... em chỉ còn biết cầu nguyện đức A-La che chở cho những đứa con ngoan của người mà thôi!

Buổi tối hôm đó, Un Sa Cơ vắng mặt, đi đâu lâu lắm không trở về lều. Việt Kim tự nhủ: "Đi đâu? Đi thảo luận kế hoạch, chương trình làm loạn với tù trưởng chứ còn đi đâu nữa!"

Buổi sáng hôm sau, Việt Kim chạy qua chơi đùa với tụi nhỏ con cái gia đình thiếu phụ cho áo. Chỉ việc giơ tay ra hiệu, mỉm cười, gật đầu và lắc đầu là đủ nói chuyện với nhau rồi. Khoảng gần trưa, bà mẹ ra lệnh cho các con sửa soạn. Bà vỗ vỗ vào tay để chỉ bảo những thứ cần sắp xếp. Rồi đích thân bà cũng xằng xái gói gọn đồ lều, dồn áo quần vào những cái túi lớn.

Việt Kim chạy nhanh về lều của mình và các bạn. Un Sa Cơ vẫn chưa về. Thiệt may! Em giắt vào thắt lưng một chiếc sắc nhỏ đựng đồ lặt vặt cần dùng hàng ngày. Hông bên kia: một gói đồ ăn khô mà ba người đã lén cất sẵn đi để phòng hờ khi bất chợt phải cần đến. Á Minh choàng lên người Việt Kim chiếc áo xanh Du-Ráp, trong khi Hà Khâm ngó đôi giày ống của bạn, lo lắng lắm lắm:

- Hà! Đôi ủng này coi bộ nguy lắm!

Tiếng Á Minh:

- Yên trí đi anh! Để đó em lo cho!

Dứt lời, "búp bê" lấy một tấm khăn Zada của mình, xé ra từng mảnh dài, chà chà xuống mặt cát cho lấm bẩn rồi cột quanh hai chiếc ủng của Việt Kim. Kỹ thuật ngụy trang của Á Minh thật giỏi. Đôi giày ống của Việt Kim giờ đây đã biến thành những mảnh vải muôn màu, lấm láp bụi đường băng quần ống quyển, đặc biệt của phái yếu sắc dân du mục Sa mạc Trung Đông.

Đưa đôi mắt bị rịn nhìn các bạn có tới hơn một phút, Việt Kim lén nhanh ra khỏi lều, chạy vút sang nhà thiếu phụ cho áo, quơ tay nắm một chiếc túi vắt lên vai, rồi nhẹ như một cái bóng đi lén vào đám người, đàn ông đàn bà lẫn lộn đang từ từ chuyển dịch về hướng..... tự do.

Nam Quân
Bộ khuy kỳ lạ
CHƯƠNG X

KHA-MÂN-XUYÊN, TÙ TRƯỞNG BỘ LẠC SI-RAM-DI.

Việt Kim đi giữa gia đình bà mẹ cho áo. Em bước thật thản nhiên, bình tĩnh vô cùng vì em tin chắc là mấy người này quý mến em. Em có cảm giác vô cùng an ninh và trong lòng ấm hẳn lại.

Mặt trời toả ánh nắng thiêt đốt, sắc đeo vai trĩu nặng, nhưng Việt Kim chẳng thấy mệt nhọc chút nào.

Trong tâm tư thầm kín của em vang lên một tiếng reo vui:

- Thế là thoát rồi! Trời ơi! Thú quá!

Chân em cứ đều đều đặt bước trên làn cát bỏng, dưới ánh nắng chói chang. Cứ một bước lại thêm một xa khu "trại tù binh" của Ấp Đun Bậy và thêm một gần... Mã Sâm. Và em thầm mong đoàn người cứ đi, đi mãi không ngừng. Thực tình em cũng vẫn hơi sợ có người nhận được mặt và biết đâu em lại chẳng bị đuổi theo.

Kìa, đoàn người bỗng đi chậm lại. Việt Kim nhẹ tay kéo cao cổ áo che kín mặt thêm chút nữa. Giây phút này, tất cả đã dừng chân, đàn ông, người thì xuống khỏi lưng ngựa, người tụt khỏi lạc đà. Họ xuống đi bộ, nhường lưng vật cưỡi cho bọn đàn bà từ lúc khởi hành vẫn chưa được xả hơi.

Một bàn tay đập khẽ vào vai khiến Việt Kim giật nảy mình quay mặt lại. Bà mẹ cho áo nắm nhẹ tay em dắt tới bên một con ngựa. Việt Kim nhanh nhẹn trèo lên, cố ý che dấu những đồ trang phục phía dưới chân cho khỏi lộ chân tướng. Thiếu phụ Du-Ráp lẹ tay trao đứa con suýt bỏng lửa bữa nọ cho em, mắt nhìn thẳng mắt, bà ta đã nhận ra Việt Kim nhưng vẫn tỏ vẻ thản nhiên để tránh sự dòm ngó của người khác, đồng thời đưa một ngón tay đặt lên môi: bà muốn căn dặn Việt Kim đừng có lên tiếng mới mong khỏi lộ chân tướng.

Em thở ra một hơi dài nhẹ nhõm. Thiếu phụ cho áo sẽ giữ bí mật giùm em. Yên trí lắm rồi. Nhưng vướng thẳng bé trên tay e khó lòng trốn được. Chỉ còn cách là chờ đợi giờ phút thuận tiện. Và một khi tách khỏi đoàn rồi thì việc cuộc bộ ắt sẽ là một điều chắc chắn.

Trước khi mặt trời đứng bóng, Việt Kim lén mở chiếc địa bàn Hà Khâm đã cho ra coi: cổ họng em như chọt có ai bóp nghẹt, nuốt nước miếng thấy đau. Đoàn du mục đang tiến theo hướng... ngược với hướng đi về Mã Sâm. Em còn nhớ lời Hà Khâm: đối diện với Mã Sâm là nẻo đi về miền núi hoang vu, cây khô, cỏ cháy, chỉ có những bộ lạc du mục bán khai ở mà thôi. "Vậy thì phải tách khỏi đoàn chạy trốn đi ngay mới được". Ý nghĩ này khiến Việt Kim bất giác nổi gai ốc khắp mình.

Lợi dụng lúc cả đoàn nghỉ chân, kẻ đứng người ngồi lộn xộn, Việt Kim nhẹ tách khỏi đám đông, ngồi riêng ra một chỗ.

Toán người rục rịch đứng lên sửa soạn đặt bước trên biển cát mênh mông. Việt Kim cũng đứng lên như mọi người. Em chậm chạp nhấc chân chờ cho nhiều cặp vợ chồng vượt qua mặt, rồi thừa lúc không ai để ý, Việt Kim chạy vút nhanh vòng ra phía sau một đụn cát cách lối đi hơi xa. Một bàn tay lại khẽ đập vào vai khiến máu em tưởng chừng như bị đông lại trong huyết quản, mặt cắt không còn giọt máu. Hú vía bà mẹ cho áo, thiếu phụ Du-Ráp có đứa con suýt chết bỏng đang đứng trước mặt em, đôi mắt ánh lên tia nhìn thông cảm. Bà dúi vào tay em một cái túi da dê, gật gật đầu rồi tất tả quay ra nổi bước đoàn người đang di động, chú bé địu trên lưng như kiểu các phụ nữ Trung Hoa địu con vậy.

Việt Kim vẫn ngồi nguyên tại chỗ, lấp sau đụn cát đưa mắt dõi theo đám dân du mục cho tới khi bóng bà mẹ cho áo lẫn vào đám đông và tất cả đoàn người... mất hút sau một đám bụi mờ vàng úa nơi cuối trời.

Em đứng phắt dậy đặt bước đi theo hướng địa bàn, tức là trực chỉ Mã Sâm. Vừa đi em vừa đưa tay mở chiếc túi quà tặng tiễn chân của thiếu phụ Du-Ráp: một gói đầy phở mách, bánh mì và... một bầu nước. Bụng đói, em bẻ bánh mì ăn với phở mách bù thơm. Mới nhai được hai ba cái, Việt Kim bỗng giật mình hăm thẳng hai hàm răng lại: "Phải ăn dè chút một, phòng khi không về tới mục tiêu, lạc lỏng bơ vơ trong sa mạc thì có cái mà ăn." Và em cột miệng túi lại, khoác lên vai, tiếp tục đặt bước.

Mặt trời toả sức nóng như thiêu khiến em phải cởi bỏ áo ngoài. Nhưng chỉ một lúc sau lại phải mặc vào để che cho da thịt đỡ bị nắng xém đau rát như chạm lửa.

Giờ nọ tiếp nối giờ kia? Việt Kim đi lâu đã thấy bước chân bắt đầu nặng. Khoảng xế chiều mặt trời tà tà ngả bóng, em trèo lên một đụn cát khá cao, đưa mắt quan sát. Việc trèo lên gò cát đã khiến Việt Kim kiệt sức. Em nằm vật trên đỉnh gò, thở hỗn hển, buồng phổi như thiếu hụt dưỡng khí.

Việt Kim gượng đứng dậy. Tia mắt lơ lơ phát hiện những đốm đen nổi bật trên nền cát trắng phía xa.

Những đốm đen đó rung rinh chuyển động, hay đang đứng một chỗ im lìm, em không thể xác định được. Một đoàn lữ hành đang di chuyển? Một bộ lạc du mục khác đang tiến lại gần? Chịu, không biết! Em khao khát được bước đến với họ. Không có gì khủng khiếp hơn là tình trạng bơ vơ một mình lạc lõng trong sa mạc.

Em lao người bước xuống. Chiếc túi đeo trên vai trĩu nặng, lôi đi, khiến Việt Kim mất đà, bước chân loạng choạng, ngã dúi xuống, lăn lông lốc. Tới chân cồn cát, em gượng đứng lên nhưng đầu vầng nhúc nhúc như búa bổ, mắt hoa, hai cẳng chân nhẹ hẫng không đỡ nổi thân mình. Cô gái đáng thương độc hành trong sa mạc khụy xuống như khúc cây bị đốn ngã: lăn lông lốc, nhưng không còn ý thức được là mình đang lăn nữa. Em ngất xỉu đi rồi. Hà à à à!... Việt Kim mơ màng nghe tiếng mình reo lên khoái trá. Em thấy mình đang nằm thoải mái bên một bờ suối trong. Nước róc rách chảy, hơi mát tỏa ra bao bọc lấy thân xác em dịu dịu như hơi đá trong tủ lạnh. Miệng em bất giác há thật lớn để hứng những giọt nước thần tiên thấm vào đôi môi nóng hổi, làm dịu đi màng lưỡi khô đắng, mát rười rượi cả cổ họng đau nhức. Thích thú quá, Việt Kim mở choàng đôi mắt: giòng suối biến đâu mất như trong một giấc mơ kỳ ảo.

Thực tại khiến em sợ run lên, gom hết sức tàn quơ tay vùng vẫy hòng thoát ra một cái gì đang ôm em thật chặt. Vẫn trong trạng thái nửa tỉnh nửa mê, Việt Kim có cảm giác như một bóng dáng đàn ông đang nâng đỡ thân mình em dựa sát vào người. Tai em nghe văng vẳng một âm thanh êm dịu:

- May quá! Cô tỉnh lại rồi! Yên trí đi! Cô có thể yên trí được rồi!

Đầu Việt Kim nặng như đá, lão đảo vật vào cánh tay người lạ. Và em ngược đôi mắt mệt nhọc nhìn lên. Đôi môi mấp máy:

- "Mình đang coi xi-nê đây mà!"

Hồi tỉnh được một chút, lần này em mở to mắt. Vẫn cái khuôn mặt rằm nắng, da bánh mật, đường nét thanh tú dịu hiền. Đôi mắt người lạ xanh lơ, phản chiếu ánh nắng nổi lên những đốm vàng lóng lánh. Cái miệng đường môi đẹp như vẽ mím một nụ cười nhân hậu. Chiếc "găng đua ra" (loại áo không ống tay đặc biệt của người Ấn Độ) mềm mại là một mặt gối thật êm cho cái đầu cô gái đang đau nhức như muốn vỡ ra. Chiếc mũ chóp trên đầu người thanh niên lật ra sau gáy, nhưng một phần vẫn ôm gọn mớ tóc đen nhánh, mịn, đẹp như một vòng vương miện. Giọng nói trầm ấm lại cất lên:

- Cô nằm nghỉ một chút đi! Tôi là Kha Mân Xuyên, tù trưởng bộ lạc Si Ram Di. Tôi đi gọi bộ hạ của tôi tới săn sóc cho cô, nhé!

Việt Kim bất giác nhú nhanh đôi mắt rồi mở ra. Viên tù trưởng Si Ram Di vẫn đó. Thì ra em không nằm mơ.

- Cô nhắm chút nước rồi chúng ta đi!

Chàng thanh niên sa mạc tháo bầu nước, kề sát môi Việt Kim:

- Cô nhắm một ngụm nhỏ thôi nhé! Uống nhiều là nguy đó!

Việt Kim ngoan ngoãn tuân lệnh. Ngụm nước khiến em như sống lại, đầy đủ sinh lực. Em ngay người dợm chân, trực bước thử, nhưng loạng choạng chút xíu nữa ngã rụi xuống.

- Cô còn yếu lắm. Xin cho phép tôi được...

Việt Kim chưa kịp trả lời, chàng trai đã nhẹ nhàng bồng em đặt lên yên trên lưng một con ngựa rông cao lớn. Chớp mắt, người con trai đã ngồi phía sau, quàng cánh tay khoẻ mạnh giữ vững thân mình em trên mình ngựa.

Việt Kim mệt nhọc là người trong vòng tay người lạ, thở ra thật dài. Trí óc bàng hoàng không còn quyết định gì được, em im lặng để người thanh niên muốn đưa tới đâu thì tới. "Đức A La đã cứu con!" Ý nghĩ mừng vui đó khơi lại lời nói của Á Minh. Niềm hy vọng về tới Ba-ga-ra để báo động cho đức Shah lại bùng lên như một đốm sáng loè trong màn đêm tăm tối.

Thoáng cái đã về tới một khu trại. Hai người đàn ông lực lưỡng tiến ra đỡ giây cương Kha Mân Xuyên liệng cho. Chàng trai nhẩy xuống ngựa, bồng Việt Kim đặt nhẹ trên mặt cát. Hai cánh tay vững mạnh như ghènh đá tảng tha hồ cho Việt Kim dựa người thoải mái.

Kha Mân Xuyên mím cười thật tươi phô hai hàm răng trắng đẹp:

- Cô khoẻ rồi chứ! Đi thử coi nào!

Dứt lời, chàng trai đỡ Việt Kim đứng lên. Rồi vẫn quì gối trên cát đôi mắt sáng dõi theo cô gái Việt Nam chập chững đặt bước đặng làm hoạt huyết cho hai cẳng chân tê dại. Tê dại vì bị xử dụng quá mức trong bước đường đào tẩu, giây phút này, bắp thịt bị động đến lại đau nhức như rần.

Mân Xuyên quay ra khẽ quát:

- Đi tìm má tôi và các nữ tỳ của người tới đây, mau!

Rồi chàng ta dìu Việt Kim tới một căn lều, đỡ cho em ngồi xuống. Những tấm thảm thêu bằng tay đẹp rực rỡ buông rủ ấm cúng khắp bốn bên. Sàn lều cũng trải thảm thặng căng bóng loáng. Những chiếc gối nệm vĩ đại, thoát trông cũng đủ biết là rất êm, ngồn ngang đây đó. Việt Kim quơ nhanh một cái gối bọc sa tanh trắng mịn, ngã người ôm chặt lấy và lịm đi...

Mân Xuyên quay mình bước ra:

- Cô nằm nghỉ nhé! Má tôi sẽ tới liền bây giờ!

Không có tiếng trả lời. Cô gái Việt đã chìm sâu trong một giấc ngủ mê mệ.

Việt Kim bàng hoàng mở mắt, ngạc nhiên hết sức, nhưng nhớ lại được ngay. Thì ra em hiện đang ở trong lều của Kha Mân Xuyên. Trời chắc đã về đêm. Trong lều chắc đã thắp đèn sáng chưng. Bên cạnh một thiếu phụ nhỏ nhắn ngồi nhìn em mỉm cười và đặt lên trán em một bàn tay mát rượi. Bà nói tiếng Pháp rất thạo, không thua người thanh niên:

- Ô! Cô bé đã tỉnh rồi! Tốt quá, không bị lên cơn sốt! Vậy nên đi tắm một cái là hết mệ ngay.

Hai tiếng vỗ tay "bốp bốp". Đã thấy xuất hiện hai thiếu nữ nhanh nhẹn khiêng một cái chậu lớn, đổ đầy nước thơm nóng và... quần áo. Bốn tấm màn thêu được quây lại rất nhanh...

Trong phòng tắm bước ra, Việt Kim tự nhủ:

- Trời! Mình có cảm tưởng mình như là một người khác vậy.

Tấm gương lớn phản chiếu một bóng hình khiến Việt Kim thích thú. Chiếc áo dài diêm dúa dệt bằng lụa Thổ Nhĩ Kỳ tha thướt che phủ thân hình cân đối. Dưới chân, đôi vân hài êm như nhung viền chỉ kim tuyến óng ánh như giát vàng.

Hai thiếu nữ, chắc là hai nữ tỳ của thiếu phụ, sáp lại, tay lược, tay trâm, gỡ chải suối tóc huyền. Hai bàn tay thoăn thoắt nhẹ nhàng. Chớp mắt mái tóc đã óng mượt như tơ, phản chiếu ánh đèn lấp lánh. Vừa lúc đó, Mân Xuyên bước vào trong lều.

Viên tù trưởng trẻ tuổi reo lên:

- Úi chà! Gánh nặng xinh xinh ngoài biển cát của tôi đã biến thành một nàng tiên trên thượng giới rồi, ha ha!... Chắc cô đói bụng lắm? Tôi qua để dẫn cô tới lều của má tôi dùng bữa!

Dứt lời, Kha Mân Xuyên hơi ngả đầu, giơ cánh tay trái cho Việt Kim tựa vào để giắt nàng đi.

Chiếc bàn thấp phủ một tấm khăn trắng láng mịn. Đĩa thức ăn sao mà nhiều thế? Gà gô quay, cơm nhuộm khương hoàng (nghệ củ), cá dài nhồi thịt sứa đặc... Nhiều nhất là dưa hấu. Những đĩa bằng bạc sáng lấp loé xếp đầy hạt hạnh nhân và những trái cây nom rất lạ mắt. Dưới ánh đèn dầu đậu phụng treo giữa căn lều, mọi vật lung linh mờ ảo, như có, như không, y hệt trong một giấc mơ huyền thoại.

Thân xác thoải mái khoẻ khoắn sau một hồi nghỉ mệt thích thú, giờ đây, Việt Kim đói bụng, ăn rất ngon miệng. Và em quên hẳn mất không tự giới thiệu thân thể mình cho gia đình ân nhân biết. Sự nhớ ra:

- Ôi chà! Cháu xin bà và anh thứ lỗi đã quên không tự giới thiệu.

Thưa bà! Cháu là Nguyễn Thị Việt Kim! Sinh quán tại Sài Gòn Việt Nam.

Đồng thời em kể rõ chi tiết lý do tại sao em có mặt tại Du-Ráp.

Mân Xuyên và mẹ im lặng ngồi chăm chú nghe chuyện. Và hai mẹ con ngạc nhiên xen lẫn niềm thích thú.

Một lúc sau, chàng thanh niên, tù trưởng bộ lạc Si Ram Di mới lên tiếng!

- Tôi chưa có dịp qua Việt Nam bao giờ, nhưng sách báo tài liệu, cũng đã được đọc kỹ lắm. Do đó, khi thoát gặp cô ngoài sa mạc tôi nhận ra ngay cô đúng là thiếu nữ Việt Nam. Sau niên học năm ngoái tại Ba Lê và Luân Đôn, tôi được mẹ cho phép qua Việt Nam. Đã sửa soạn sắp đi thì xảy ra nhiều biến cố quan trọng tại Du-Ráp nên phải hoãn lại.

Việt Kim ngẩng cao gò mũi xinh xinh:

- Biến cố quan trọng gì vậy anh?

- Xứ sở Du-Ráp chúng tôi là một quốc gia nhược tiểu, chậm tiến. Nhiều bộ lạc có thể nói là chưa được một chút tiến bộ, vẫn còn là một nếp sống hoang dã, cổ xưa, kỳ cục lắm. Công cuộc khám phá được những mỏ dầu hỏa đã thúc đẩy dân nước tôi phải tối tân hóa đời sống với một tốc độ trên mức trung bình, nghĩa là càng nhanh càng hay. Tôi là "khan" nghĩa là tù trưởng lãnh đạo bộ lạc miền Si Ram Di. Ngoài ra, còn nhiều bộ lạc láng giềng, cùng với bộ lạc tôi, tất cả đều thần phục trung thành với đức "Shah". Đức vua muốn rằng nguồn lợi do các mỏ dầu sẽ làm cho toàn dân được hạnh phúc sung sướng, chứ không phục vụ chỉ riêng mấy tên lãnh chúa tham lam ích kỷ.

Việt Kim trầm nghiêm sắc mặt, gật đầu:

- Vâng! Tôi hiểu! Đức "Shah" có tư tưởng như vậy thật là một điều đại phúc cho toàn thể con dân Du-Ráp.

Sắc diện Kha Mân Xuyên chợt đanh lại:

- Nhưng một số bộ lạc ở lân cận vùng giếng dầu hỏa lại có ý riêng tây định chiếm nguồn tài nguyên đó đem về cho một thiểu số hưởng thụ. Họ lập luận rằng đức "Shah" không phải là đáng chí tôn chính thức. Riêng phần tôi, tôi lại nghĩ khác, căn cứ vào việc làm nhân đức của người. Một ngày gần đây, tôi sẽ đích thân về Ba-ga-ra để trình lên đức "Shah" tấm lòng chung thủy của tôi và toàn thể bộ lạc do tôi thống lãnh.

Những hình ảnh và âm thanh như một cuốn phim quay chậm, lại tuần tự xuất hiện trên sân khấu ký ức Việt Kim. Và đồng thời em nhận ra rằng hình như Kha Mân Xuyên chưa biết là mấy bộ lạc bán khai man dại kia đã bắt tay liên kết với ngoại bang. Sau mấy phút lặng lẽ suy tư, em quyết định nói cho họ Kha biết cuộc đối thoại bí mật em đã được nghe tại căn lều của Áp Đun Bậy.

Việt Kim nghiêng đầu về phía chàng thanh niên lãnh tụ:

- Này, Kha Mân Xuyên! Tôi có chuyện này quan trọng lắm, cần nói cho anh hay.

Rất nhanh, Việt Kim kể lại cuộc viếng thăm của ba người tại Căn Pác, rồi lúc bị bắt cóc trong sa mạc, thời gian bị giam lỏng tại khu trại của Áp Đun Bậy, trường hợp nghe trộm được cuộc âm mưu của Un Sa Cơ, Áp Đun Bậy

và bằng cách nào em đã vượt thoát được trại tập trung. Cuối cùng là dự tính trở lại cấp tốc Ba-ga-ra đăng báo tin cho đức Shah hiểm họa phiến loạn đang âm thầm sửa soạn.

Chàng tù trưởng họ Kha chăm chú lắng tai nghe, không ngắt lời em một lần nào. Khi Việt Kim nói dứt câu chuyện ghê gớm, thì, không khác nào một cánh cung bật khỏi chốt hãm, Kha Mân Xuyên đứng phắt lên, nhanh nhẹn như một con beo gấm chuyển mình, chồm tới, chàng lồng lộn đi lại trong căn lều, gót ủng da thú nện thành thịch. Chàng nhìn thẳng mặt Việt Kim, ánh mắt như rực lửa:

- Được! Việt Kim cứ yên trí! Tính mạng của đôi bạn Hà Khâm và Á Minh chưa có gì đáng ngại đâu, một khi tên Un Sa Cơ hãy còn hiện diện tại đó. Và thế nào tên này cũng đình ninh là Việt Kim sẽ không sao tránh khỏi bỏ thân tại biển cát mênh mông. Nó sẽ khinh xuất, ơ hờ, không lo lắng đề phòng gì, chúng ta ắt có dư thì giờ ra tay trước.

Bà mẹ Mân Xuyên, Việt Kim ngồi yên lặng, đưa mắt dõi theo từng cử chỉ của chàng trai sa mạc hiên ngang. Họ Kha, hai cánh tay bấp thịch cuộn cuộn in hằn qua lớp áo lụa màu hồ thủy, khoanh lại trước ngực, đôi mắt nhìn thẳng, giọng nói như tiếng chuông vang:

- Thật ra mấy bộ lạc man dại này không có gì là nguy hiểm lắm đâu... Có điều sợ họ thò tay nhận tiền và khí giới của ngoại bang thì... ôi chà! Lúc đó thì Du-Ráp sẽ bị nguy mất. Hừ! Họ còn ngây thơ, man dại... Nếu nhất đán nổi lên đánh chiếm được chính quyền thì ắt hẳn sẽ bị ngoại bang giết giây sai khiến. Ngoại bang nào ủng hộ họ tất cũng đã biết rõ điều đó nên mới viện trợ cho họ với nhiều dụng ý, hừ!

Việt Kim lên tiếng hỏi:

- Kha Mân Xuyên có thể đưa tôi về Ba-ga-ra để tôi báo tin cho chính phủ biết được không?

- Được, được chứ! Việt Kim phải báo cho đức Vua biết ngay đi. Phần tôi, tôi sẽ tụ tập tất cả các bộ lạc anh em cùng một chí hướng trung thành với đức Shah, sẵn sàng đăng phòng hờ tụi nó. Tôi dám hứa chắc với Việt Kim là toàn thể con dân Du-Ráp sẽ không bao giờ quên được cái đại ân cứu quốc của cô gái Việt Nam xinh đẹp có cái tên là Việt Kim này đâu.

Dứt lời, chàng trai quay nhìn mẹ, giọng êm như sóng nhạc, nói một tràng dài bằng tiếng thổ âm. Thiếu phụ mỉm cười, gật đầu, đoạn đứng lên rất nhanh quay quả bước ra khỏi căn lều. Chưa đầy phút sau, bà đã trở lại, trên tay vắt gọn một tấm thảm dày, sợi mịn như tơ óng. Bà giơ lên, trao cho Việt Kim khiến em ngỡ ngàng không hiểu, đôi mắt ngây ra. Lý do: vải, lụa, khăn, màn, nệm đẹp của Du-Ráp em được thấy cũng đã nhiều. Nhưng thật quả chưa có một tấm thảm nào đẹp rực rỡ bằng tấm thảm của bà mẹ chàng thanh niên tù trưởng Si Ram Di.

Kha Mân Xuyên giơ thẳng cánh, lật ngửa bàn tay, tươi cười nhìn Việt Kim:
- Mẹ con tôi biểu Việt Kim đó! Cái đó không phải là một tấm nệm thông thường đâu! Nó là một căn nhà đặc biệt đấy, - Mân Xuyên thốt tiếng cười trong như nước suối reo. - "Căn nhà Si Ram Di"! Ha! Ha! Để tôi nói rõ: bộ lạc tôi vẫn truyền tụng một câu châm ngôn: "Tấm thảm quý của Si Ram Di xuất hiện ở đâu là nhà ở đó!" Mẹ tôi trao tấm thảm quý của Si Ram Di cho Việt Kim tức là bà đã công nhận Việt Kim là con gái cưng của bà rồi đấy! Ha! Ha! Bắt đầu từ giờ phút này, Việt Kim đã là một thiếu nữ Si Ram Di chính cống rồi!

Cô gái rưng rưng cảm động nắm lấy hai bàn tay bà mẹ. Thiếu phụ hiền đức nhìn thẳng mắt em mỉm cười. Việt Kim cảm xúc, nghẹn ngào:

- Con hứa sẽ là đứa con gái hiếu thảo của mẹ và là đứa em ngoan ngoãn của anh, để cho được xứng đáng với tất cả mọi điều tốt lành mẹ và anh đã ban cho.

Nam Quân

Bộ khuy kỳ lạ

CHƯƠNG XI

VIỆT KIM.... BA-GA-RA

Sáng hôm sau, trời mới hừng Đông, Kha Mân Xuyên đã thức giấc. Chàng chạy sang lều Việt Kim đánh thức em dậy:

- Chuyển vượt sa mạc hôm nay công phu lắm đó nghe, Việt Kim. Và để rút ngắn quãng đường thiên lý, tôi sẽ dẫn Việt Kim đi lối tắt ra tới bờ biển. Rồi, từ đó Việt Kim sẽ đáp tàu thủy để về tới kinh thành.

Em hứng trí:

- Được, Mân Xuyên! Em sẽ chịu đựng được mà! Anh chọn lối đi tắt lại càng hay!

Việt Kim mặc bộ áo quần cưỡi ngựa theo ý muốn của chàng thanh niên tù trưởng. Kha Mân Xuyên cử chỉ rất lạnh lẽ, lời nói quen ra lệnh, vang lên chát chúa.

Mấy phút sau, trong làn ánh sáng non nớt của vừng Đông vừa ló dạng, một trai một gái đã lên ngựa ra roi phóng như bay.

Kha Mân Xuyên biết rõ sa mạc như người nhìn những đường chỉ trong lòng bàn tay. Chẳng địa bàn, chẳng một đồ nghề gì khác, chàng trai lao ngựa vùn vụt băng qua những giải cát vàng, lao vào những lối đi thoáng điểm lơ thơ một vài đám cỏ cây xơ xác. Tám vó ngựa lúc phóng như bay, khi lại nện đều từng bước một, lúc lại chạy nước kiệu cho khỏi mệt cả vật lẫn người.

Ngồi êm trên lưng tuấn mã, Việt Kim liếc nhanh mắt ngắm nhìn chàng trai sa mạc. Kha Mân Xuyên cũng trạc tuổi Mạnh Di nhưng dáng vẻ coi bộ già dặn hơn và nhất là chính chắn hơn Di. Bất giác em hé môi mỉm nụ cười thầm, tưởng tượng đến thái độ "bực mình" của chàng trai nước Việt nếu bất ngờ biết được ý nghĩ hiện tại của người bạn gái xinh tươi. Tâm tư hớn hở. Việt Kim tự hỏi:

- Ô, không biết anh Di sẽ nghĩ sao nhỉ? Anh sẽ nghĩ thế nào khi biết được người con gái yêu quý nhất của mình đang dong ruổi trên lưng tuấn mã, giữa khoảng trời cát mênh mông, song song với một vị "khan" đang ở tuổi thiếu thời, niên tráng lực cường, đẹp, oai nghiêm như một tượng thần Hy

Lạp. Chưa hết! Người con gái đó lại còn đang nắm giữ một vai trò lịch sử trọng đại, có thể nói là bậc nhất trong thế kỷ. Ô!... Chẳng hiểu anh Di sẽ ghen tức với mình vì lý do nào đây? Vì chuyện đi chung với chàng tù trưởng hay về chuyện mình là vai chính trong vụ phát giác âm mưu phiến loạn của gian nhân hiệp đảng đang tính lật nhào cả một vương quốc hiền hòa? Và rồi câu anh Di hay nói để chế riễu mình là ký giả babylac sẽ sai bét hết trơn chắc chắn khiến anh phải lên ruột.

Chợt Kha Mân Xuyên la lớn:

- Coi kìa, Việt Kim!

Việt Kim giật nảy người, hết cả mộng mơ, ngẩng mặt nhìn đăm đăm phía trước mặt. Ánh nắng mai chiếu xuống mặt nước biển, hắt ngược lên, sáng loé cả một vùng như muôn triệu hào quang rực rỡ.

Đôi tuấn mã soái vó như bay. Chớp mắt cặp thanh niên nam nữ đã dừng ngựa trong một xóm dân chài tọa lạc theo hút trên bờ nước xanh.

Nhà nào nhà nấy lụp sụp tiêu điều, không một đồ trang trí gì có vẻ Du-Ráp cả. Đúng như lời ký giả Hải Âu đã nói: "Du-Ráp là mảnh đất nhiều mâu thuẫn nhất trên mặt địa cầu!"

Trái hẳn với mấy mái tranh lụp sụp, hải cảng lại rộng rãi, khoáng khoáng, kiến trúc rất chắc chắn.

Nhiều chiếc tàu nhỏ xinh, hình dáng rất kỳ quái, cánh buồm hình tam giác, nổi bật màu sắc rực rỡ trên mặt vịnh nước biển xanh lơ.

Kha Mân Xuyên giải thích:

- Đây chỉ là một xóm chài nho nhỏ. Những chiếc tàu con kia không đủ sức đảm đương những chuyến hải hành xa lắc đâu, Việt Kim! Để tôi đi tìm tay thuyền trưởng của chiếc tàu lớn kia kìa! Chiếc ấy vẫn chạy dọc theo duyên hải để buôn bán đồ hàng đấy. Bộ máy của nó khoẻ lắm.

Tù trưởng họ Kha lớn bước đi dọc bờ đá xây. Việt Kim phải gắng lắm mới theo kịp. Giọng nói chàng trai có nhiều lo lắng:

- Thuyết phục cho tay thuyền trưởng này chịu chở Việt Kim là một chuyện gay lắm đây. Tất cả chúa tàu ở đây đều tin dị đoan ghê lắm. Và họ rất kỵ chở phái yếu đấy. Hy vọng là hẳn biết tôi vì bộ lạc Si Ram Di thường hay di chuyển về miền này. Việt Kim đứng đây chờ, để tôi chạy đi thảo luận với

hắn coi.

Tay thuyền trưởng béo phục phịch, khi chợt thấy chàng trai, liền nhẩy nhẹ từ trên boong xuống kè đá để đón mừng, miệng la bài hải tay chân múa may vung vít. Kha Mân Xuyên càng nói hắn lại càng lắc tít cái đầu tỏ ý không bằng lòng. Hai tay không ngớt đưa lên vò tai bứt tóc khiến Việt Kim suýt nữa phì cười, nhất là chốc chốc cái miệng môi dầy lại trề ra, méo xệch đi, trông khôi hài như một tay hề riểu trên sân khấu vậy.

Mặc cho tay thuyền trưởng tả oán kêu trời, Kha Mân Xuyên vẫn bình tĩnh giải thích cho hắn nghe. Giọng nói chàng trai êm dịu như người ru em, mơn trớn như một bàn tay mẹ hiền ve vuốt...

Rốt cuộc, tay chúa tàu... đành ửng chịu. Tù trưởng họ Kha ngoắc nhanh tay ra hiệu cho Việt Kim. Cô gái bước lẹ tới, tấm thảm "nhà" Si Ram Di thẳng nếp vắt gọn trên cánh tay.

Lại tiếng chàng thanh niên:

- Đó, chú thấy không? Rõ ràng là một cô gái Si Ram Di nhé. Tấm thảm đi tới đâu là "nhà ở" tới đó, thấy không! Cô ấy có đi trên tàu của chú đâu nào? Cô ấy đi trong "căn nhà" của cô ấy, "căn nhà Si Ram Di" đấy chứ! Thần biển, thủy quái dám làm gì chú nào! Rõ thật! Thế là yên trí rồi nhé!

Gã chúa tàu thần mặt suy nghĩ hồi lâu, rồi quay qua nhẩy phóc lên tàu. Chỉ đợi có thế, Việt Kim vung tay liệng nhanh tấm thảm quý qua thành "boong" rồi vịn tay búng người nhẩy vút qua, ngồi gọn xếp chân bằng tròn trên tấm nệm êm dịu dịu.

Tù trưởng Mân Xuyên reo lên thích thú:

- Khá lắm, Việt Kim! Từ giờ phút này trở đi, Việt Kim cứ ngồi yên trên sàn "nhà" đó nghe. Đừng bước ra khỏi "nhà", kéo chúa tàu lại sợ thần biển trừng phạt làm đắm tàu của hắn nghe!

Việt Kim nở một nụ cười tuyệt đẹp:

- Mân Xuyên cứ yên tâm! Tấm thảm thần cũng sẽ che chở cho em khỏi bị thủy thần xúc phạm đó! Em sẽ nhớ mãi mãi bà mẹ thân yêu hiền đức Si Ram Di và đứa con trai của bà đẹp như thiên thần Sa Mạc vậy đó.

Đôi tai Kha Mân Xuyên chợt ửng đỏ vì lời khen thành thực thốt ra từ viên môi đẹp như những cánh hoa. Chàng nói nhanh, ý chừng muốn che dấu

những cảm tình nồng ấm đang nổi dậy trong lòng:

- Việt Kim yên tâm nhé! Tàu sẽ phóng nước đại, vì ông bạn thuyền trưởng của chúng ta chỉ muốn "đổ bộ" Việt Kim lên bờ sớm được phút nào hay phút ấy thôi đó. Một tấm thảm Si Ram Di, chớ đến mười tấm hăn cũng lo ngay ngáy như thường hà!

Thuyền trưởng kéo neo, đoạn ông ta chạy vọt vào buồng máy. Động cơ khực lên mấy tiếng rồi nổ rền khiến cả chiếc tàu rung lên nhè nhẹ.

Kha Mân Xuyên thét lên lạnh lạnh át cả tiếng gió và tiếng máy tàu:

- Việt Kim! Việt Kim trao chiếc nhẫn này cho đức "Shah" để người yên trí về tấm lòng chung thủy của tôi. Và trình tâu với người rằng tôi sẽ triệu tập thật gấp mấy vị tù trưởng láng giềng của tôi để sửa soạn tiếp ứng để bảo vệ vương quốc trường hợp xảy ra cuộc biến loạn nhé!

Chiếc tàu quay mũi ra khơi. Việt Kim, đứng trên tấm thảm nơi sàn phía đuôi, giơ tay vẫy vẫy, giã từ Kha Mân Xuyên. Em vẫy mãi, vẫy mãi, đôi mắt đăm đăm nhìn cái bóng dáng hiên ngang của viên lãnh chúa sa mạc trẻ tuổi cho tới khi chỉ còn là một cái vệt mờ mờ trắng lẫn lộn với những vệt mờ trắng khác trên bờ biển.

Ngay lúc đó, chiếc tàu rẽ sóng lao vút chạy thật nhanh khiến em loạng choạng suýt ngã nếu không nắm kịp lấy thành "boong". Đúng như lời Mân Xuyên tiên đoán: tay thuyền trưởng chỉ nóng lòng tống khứ em ra khỏi chiếc tàu sản nghiệp của y, luôn cả chiếc thảm báu Si Ram Di nữa.

Ngồi xuống, xếp bằng tròn trên mặt "căn nhà", Việt Kim đặt chiếc nhẫn của Kha Mân Xuyên lên lòng bàn tay ngắm nghía. Mặt nhẫn là một viên ngọc xanh biếc, chung quanh bọc vàng ròng rất quý, mặt ngọc hơi giống hình cái khuy Việt Kim lượm được ở ngoài chợ Ba-ga-ra. Mọi sự việc lại đồn dập hiện ra trong trí nhớ. Về tới kinh thành, em còn nhiều việc phải giải quyết lắm đây.

- Đúng rồi! Mình phải đi tìm gặp ngay bà Phan Hoàng Mỹ, nói cho bà biết là hiện mình đang giữ một chiếc khuy áo của bà.

Nam Quân
Bộ khuy kỳ lạ
CHƯƠNG XII

NA DÉP LÊN MẶT QUAN TRỌNG

Những mái dinh thự đồ sộ, đẹp rực rỡ như vãn tả trong chuyện thần tiên hắt những ánh sáng vàng tươi lên đám thuyền bè đánh cá đậu san sát như lá tre trên mặt nước trong xanh. Chiếc tàu buôn phăng phăng rẽ sóng tiến vào bờ. Mặt trời đã bắt đầu xế thật thấp mà ánh nắng chiều chiếu rải trên hải cảng vẫn còn gay gắt. Qua những cột buồm đủ màu sắc chen chúc nhau như đám rừng tre, Việt Kim đưa mắt nhìn đám ngư phủ đang ngồi vá lưới. Thuyền trưởng hướng mũi tàu về phía này sầm sầm lao tới.

Việt Kim gấp gọn tấm thảm vắt sẵn nơi tay, mắt chăm chú theo dõi người chủ tàu. Em chỉ chờ ông ta ra hiệu là nhảy phắt lên bờ, mỉm cười thầm nghĩ:

- Ông tưởng tôi thích ngồi mãi trên tàu của ông ấy chắc! Tôi còn nóng ruột gấp mời ông ấy chứ!

Mũi tàu vừa chạm nhẹ bờ cát vàng, em đã nhún chân nhảy vọt xuống đất liền. Quay lại nói mấy lời cảm ơn; không kịp, chiếc tàu đã lùi xa tách bến, rẽ sóng ra khơi, nhưng lại chạy giật lùi. Tay chúa tàu muốn xóa lấp mặt nước nhằm khiến cho thủy thần lạc lối không biết hướng nào mà truy tìm kẻ dám xúc phạm đến mình bằng cách chờ... đàn bà.

Việt Kim len lỏi tìm lối đi giữa đám người lúc nhúc, trước những đôi mắt ngạc nhiên nhìn em chăm chú. Đây rồi, Ba-ga-ra! Nhưng khu vực này xa lạ, chưa đặt chân tới bao giờ. Việt Kim có cảm tưởng, trong lòng áy náy, lo sợ.

Tấm thảm Si Ram Di vắt trên tay, em từ từ đặt bước. Trước mặt, phía xa xa, những mái nhà tròn cao vút màu xanh, vàng chói lọi lấp loáng dưới ánh nắng chiều. Tòa dinh thự của Hội đồng Chính phủ Ba-ga-ra. Xa lắm! Mò tới được nơi đó là... thoát nạn.

Đám người đông đúc la cà khắp nơi trong kinh thành, xe lừa kéo nghênh ngang án ngữ, luôn luôn làm xe cộ ứ đọng. Và những chiếc taxi phóng vun vút bất chấp cả chỗ đông người.

Đi tới mút đầu một con phố dài, Việt Kim bàng hoàng khi thấy khu chợ Ba-ga-ra hiện ra trước mắt... Chưa đầy 15 phút sau, em đã về tới khách sạn.

Chú nhỏ, nhân viên khách sạn, mừng rỡ rú lên khi thấy Việt Kim xuất hiện bảo chú đưa chìa khóa phòng:

- Ấy cô! Ấy cô!... Cô trốn thoát về được hả! Trời! Ấy! Ấy, cứ đứng đó đừng đi đâu vội nghe cô, chờ tôi chạy tìm ông Giám đốc đã, nghe cô!

Chưa nói hết lời, chú nhỏ nhanh nhẩu đã lao người chạy, hai chân thoăn thoắt, mặt còn cứ quay lại láu táu dặn Việt Kim đừng bỏ đi đâu vội. Chớp mắt, chú đã quay lại với ông chủ khách sạn. Ông này nét mặt rạng rỡ tươi cười cúi mình thật thấp chào em hỏi chuyện tíu tít. Thì ra kỹ sư Hoàng đã gọi giây nói về báo tin em cùng các bạn bị mất tích. Ký giả Hải Âu cùng Thủ tướng Lư Hà Sa lập tức lên đường tìm kiếm. Và người đàn ông kết luận:

- Đã bốn ngày nay không nhận được tin tức gì của ông nhà và Thủ tướng hết.

Việt Kim:

- Có chuyên viên nào của toán thu hình ở nhà, không ông?

- Không, cô à! Họ đã đi theo ông nhà hết!

Đặt bước lên thang lầu, em vừa suy nghĩ: "Thủ tướng Lư Hà Sa không có ở đây, làm sao mà xin yết kiến đức "Shah" được chứ!... À, ừ! Còn bí thư Na Dếp mà! Ồ, phải đấy! Nhưng bây giờ trễ rồi, mai mình tới gặp ông ta thật sớm mới được!"

Hôm sau, mới sáng ra, Việt Kim đã tới dinh chính phủ. Tổng bí thư Na Dếp đang ngồi gọi điện thoại. Em nhón gót giầy đế cao su tiến lại gần tay công chức cao cấp. Thoáng thấy bóng em, Na Dếp giật thót mình trợn mắt. Miệng mở tròn tựa chữ "O": lật đặt gác máy nói. Y ngạc nhiên, chờ người lặp bập:

- Cô... cô bé... đã... trở...

Em lạnh lùng buông sòng:

- Phải! Đúng đấy! Có sao không?

Trong thâm tâm, Việt Kim biết chắc chắn rằng viên bí thư này định nói tiếng "trốn thoát". Hừ! Nếu vậy thì Na Dếp đã biết được là em bị bắt cóc!

Lạ thật! Nhưng hiện thời, việc gấp là em cần phải yết kiến đức Shah ngay lập tức. Và chỉ có viên bí thư này mới giúp em được. Na Dếp gặp người cúi chào liên tiếp, miệng y tía lia:

- Thì ra Thủ tướng Lư Hà Sa đã truy tìm ra cô đấy! Nhưng... tại sao lại chỉ có mỗi mình cô, các người kia đâu?

- Tất cả còn ở lại Mã Dân. Tới đây chỉ có mình tôi thôi, theo lệnh của Thủ tướng Lư, tôi cần được yết kiến đức Vua, vậy nhờ ông...

Tia mắt Na Dếp sáng lên, nom thật dễ sợ. Y cắt ngang lời Việt Kim:

- Đức "Shah" mắc đi hành hương. Không một ai được phép quấy rầy ngài nội trong ba ngày. Thủ tướng Lư Hà Sa chắc đã quên điều đó rồi!

Việt Kim uất hận vô cùng. Em không thể nào ngang tay đấu trí với tên cáo già này được. Vậy chỉ còn một cách trở lên Mã Dân gặp cha và ông Thủ tướng.

Đột nhiên, em nhớ lại một điều: kỹ sư Hoàng đã cho em biết là Na Dếp vẫn liên lạc thường xuyên với Can Pác. Và nếu vậy thì...

- Ông có thể cho tôi liên lạc với ông hoặc bà kỹ sư Hoàng bằng luồng sóng ngắn đài truyền tin được chứ!

Việt Kim nhìn thẳng mắt Na Dếp để chờ phản ứng ra sao khi bị nàng nói huých toẹt ra là nàng đã biết rõ sự tình mối liên hệ giữa lão và Can Pác.

Viên bí thư lắc đầu quày quật:

- Rất tiếc! Rất tiếc! Ở đây chỉ có thể nói chuyện với trên ấy được một khi Can Pác gọi trước, qua sự trung gian của chuyên viên truyền tin Ba-ga-ra kia. Với lại, đã gần một tuần nay, tôi cũng chẳng được tin tức gì của kỹ sư Hoàng hết. Và bà Hoàng Mỹ thì vẫn còn bị giam giữ mà chẳng thấy ông chồng liên lạc thăm nom gì cả.

- Cái gì! Bà Hoàng Mỹ vẫn bị giam giữ? Thủ tướng Lư Hà Sa cho biết đó chỉ là một sự hiểu lầm và bà ấy sẽ được thả ra liền kia mà!

- Vậy thì tôi cũng chẳng hiểu ra sao. Có thể là Thủ tướng quên không ra lệnh cho tôi. Phần tôi, thì tôi không dám tự động hỏi Thủ tướng. Rồi đến chuyện trả tự do cho bà ta... Ối chà! Đến ông già tôi, tôi cũng còn chẳng dám nữa đó. Chắc cô đã thấy và hiểu rõ sự việc nó là như thế rồi chứ?

- Vâng, thôi được! Tôi tới thăm bà ấy được không?

- Rất tiếc, cô em! Tôi không đủ thẩm quyền cấp cho cô giấy phép vào trại giam đâu!

- Nói lạ! Ông Na Dép! Ông là bí thư của Thủ tướng Lư Hà Sa cánh tay phải của đức vua mà lại bảo không có quyền là thế nào?

Viên bí thư nở nụ cười bí hiểm nhún khê đôi vai. Một tay lão đưa lên vôn vê bộ râu nhọn hoắt sừng trâu, tay kia bới đồng giấy tờ bề bộn trên bàn rút lấy một tờ rồi đứng lên:

- Thôi, cô tha lỗi nhé, tôi còn nhiều việc lắm...

Chán nản vì thất vọng, Việt Kim lui bước mà chẳng biết đi đâu bây giờ.

Càng nghĩ càng uất hận tên Na Dép gian xảo này không để đâu hết, em đặt mạnh chân bước dọc theo hè phố. Đột nhiên, Việt Kim có cảm giác ngột ngột. Cái gì ở phía sau lưng, tuy không trông thấy mà cũng đã khiến được em thảng thốt rùng mình, quay phắt lại: một bóng người áo choàng trắng, khăn trắng phủ trùm sụp, vượt vút qua. Rất nhanh, đến nỗi Việt Kim không thể nhìn rõ mặt. Tuy nhiên, linh giác mẫn tiệp cũng đã báo thật lẹ cho em biết: đúng gã đàn ông đã theo rình em hôm nọ ngoài chợ.

Việt Kim tha thiết muốn gặp bà Phan Hoàng Mỹ. Nhưng biết làm sao đây? Thuyết phục tên cai ngục? Đầu óc mãi suy nghĩ, đôi chân em bất giác tiến về phía trại giam. Nhưng gần tới nơi Việt Kim bỗng thay đổi ý định: "Quay về, trở lên Can Pác gặp cha cái đã!"

Và em quay trở lại, trực chỉ khách sạn tiến bước quyết định thuê một chiếc xe Jeep chở em lên chỗ cha, càng sớm càng tốt.

Mở cửa phòng riêng, Việt Kim bước vào. Bỗng em hét lên: đồ đạc, chăn nệm, mùng màn gối ngang vứt bừa bãi. Quần áo trong com-mốt ai liêng bừa xuống sàn, giường nằm bị lật nghiêng, gối và nệm bị rạch, bông gòn lòi ra văng vãi tứ tung. Một câu hỏi buột khỏi vành môi:

- Tụi gian lục tìm cái gì đây?

Mặt em thoáng tái đi. Nhưng để ý kỹ, thấy không mất mát một món gì, Việt Kim lại tươi lên ngay. Và em mừng rỡ thốt lên khe khẽ:

- Hừ, đúng! Đúng rồi! Tụi nó lùg... chiếc khuy!

Dứt lời, Việt Kim chạy nhanh vào phòng tắm chộp chiếc sắc con xinh xinh bằng da nâu, kéo cái khóa dòng dọc, lùa tay vào bới tìm. Và em lòi ra lọ

kem bôi mặt: thò ngón tay vào kem, em móc lên... chiếc khuy kỳ lạ. Việt Kim mỉm cười lẩm bẩm:

- Hà! Hà! Chẳng hiểu có cái gì xui khiến mình lại thấy chiếc khuy vào đây! Mà không hiểu tại gian tại sao lại tha thiết truy lùng nó dữ thế? Cái khuy tầm thường này mà lại quý giá, quan trọng nổi gì chứ!

Liệng chiếc khuy dính đầy kem vào chậu nước em rửa sạch hết chất nhờn, xong, lau khô đi. Chiếc khuy giờ đây lại sáng bóng như bữa nọ lúc em lượm được ở ngoài chợ. Việt Kim nhẹ tay đút nó vào túi áo, nằm bên cạnh chiếc cà rá ngọc xanh của tù trưởng Kha Mân Xuyên. Chợt có tiếng gõ cửa. Việt Kim lên tiếng và thảng thốt khẽ rùng mình vì nhận thấy giọng nói của mình hơi run.

- Ai đó?

- Cô ơi, ông nhà gọi điện thoại cho cô kìa. Dưới văn phòng ông Giám đốc đó!

Tim đập rộn ràng, em nhẩy bổ ra mở cửa, lao như gió xuống cầu thang khiến chú nhỏ, "bồi" khách sạn không kịp nói thêm tiếng nào. Nhắc ống điện thoại, em hét lên:

- Ba ơi, ba ơi! Trời được nghe tiếng ba con mừng quá hà, ba...!

- Việt Kim, cưng của ba! Bình an hả con? Trời đất, ba lo muốn bịnh luôn hà!

Em vẫn chưa hết mừng rỡ:

- Ba ơi! Hiện thời ba ở đâu đó? Có nhiều chuyện gấp lắm ba ơi! Ba ở đâu giờ này đó hả ba? Con phải gặp ba liền hà?

- Mã Dân, con! Hiện thời ba ở Mã Dân đây! Toán người đi tìm kiếm tại con hiện thời hạ bản doanh tại Mã Dân, sau khi đã lục xét khắp nơi trong sa mạc mà không thấy tung tích tại ba đứa đó.

- Vậy ba chờ, con thuê một chiếc xe Jeep lên Mã Dân liền bây giờ đó, nghe ba!

Em quay nhìn ông chủ khách sạn:

- Ông làm ơn kiếm thuê hộ một chiếc xe Jeep tài xế kha khá và có thể tin cậy được, nghe ông! Tôi lên Mã Dân ngay bây giờ đây!

Nam Quân

Bộ khuy kỳ lạ

CHƯƠNG XIII

SA MẠC DƯỚI TẦM MẮT PHI CƠ

Việt Kim hét bên tai anh tài xế:

- Mau lên! Mau chút nữa đi!

Hai tay em quờ quạng vớ được bất cứ cái gì trong xe cũng nắm chặt lấy để giữ cho người khỏi mất thăng bằng. Chiếc xe Jeep xả hết tốc lực, nhảy chồm chồm như một con ngựa bất kham.

Chợt Việt Kim đưa mắt nhìn hai bên lo ngại. Quái, hình như không phải con đường Hà Khâm đã lái xe cho cả bọn đi kỳ rồi. Hối, thì anh tài xế cho biết con đường tắt, gần, mau tới hơn. Chẳng biết có thật vậy không? Sao đường gì mà xấu, xe xóc kinh khủng.

Bây giờ Việt Kim mới có thì giờ để ý, nhận ra rằng từ lúc xe lăn bánh, anh tài xế cứ ê a rí rả khê hát một điệu khúc gì rất kỳ quái, thỉnh thoảng lại cao giọng "hầy" một tiếng điểm nhịp cho một cú xe xóc như muốn lộn tung cả ruột gan.

Đột nhiên, em nhận ra quang cảnh bên đường có vẻ gì quen thuộc? A, kìa! Những bóng cây dừa lá ngọn đã xuất hiện thấp thoáng đằng xa. Một phút sau, xe đã tới nơi: Mã Dân.

Mừng quá, Việt Kim buột miệng nói huyên thuyên với chú lái xe:

- Chú giỏi lắm! Tôi sẽ trả cho chú một món tiền rất hậu và... và xin rút lại tất cả những ý nghĩ nghi hoặc tôi đã có đối với chú nghe!

Anh tài xế ngưng bật, không hát ê a nữa. Y nhoèn miệng, nhe hàm răng trắng ớn ra cười mà trông như... mếu. Việt Kim vui sướng bỗng bật vãn ba hoa:

- Ý! Chắc anh không nói được tiếng Pháp nên chẳng hiểu tôi nói gì há! Nhưng cứ nghe cái giọng vui vẻ của tôi là đủ biết rồi chứ! Và em ngó anh tài xế có đôi mắt ốc bươu tặng cho một nụ cười thân mật rất xinh.

Xe Jeep tiến vào địa phận Châu thành ốc đảo.

Việt Kim đưa mắt nhìn ngơ ngác. Biết kiếm cha ở đâu đây? Tại Mã Dân, em không còn biết một nơi nào khác ngoài tiệm cà phê đã cùng với Hà

Khâm, Á Minh ngồi ăn cơm. Biết đâu đó lại chẳng là... đại bản doanh của toán người Thủ tướng Lư Hà Sa phái đi tìm bọn con trẻ.

Việt Kim chộp lấy hai vai chú tài, giơ tay chỉ đường. Chú "ốc bươu cười như mếu" ngả đầu lịch sự ra dấu hiệu ý cô khách hàng xinh đẹp.

Phút sau, chiếc xe Jeep lấm láp bụi đường đã dừng bánh trước cửa tiệm cà phê. Ký giả Hải Âu đang tay thọc túi quần đi bách bộ trước cửa tiệm. Sau tiếng thét lên "ba", Việt Kim đã lao vào vòng tay của người cha yêu quý.

- Trời, trời! Búp bê của ba! Trời! Con mạnh khoẻ chứ? Bình yên chứ? Con có bị thương tích gì không? Trời, ba lo quá!

Ông Hải Âu đỡ vai con ngắm nhìn mặt thật lâu, đôi mắt đượm đầy vẻ thương yêu trìu mến:

- Thế còn Hà Khâm, Á Minh đâu? Hà con? Hai người ấy đâu, hay đã...?

Giọng em run lên vì hồi hộp:

- Ba, Thủ tướng Lư Hà Sa đâu, hả ba? Để con nói câu chuyện này gấp lắm, một câu chuyện thật ghê gớm đó ba!

Ký giả Hải Âu gật đầu:

- Được, cha con mình đi tìm ông ấy ngay bây giờ. Bản doanh của ba và ông đóng tạm tại vùng ngoại ô Mã Dân. Cả toán đã đi lùng khắp nơi, mọi chốn trong sa mạc để tìm ba đứa tụi con mà không thấy đấy. Ngựa lúc nào cũng yên cương sẵn sàng. Con mệt, cần phải nghỉ không? Nếu còn sức, cha con ta đi liền nghe!

- Vâng, đi liền đi ba! Con không mệt gì hết! Thời gian cấp bách lắm rồi.

Ngồi trên mình ngựa, Việt Kim kể lại cho cha nghe cuộc mạo hiểm của ba người, không sót một chi tiết. Rồi em kết luận:

- Thật không ai ngờ được phải không ba?

Thủ tướng Lư Hà Sa chạy ra niềm nở tiếp đón cha con ông Hải Âu. Họ Lư gắng gượng mím cười thật tươi để che dấu nỗi lòng khắc khoải thương nhớ đứa con yêu giờ này hãy còn vắng bóng. Nét mặt cương nghị r ám nắng cố giữ vẻ thản nhiên trong tiếng hỏi nhẹ như một cơn gió thoảng:

- Thế Á Minh, Hà Khâm hiện giờ ở đâu?

Việt Kim từ tốn kể lại câu chuyện hung hiểm từ lúc bắt đầu. Lo lắng, sợ hãi hiện rõ trên gương mặt của hai người đứng nghe. Không ai nói một tiếng.

- Chúng con bị tên gian tặc mập lùn Un Sa Cơ thông đồng bắt cóc làm con tin. Bọn phiến loạn tin rằng với bọn con tin này chúng sẽ san bằng được mọi trở ngại và làm áp lực đối với đức "Shah" được. Do đó, con tin rằng tụi nó không dám xúc phạm gì đến Á Minh và Hà Khâm đâu. Tên phản tặc Un Sa Cơ đóng kịch, giả bộ như ta đây cũng là nạn nhân bị bắt cóc. Hừ! Lão khốn đó lừa con sao nổi! Nhưng con không dám nói lộ ra cho Hà Khâm, Á Minh, e đổ bể tùm lum, thêm khó lòng.

Thủ tướng Lữ Hà Sa vẫn cố nén, giọng điềm đạm:

- À, nhưng biết địa điểm tụi nó giam giữ hai đứa trẻ ở chỗ nào mà tìm bây giờ? Nội vùng hơn ngàn cây số vuông ở đây đã lục soát kỹ như lược bí chải đầu, không sót một hẻm hóc nào cả rồi. Mà cũng tuyệt nhiên không bắt gặp một bộ lạc man dã nào hết.

Việt Kim nhìn thẳng mắt người cha thương nhớ con:

- Chỉ có một người duy nhất có thể giúp bọn ta: Kha Mân Xuyên, Tù trưởng bộ lạc Si Ram Di. Có điều khó lòng là không biết anh ta ở vào vùng nào đây chứ? Anh ấy đã hẹn với con là sẽ đi quy tụ tất cả tù trưởng láng giềng thân cận với anh ấy rồi thống lãnh tất cả mấy bộ lạc về phòng thủ kinh thành Ba-ga-ra. Vậy có lẽ giờ này Kha Mân Xuyên đã lên đường thăm viếng các bạn đồng minh rồi đó.

Thủ tướng Lữ Hà Sa:

- Kha Mân Xuyên đã nói với cháu là anh ta sẽ đi thăm các bộ lạc thân hữu?
- Đúng như thế, Thủ tướng có việc gì ạ?

Họ Lữ đôi mắt lộ ánh mừng rỡ:

- Tôi biết rõ Kha Mân Xuyên! Y quả là một thanh niên anh hùng! Và tay họ Kha này lái phi cơ giỏi lắm. Anh ta có một chiếc phi cơ riêng trang bị một hệ thống bánh xe đặc biệt, có thể hạ cánh và cất cánh trên sa mạc cát lầy được.

Việt Kim tròn tròn đôi mắt to:

- Máy bay? Kha Mân Xuyên có máy bay riêng và vẫn tự mình lái lấy? Ủa, lạ quá! Cháu chỉ thấy anh ta cùng bộ lạc và bà mẹ sống cuộc đời du mục, nay đây mai đó trên sa mạc. Đi đâu cũng chỉ cưỡi ngựa, cầm lều vải để che mưa tránh nắng thôi mà?

Vừa dứt lời, ký ức em lại bồng bồng sống lại những ngày qua: căn lều trang hoàng rực rỡ của bà mẹ Kha Môn Xuyên, thiếu phụ ngả người dựa tay trên những tấm gối thêu rất đẹp, muôn màu rực rỡ, đôi bàn chân thon nhỏ xỏ trong những chiếc vân hài đỏ, chạy chỉ vàng kim tuyến óng ánh nhấp nhô y hệt những cánh hoa sen nhẹ trôi trên mặt nước hồ xanh biêng biếc là những tấm thảm dày êm như nhung mịn. Tất cả khung cảnh đó đượm một sắc thái vô cùng đặc biệt, vô cùng là đẹp, chỉ có thể thấy ở xứ sở Du-Ráp.

Thủ tướng Lư Hà Sa hình như không nghe tiếng những câu Việt Kim vừa hỏi. Một tay đặt ngang ngực,, một tay chống cằm, ông đi đi lại lại, sắc mặt trầm tư. Và ông lẩm bẩm như tự nói với mình:

- Chúng ta có cách liên lạc rất lạ với Kha Môn Xuyên được. Khi hãn lái phi cơ, thường thường liên lạc với phi trường Ba-ga-ra. Vậy phải cho người ra Mã Dân gọi giây nói cho Na Dép để y báo cho đài kiểm soát không lưu mới được.

Việt Kim buột miệng khẽ la:

- Na Dép! Cháu mới gặp Na Dép trước khi rời Ba-ga-ra để lên đây đó ông. Cháu có cảm tưởng cái ông bí thư này là một người khó mà tin cậy được. Ông ta vừa mới cho cháu hay là bà Phan Hoàng Mỹ vẫn còn bị giam giữ đấy, thưa ông!

- Cái gì? Vẫn còn bị giam giữ? Bà kỹ sư Hoàng vẫn còn bị giam giữ? Ủa, tôi đã ra lệnh cho Na Dép bảo trả lại tự do cho bà rồi kia mà? Và tôi cũng đã thông báo cho Tòa đại sứ Việt Nam tại Ba-ga-ra là việc đó đã được thi hành rồi! Trời đất! Nếu vậy thì không còn hiểu ra làm sao nữa! Được, để Na Dép trình lại việc này cho tôi biết!

Dứt lời, ông ta quay ra chỗ toán người ngựa, ra lệnh cho một liên lạc viên lên đường trực chỉ Mã Dân.

Một giờ, hai giờ trôi qua. Việt Kim, ký giả Hải Âu và Thủ tướng họ Lư khắc khoải, ngồi đứng không yên. Việt Kim nghiêng chặt hai hàm răng: "Hừ! Na Dép nhận được lệnh, nhưng liệu viên bí thư nham hiểm này có thi hành lệnh không? Và nếu có, thì y đã thi hành chưa? Đã liên lạc với đài kiểm soát không lưu chưa?" Nhiều sự việc đã xảy ra khiến Việt Kim đã có một nhận xét khá rõ rệt về con người thực của tay "râu nhọn sừng trâu

này": y là một nhân vật không thể tin được!

Đột nhiên, nhiều tiếng la ó, reo mừng nổi lên phía ngoài lều. Ba người đứng phắt dậy, nhẩy xổ ra:

- Phi cơ! Phi cơ!

Đám dân Du-Ráp la lên bằng tiếng Pháp: "Phi cơ! Phi cơ!" Đồng thời giơ tay chỉ thẳng lên trời. Việt Kim ngẩng mặt ngó theo: một chiếc phi cơ kiểu nhỏ vè vè bay lượn một vòng quanh khu trại rồi hạ thấp dần dần, sau cùng là sà hẳn xuống, đọng mặt cát, dừng lại cách chỗ mọi người chừng non một trăm thước. Cánh quạt phi cơ hốt một đám bụi bay mịt mù, cao như một đám mây dày đặc. Máy tắt. Cánh quạt máy bay dừng lại, đám mây bụi cũng theo gió tan đi. Mọi người trong rõ cửa phòng lái bật mở. Phi công ra khỏi chỗ ngồi, trèo xuống một bên cánh, nhẩy nhẹ xuống mặt cát. Việt Kim la lên:

- Kha Mân Xuyên.

Và em giựt tay cha, chạy vút ra, nắm chặt lấy cánh tay chàng trai sa mạc. Hai người sóng bước tiến lại đám đông. Tù trưởng Si Ram Di ghé tai cô em gái nuôi nói thật nhanh:

- Cô em gái suýt chết tại sa mạc! Tôi đi tìm Việt Kim khắp cả Ba-ga-ra mà không thấy đấy! Bây giờ gặp ở đây thật là mừng quá.

Việt Kim bật cười khanh khách:

- Còn anh thì đúng là sứ giả thiên thần trời mới sai xuống trần gian đó. Bọn này đang loay hoay không biết xoay sở ra sao đây. Anh tới đúng lúc, thú quá!

Dứt lời, em ngược cặp mắt nhưng nhìn ngấm đôi mắt xanh lơ nằm hơi xếch dưới cặp lông mày nét mác. Sóng mũi thẳng nằm giữa khuôn mặt chữ "Dụng" thôn thôn cái cằm bạnh đầy vẻ cương nghị.

Ngồi vào bàn, Thủ tướng Lư Hà Sa, Hải Âu, Việt Kim, Kha Mân Xuyên họp bàn náo nhiệt. Quyết định chung: Việt Kim cùng cha và Mân Xuyên lên đường truy lùng bọn bộ lạc bán khai man dã để giải cứu Hà Khâm, Á Minh. Thủ tướng Lư Hà Sa quay về Ba-ga-ra để tâu trình đức Shah, xin người đình hoãn ngay chuyến đi hành hương lại. Đồng thời cho đức Vua biết âm mưu của tụi phiến loạn định lật đổ ngài vàng. Tiếp đó là cắt người

sửa soạn doanh trại tiếp đón các tù trưởng từ lâu vẫn trung thành với đức Vua, lúc này chắc đã lên đường về kinh đô luận bàn kế hoạch phòng thủ.

Thủ tướng Lữ Hà Sa nắm tay mọi người:

- Cầu xin đức A La phò trợ, chỉ đường dẫn lối cho các bạn tìm tới được chỗ tụi phản loạn giam giữ con tôi! Tôi rất mong muốn được cùng các bạn lên đường tìm con gái và con rể. Nhưng việc quốc gia đại sự...! Cầu trời phật thấu hiểu cho tôi! Cấp bách lắm! Đức Shah phải được biết ngay cái tin tối quan hệ do cô Việt Kim đem về.

Và ông ngẩng nhìn em:

- Cháu là một cô gái can đảm nhất từ xưa tới nay tôi chưa từng thấy. Rồi đây đức Shah sẽ được biết tất cả những điều tốt lành mà cháu đã làm để cứu vãn được cả một vương quốc nhỏ bé của dân chúng Du-Ráp.

Trèo lên phi cơ của Kha Mân Xuyên, Việt Kim ngạc nhiên khi thấy sàn tàu trải toàn thảm đẹp của Si Ram Di, giống hệt tấm thảm bà mẹ chàng trai đã cho em.

Máy bay lên cao, xuyên qua những đám mây trắng, soải cánh êm êm, Kha Mân Xuyên quay nhìn ký giả Hải Âu, đặt những câu hỏi rất thông minh về công việc cũng như về tài liệu phóng sự của ông. Và chàng kết luận:

- Cần cho cả thế giới biết đến sự thật của mọi sự việc xảy ra ở đây.

Việt Kim chẳng để ý gì đến cuộc đối thoại giữa hai người. Ngồi sát ô cửa sổ tròn, ông viễn kính cầm tay, em có nhiệm vụ quan sát sa mạc, báo cho tất cả biết mọi điểm khả nghi, nhất là những dấu vết có thể nghi được là khu trại của tay phiến loạn Áp Đun Bậy.

Nhưng giây phút này, phi cơ chưa bay tới vùng "đất địch". Việt Kim lợi dụng thời gian rảnh rỗi, chiếu ống nhòm xem phong cảnh.

Mặt đất không phải là cát nữa mà là những dãy đồi thấp nối tiếp nhau, chen chúc nhau, soãi dài vô tận. Có mỗi hai màu: nâu và đỏ sậm. Không thấy một tàng cây, một ngọn cỏ nào. Chẳng có một sinh vật, ngay đến cả một bóng chim. Gió rít lên cuồn bạo. Có nhiều luồng như muốn lôi tuột phi cơ tụt xuống những dãy đồi đá, nhiều trận cuồn phong lại quất ngược chiều hút nó vụt lên như một chiếc pháo thăng thiên. Một loại cuồn phong đặc biệt vùng sa mạc. Chiếc phi cơ nhỏ bé lạng đi chao lại như một chiếc lá lìa

cảnh. Kha Mân Xuyên thét lên:

- Cột giây lưng an toàn vào! Quãng này lái "mệt" lắm đây!

Máy bay lạng khá mạnh, nhưng vẫn phi vun vút. Việt Kim bắt đầu cảm thấy nôn nao khó chịu, trái tim như có ai bóp mạnh. Em nuốt nước miếng liên hồi, gắng gượng cho khỏi bị nôn mửa. Cơ thể mệt rã rời. "Không, nhất định không thể ngã bệnh được, nhất là ngày hôm nay"! Em nghiêng rặng tự nhủ và đưa mắt nhìn cha. Ký giả Hải Âu ngồi thật thẳng trong ghế nệm, mắt nhìn ra khoảng không gian phía trước. Da mặt ông xanh mét, mệt nhọc thấy rõ. Chỉ riêng Kha Mân Xuyên vẫn cứ như không, tay lái nhanh thoăn thoắt. Liếc mắt thấy hai người bị nôn nao như vậy, chàng liền cho phi cơ góc đầu phi vút lên cao. Thời gian ánh chớp, tất cả đã ra khỏi lớp cuồng phong thổi loạn. Mọi người lại thấy thoải mái như thường. Việt Kim tiếp tục chiếu ống nhòm. Phi cơ bay tới một vùng núi non hiểm trở. Nhiều ngọn núi đá cao vút như muốn đụng sát cánh phi cơ.

Việt Kim tập trung tư tưởng để quanh cảnh phía dưới khỏi làm chia trí. Đột nhiên, em thấy ba cột khói trắng từ mặt đất lừng lờ bốc lên cao. Gần đó lại có hai tên lính gác, súng chĩa lăm lăm, đứng canh lối đi chật hẹp giữa hai vách đá khổng lồ cao chón chở. Việt Kim chợt rợn mình với ý nghĩ: "Eo ơi! Tưởng tượng là phải bay qua cái khe hẹp giữa hai vách đá dựng đứng kia cũng đủ chết khiếp rồi!".

Chợt tiếng nói của Kha Mân Xuyên vang lên lạnh lạnh khiến em lạnh người:

- Việt Kim! Tôi cho phi cơ "chui" qua cái tổ tò vò kia bây giờ đó, nghe! Nghi chỗ này là đại bản doanh của Ấp Đun Bầy lắm. Chiếu kính quan sát kỹ đó nghe!

Dứt lời, tù trưởng Si Ram Di, hai tay đã thoăn thoắt cho máy bay lướt vào cái hành lang thiên nhiên hẹp lỗ cổng tò vò. Hai đầu cánh chỉ còn cách vách tường đá nhẵn bóng đen sì chừng... mấy thước. Hú vía!

Hoàn hồn, Việt Kim la lên!

- Mân Xuyên! Việt Kim thấy rõ một đám trắng ở giữa những điểm đen! Đúng khu trại của Ấp Đun Bầy đây rồi!

Kha Mân Xuyên gạt đầu, cho phi cơ phóng vút lên cao!

- Giờ tôi cho máy bay lượn về phía sau núi cho khuất tầm mắt bọn dưới đất để tụi nó định ninh là mình đã bay lên hướng Bắc cái đã.

Đoạn, chàng trai cho máy bay ngóc đầu lên cao hơn nữa, lẩn vào một đám mây xám, rồi bẻ cần lái rất nhanh sang bên trái, xuống thấp thật nhanh, là ngang một vòng êm êm rồi hạ cánh trên một bãi cát phẳng, không gây nhiều tiếng động. Bất cứ ai ở dưới đất, ngó lên trời, cũng đều có cảm tưởng là phi cơ đã bay về phương Bắc mất hút rồi.

Kha Mân Xuyên tắt máy:

- Bây giờ bọn mình xuống đi bộ!

Ký giả Hải Âu:

- Khoan đã! Một khi tới đó thì mình phải làm gì chứ?

Việt Kim tán thành lời cha:

- Đúng rồi! Tụi mình phải thảo luận chương trình kế hoạch thực hiện đã chứ!

Ba người ngồi sà xuống mặt cát, dăm chiêu suy nghĩ mưu kế. Việt Kim khẽ reo lên phá tan không khí im lặng nặng nề bao quanh:

- Có đây rồi!

Ông Hải Âu và Kha Mân Xuyên ngẩng nhìn em. Khuôn mặt xinh tươi rạng rỡ, mím nụ cười đượm đầy vẻ ranh mãnh khôn ngoan.

Nam Quân
Bộ khuy kỳ lạ
CHƯƠNG XIV
VIỆT KIM CƯỚP TÙ

Tiếng nói của em sắc gọn:

- Có hai điểm cần giải quyết gấp: làm cách nào cho Un Sa Cơ không nhận được mặt tôi, điểm thứ hai là ba này, bộ mặt và trang phục của ba nội vùng đây họ biết rõ quá đấy!

Kha Mân Xuyên nói ngay:

- Điểm thứ nhất rất dễ: trong buồng lái trên phi cơ có sẵn đồ của má tôi. Bà vẫn thường mặc khi đi đây đi đó. Có cả chador nữa mà. Việt Kim có thể yên trí.

- Vậy thì hay quá rồi! Thế còn ba em? Em tin rằng tên gian hùng Un Sa Cơ đã có thời kỳ qua Việt Nam và chỉ cần một hai lần coi vô tuyến truyền hình đài Việt Nam rồi là y biết được ngay ký giả trứ danh Hải Âu có mặt nơi đây.

Ông Hải Âu tắc lưỡi:

- Thì một liều ba bảy cũng liều chứ biết làm sao bây giờ? Chợt ông móc cặp kính đen to tướng đeo lên mắt, thế này liệu được không?

Việt Kim vỗ tay khẽ reo lên:

- Tuyệt quá, ba ơi, tuyệt quá! Trông lạ hẳn đi! ... À, nhưng ba chớ mở miệng nói câu gì nhé. Cái giọng của ba sang sảng dễ nhận ra lắm. Cứ để Kha Mân Xuyên thông ngôn thôi nghe ba! Nước cờ nguy trang sơ sài này quả thật không đáng tin tưởng lắm, nhưng không còn cách gì hơn nữa đâu! Đôi mắt khuất sau cặp kính đen to tướng, ký giả Hải Âu tinh quái hỏi giỡn con gái yêu, tiếng nói cố đổi khác hẳn đi:

- Vậy thì kính thưa "cô chủ"! Kế hoạch thi hành giờ đây ra sao đây?

- Đây, thế này ba! ...Kha Mân Xuyên biết tin có cuộc âm mưu khởi nghĩa chống lại đức "Shah" đến điều đình để đưa quân và tiền tới giúp sức Áp Đun Bậy. Còn ba thì đóng vai một điệp viên của ngoại quốc đã ngầm viện trợ cho âm mưu khởi nghĩa, ở phương Bắc xuống cho Áp Đun Bậy biết là ba cần phải kiểm soát xem công việc đã tiến hành tới đâu rồi. Và việc quan

trọng nhất là nghiên cứu chương trình thám sát mỏ dầu. Đồng thời, trong khi Kha Mân Xuyên và ba chăm chú bàn luận với tên Áp, con sẽ lên đi tìm Hà Khâm và Á Minh rồi đưa họ chạy trốn ra phi cơ. Nhưng ba và Kha Mân Xuyên phải lôi kéo bằng được tên Un Sa Cơ đi theo để nó trình bày các công việc đã thực hiện ngấm ngầm trong vùng khảo cổ. Đó là điểm quan trọng nhất để bắt được quả tang y thọc tay trong bị, nghe ba!

Ông Hải Âu, ánh mắt đăm chiêu nhưng cũng nhẹ nhàng gật đầu:

- Ba có cảm tưởng chương trình kế hoạch của con còn nhiều sơ hở lắm, nhưng cũng thi hành tạm được. Có điều là phải làm thật gấp cho đối phương dù có muốn nghi ngờ cũng không còn kịp nữa.

Kha Mân Xuyên sốt sắng tán thành:

- Tên Áp Đun Bậy này hữu dũng vô mưu dễ bị sa bẫy của chúng ta lắm. Và lại từ xưa đến nay, Áp Đun Bậy vẫn thềm muốn đồng minh với bộ lạc Si Ram Di và trong thâm tâm y vẫn thềm khát được đặt hết lòng tin đó.

Quyết định xong xuôi, cả ba nhắm hướng lều trắng của Áp Đun Bậy đặt bước. Hai người đàn ông tiến thẳng tới chỗ tên lính gác.

Kha Mân Xuyên đồng dục:

- Ta là tù trưởng Si Ram Di! Kha Mân Xuyên đây! Mau dẫn chúng ta vào gặp Áp Đun Bậy!

Tên lính gác trừng mắt nhìn, do dự. Họ Kha quát lên lạnh lạnh:

- A, đồ chó con! Có mau lên không! Ta cắt tai mày bây giờ!

Tên lính gác sợ hãi lập tức quay mình hướng dẫn ba người đến căn lều trắng của tù trưởng họ Áp.

Việt Kim cũng giả bộ đi theo. Đến gần một đám đông các thiếu phụ đang đi lại lộn xộn, em trà trộn xen lẫn vào, lanh tay lượm một cái tô đựng đầy hạt bắp. Rồi làm như một người mẹ đang bận bịu đi tìm chỗ rang nấu bắp, em bước đi nhanh, đưa mắt loang loáng xem xét từng căn lều một. Hai tay không ngớt dôi lên dôi xuống đám hạt bắp trong cái tô như người xây bụi vẩy. Tới trước cửa lều thứ năm, em đã đứng lại trước mặt... Á Minh. Tim đập thình thịch, Việt Kim nhìn chăm chú vào mắt "búp bê". Á Minh mặt mũi lem luốc bẩn thỉu, vẻ mặt nhọc buồn rầu như vừa mới khóc xong, ngược mắt nhìn lên, cất giọng chua chát:

- Cái gì! Bà cần cái gì chớ, hả?

Việt Kim nói nhanh:

- Á Minh, Hà Khâm đâu hả? Mau theo chị trốn đi, lẹ lên!

Á Minh chỉ vừa kịp đưa tay lên bịt nhanh miệng. Suýt nữa em bật rú lên vì ngạc nhiên, mừng rỡ đến tột độ. "Búp bê" lắp bắp:

- Việt Kim! Chị đó hả?

- Phải! Chị đây, Hà Khâm đâu?

- Anh ấy vừa chạy đi tìm Un Sa Cơ đó chị! Hai ngày nay ông ta đi đâu biệt. Chúng em lo quá!

Việt Kim nói nhanh:

- Đứng dậy đi tìm Hà Khâm ngay và bảo chàng đi theo em. Chị sẽ ngồi chờ ở đồng lửa kia nghe. Rồi chị làm gì thì hai người làm theo như thế, nghe chưa?

Dứt lời, em rời căn lều, chân bước nhẹ nhàng, tay vẫn nhồi nhồi nắm hạt bắp trong tô. Đến trước đồng lửa, em ngồi thụp xuống, đặt chiếc tô trên mặt cát. Đưa tay vớ một cây củi trong bếp than hồng, Việt Kim nhẹ nhàng khơi ngọn lửa, vờ bận bụi thổi khói, đồ trang phục y hết mấy trăm người thiếu phụ khác trong khu trại.

Chưa đầy phút sau, không nhìn lên, em cũng biết là Hà Khâm đã ở gần bên. Lặng lẽ không nói một tiếng, tay quơ bát bắp, em đứng lên đặt bước tiến về phía tên vệ binh đứng gác. Một câu hỏi chột loé lên trong đầu óc như chốt buốt:

- Hừ! Làm sao mà qua mặt tên gác này đây? Y còn lạ gì mặt mũi Hà Khâm và sẽ bắt giữ chàng ta tức khắc.

Em ra dấu cho cặp nam nữ núp kín vào phía sau một ghềnh đá. Riêng em, em cũng ẩn một chỗ khuất gần chỗ tên vệ binh. Rồi bốc một nắm hạt bắp, em liệng vun vút vào mặt tên lính. Tên vệ binh giật mình, ngẩng phắt đầu lên, ngơ ngác nhìn. Y định quay đi, Việt Kim lại ném. Và cứ thế mãi cho tới khi tên vệ binh tức quá, không dừng được, trèo phăng lên một ghềnh đá, đưa tia mắt ốc nhồi tìm xem tên nào dám cả gan trêu ghẹo hấn như vậy. Lối đi độc đạo được xả cản. Á Minh, Hà Khâm lợi dụng giây phút quý báu đó, nắm tay nhau chạy vút qua, ẩn khuất sau một tảng đá lớn. Hai người sau

những ngày làm than vất vả sống trong phạm phòng lo sợ, giờ đây đã bước ra khỏi ngưỡng cửa nhà tù... tới phần đất tự do.

Á Minh, Hà Khâm núp mình sau một kẹt đá ở dưới thấp chờ cho tên lính gác xuống lại chỗ cũ. Ngay lúc đó, một thiếu phụ từ trong khu trại bước ra, đưa cho tên vệ binh một "ca men" đồ ăn và cơm.

Việt Kim mừng khắp khởi: "Đội hăn bắt đầu ăn là mình ra hiệu cho hai người chạy theo liền".

Phút sau, ba người cúi thấp đầu chạy như tên bắn tới chỗ để phi cơ. Khi đã an tọa trong ba chiếc ghế nệm bọc da êm ái, Việt Kim mới bỏ chador, tươi cười nhìn các bạn, kể lại chuyện mạo hiểm vượt trại tù, trà trộn vào đám dân du mục về thoát tới Ba Ga Ra ra sao. Và em cho các bạn rõ giây phút hiện tại, cha em đang cùng Kha Mân Xuyên hội kiến với Áp Đun Bậy... để lừa hăn. Em lẩm bẫm:

- Nhưng, sao lâu quá vậy. Tôi lo quá! Lạy trời cho ba và Kha Mân Xuyên rút lui được vô sự thì hay quá.

Như một phép nhiệm màu, em vừa dứt lời, chợt Á Minh vỗ tay reo lớn, ngóng cổ nhìn ra cửa phi cơ:

- Kia rồi! Kia rồi! - Miệng nói tay em chỉ vào hai bóng người đang chạy vùn vụt về phía máy bay.

Việt Kim tái mặt:

- Quái! Sao lại chỉ có hai người thôi vậy?

Kha Mân Xuyên đưa tay kéo ký giả Hải Âu lên, rồi quay vào xếp chỗ cho mọi người ngồi san sẻ hai bên để máy bay được thăng bằng. Mãi tới khi phi cơ đã lẩn vào trong mây trắng, Việt Kim mới dám cất tiếng hỏi:

- Ba ơi! Un Sa Cơ đâu mà không đi theo hả ba?

- Un Sa Cơ đã lên đường đi tìm một người rất quan trọng hiện đang giữ bản đồ ghi rõ các giếng dầu rồi. Chưa có tấm bản đồ đó thì chưa thể làm gì được hết. Áp Đun Bậy có vẻ thất vọng vì lão Un này lắm.

- Vậy ra Áp Đun Bậy cũng không biết Un Sa Cơ đi đâu sao, hả ba?

- Đúng thế! Lão Un giữ bí mật ngay cả với Áp Đun Bậy. Tụi họ vẫn nghi ngờ giữ miếng với nhau ghê lắm.

Kha Mân Xuyên vui mừng:

- Tình hình có lợi cho bên mình lắm lắm. Đúng như lời tôi nói: tên Áp Đun Bậy là một tay hữu đồng vô mưu mà. Hắn sẽ qui tụ mấy bộ lạc man dã kia lại, đưa tất cả về Si Ram Di để dự "đại hội nghị" đấy. Đại hội nghị! Ha, ha! ... Các bộ tướng của tôi sẽ thộp cổ bọn chúng giam lại, đợi tôi về. Hà, hà! Chiếc cầm cương nghị bạnh lên; dưới đôi chân mày, đôi mắt xanh lơ như toé lửa:

- Âm mưu chúng cố rành rành hết đường chối cãi!

Giọng nói tù trưởng họ Kha nghe sắc lạnh như một lưỡi kiếm thần.

Việt Kim tiếc rỏ:

- Nhưng tên Un Sa Cơ lại lọt thoát được, uổng quá!

Cả toán người im lặng ngồi, ai nấy trầm tư suy nghĩ. Việt Kim một tay chống cằm, một tay thọc túi quần cao bồi... đụng vào một vật gì nhỏ cứng. A, cái khuy. Đúng rồi, chiếc khuy kỳ lạ! Ký ức em hồi tưởng lại mọi sự việc đã xảy ra....

- Ba ơi! Bây giờ quay về khu trại khảo cổ của kỹ sư Hoàng đi ba. Lần đầu tiên con được gặp Un Sa Cơ cũng tại nơi ấy đó ba. Và giờ phút này con linh cảm rằng quay lại đó may ra có thể khám phá được một vài dấu vết gì của y để lại chẳng.

Ký giả Hải Âu quay lại nói con gái:

- Con nói đúng! Phải đấy, tụi mình quay về Can Pác là hay nhất! Can Pác nghe Kha Mân Xuyên!

- Có điều này làm con thắc mắc quá này ba! Mỗi giây liên lạc giữa bí thư Na Dếp và hai vợ chồng kỹ sư Hoàng đó ba. Không hiểu ba người đang chung lo một cái gì thì phải.

Tiếng Kha Mân Xuyên:

- Chúng ta tới Can Pác rồi đây. Để tôi quay máy truyền tin để liên lạc với đức "Shah" và thủ tướng Lư Hà Sa xem có được không nhé!

Trong khi họ Kha vặn nút mở máy truyền tin để liên lạc, Việt Kim quay nhìn hai bạn. Thì ra họ đã ngủ say. Á Minh đặt đầu vào vai Hà Khâm, ngủ thật ngon, nhịp thở đều đều.

Phi cơ hạ thấp dần, Việt Kim nghiêng đầu nhòm xuống nhận ra khu trại phía dưới có vẻ náo nhiệt khác thường. Các công nhân Du Ráp từ trong các

căn lều chạy ra như một đàn ong vỡ tổ, tụ họp thành một đám đông. Một bóng người tách ra, đứng một mình riêng rẽ, hai tay khuỳnh khuỳnh, bàn tay nắm chặt chống nạnh.

Việt Kim chột la lên:

- Ô kìa, Un Sa Cơ kia kìa!

Ký giả Hải Âu ghé đầu qua vai con gái, nhòm xuống xem mặt mũi con người gian hùng đã nhiều lần làm khổ con gái ông. Và ông nghiêng răng:

- A, Un Sa Cơ là tên này đây. Ba chỉ muốn nhảy xuống vụn gãy cổ nó thôi.

- Ý! Đừng, khoan đã ba! Ba con mình cứ giăng một cái bẫy êm êm để lão vô tình tự động lặn vào cho lưới cuốn hay hơn ba.

Mọi người trong khu trại xúm quanh con "chim sắt", tay chỉ miệng nói, trầm trồ, mắt nhìn chan chứa ngạc nhiên kính phục.

Kha Mân Xuyên và hai cha con ký giả Hải Âu đứng đực bước xuống.

Kỹ sư Hoàng tiến lên:

- Rất vui mừng được tiếp đón quý vị tại Can Pác. Và hân hạnh mong rằng đây là cuộc viếng thăm chính thức để rồi chúng ta có thể ghi chép, thu hình mọi công tác khảo cổ ở đây.

Rồi ông quay nhìn Việt Kim cười vui:

- Cô bé thật là giỏi quá! Không thể tưởng tượng được đấy nhé! Un Sa Cơ đã kể lại tôi nghe mọi chuyện. Sau khi cô trốn thoát rồi, ông ta cũng phải trăm mưu ngàn kế, vào sanh ra tử ghê lắm mới giải thoát được Á Minh, Hà Khâm ra khỏi tay tụi dã man Áp Đun Bậy đấy. Được tin cô bình yên về tới Ba Ga Ra, tôi mừng hết sức vậy đó.

Trong khi kỹ sư Hoàng chuyện trò vui vẻ, bà vợ ông, bà Phan Hoàng Mỹ, chỉ đứng im đưa đôi mắt nhìn quang cảnh, nét mặt thản nhiên xa vắng.

Lão Un Sa Cơ bước tới chìa tay bắt tay Việt Kim:

- Được gặp lại cô, tôi mừng quá! Nhất là được tin cô đã thoát khỏi bãi sa mạc khủng khiếp, tôi kính phục hết mình vậy đó.

Em ngầm nghiêng răng tự kiểm chế lắm mới không phát lộ niềm uất hận tên lùn mập này trước mặt mọi người. Con người gian xảo đáng ghét quá. Một lần nữa, hẳn lại nói dối thành công. Việt Kim chỉ muốn la lên, nói to lên cho ai nấy đều biết cái dã tâm ám muội của hắn.

Em ngẩng cao mặt, giọng nói lịch sự nhưng âm thanh như quất vọt:

- À, vâng, thưa ông Un Sa Cơ, ba tôi và nhất là tôi bữa nay tới đây chỉ mong được viếng thăm khu vực khảo cổ mà bữa nọ ông đã dẫn tôi và hai người bạn đi đó... Giờ đây, thời gian không cho phép nán lại đâu, vậy nhờ ông cho phép đi thăm ngay được không ông?

Un Sa Cơ nở nụ cười xã giao tươi tắn:

- Dạ... dạ! Tôi sẵn sàng! Vậy xin mời quý vị đi ngay!

Nam Quân
Bộ khuy kỳ lạ
CHƯƠNG XV
TRÊN MẶT CÁT BÔNG

Và ông ta nói tiếp:

- Chúng ta phải dùng ngựa, khu vực đó không có chỗ cho phi cơ đậu đâu, thưa quý vị.

Kha Mân Xuyên quắc mắt định nói gì đó, Việt Kim vừa ra hiệu cho họ Kha nín kịp. Em có ý để cho lão lùn cứ định ninh yên trí là mọi người đã bị lão đánh lừa được rồi.

Có tiếng kỹ sư Hoàng:

- Lần này tôi xin được đích thân hướng dẫn quý vị. Chính tôi thực ra cũng chưa tới khu đó lần nào cả.

Việt Kim thầm nghĩ: "Ừa, kỹ sư Hoàng chưa biết khu vực mới này. Có thật không hay là ông ta... nói dối!"

Em lớn tiếng hối thúc. Mọi người vội vàng lên ngựa. Kha Mân Xuyên kéo tay Việt Kim ra một chỗ riêng cho em biết là anh đưa Á Minh và Hà Khâm về Ba Ga Ra trước, đồng thời cho người lên tiếp ứng hai cha con em.

Việt Kim gật đầu:

- VẬY, tốt lắm! Lão Un xảo quyết ghê gớm nhưng lần này em tin chắc chúng mình sẽ tóm được cổ, lão không thể chạy đâu được nữa đó anh!

À, đây cà rá của anh này, suýt nữa em quên băng đi!

- Thôi, khỏi cần! Vì anh đích thân tới gặp mặt quốc vương thì không cần tín vật đó nữa. Việt Kim giữ lấy đi, nghe! Em được quyền đeo nhẫn đó và bắt buộc phải đeo là khác vì em đã là con gái của mẹ anh, là thiếu nữ Si Ram Di thực thụ rồi mà. Ấy là anh chưa nói đến chuyện nhờ có em mà tổ quốc Du Ráp thoát khỏi nguy biến nữa đó. Giờ đây anh em mình tạm biệt. Việt Kim hãy nên dè dặt đề phòng chút nghe!

Việt Kim ngậy người đứng nhìn theo bóng Kha Mân Xuyên leo lên phi cơ. Thân xác em tuy ở đây nhưng hồn đã bay bổng tới mãi nơi nào xa lắm, tận phi trường Óoc-Ly. Trí óc vẫn vương một lời căn dặn, cũng tại nơi đó, nhưng phát ra từ khoé môi tinh nghịch của Mạnh Di: "Em nên dè phòng dè

dặt chút nghe!" Lời căn dặn của hai người khác nhau mà chứng tỏ cùng một mối lưu tâm lo lắng cho em.

Bà kỹ sư Hoàng nằng nặc đòi đi chung với Việt Kim, với chồng bà và ký giả Hải Âu. Kỹ sư Hoàng cố gạt đi mà không được.

- Từ bữa xảy ra vụ rắc rối tại Ba Ga Ra mình đã được khoẻ hẳn đâu. Ở nhà nghĩ cho khoẻ có hơn không. Thủ tướng Lư Hà Sa cũng bảo em nên tỉnh dưỡng mà!

Bà Phan Hoàng Mỹ xịu mặt:

- Không chịu! Em không chịu đâu! Để em đi với!

Việt Kim nhận ra trong giọng nói của bà Hoàng có một cái gì khác lạ, khẩn khoản thật lạ lùng. Và em băn khoăn tự hỏi vì sao bà lại tha thiết muốn đi theo như vậy chứ?

Đoàn người rong ruổi vó câu trực chỉ khu vực khảo cổ phía xa. Không có chuyện gì xảy ra dọc đường. Việt Kim cho ngựa chạy lên chạy xuống hối thúc mọi người. Và em là người xuống ngựa trước tiên tại mức đến. Chân mới đặt xuống mặt cát, em đã nhảy bổ đến căn lều của Un Sa Cơ giật phắt khuôn cửa ra vào.

Tấm chăn dạ bí hiểm treo nơi cuối lều đâu mất. Bên trong căn lều cũng như mọi lều khác, trống trơn. Máy đo địa chấn, giầy điện cuộn lớn, cuộn nhỏ, bình điện... tất cả đều biến đâu sạch bách.

Mọi người đưa mắt nhìn em, từ trong căn lều ngơ ngác thất thểu đi ra, xăm xăm bước tới chỗ bữa nọ có đặt một cái máy khoan đất. Trống trơn! Máy khoan cũng đã không cánh mà bay đâu mất biệt.

Quay phắt người lại, Un Sa Cơ đã đứng trước mặt Việt Kim, môi nhếch một nụ cười đắc thắng. Ý nghĩ nụ cười đó, chỉ riêng mình em hiểu.

- Ôi chà! Cô bé có gì mà ngơ ngác dữ vậy? Thật không ngờ còn siu súa tuổi đầu mà cô em cũng đã có vẻ ham thích cái công việc khảo cổ nặng nhọc này ghê nhỉ! Hà, hà, hà...!

Không nhịn nổi nữa, Việt Kim gọi cha:

- Ba ơi! Họ đem cất dấu đâu hết cả rồi ba à! Họ đem đồ nghề các thứ đi cả rồi ba! Như vậy chứng tỏ là họ đã tìm được mỏ dầu lửa rồi đó ba!

Kỹ sư Hoàng ngạc nhiên:

- Cái gì? Dầu lửa, dầu lửa... gì chứ? Vô lý! Un Sa Cơ cũng chỉ là một nhà khảo cổ thôi mà!

Lão mập lùn quay lại nhìn mọi người, cười nụ:

- Tội nghiệp, từ bữa bị bắt trốn thoát về cho đến giờ, ngó bộ cô bé vẫn chưa được khoẻ hẳn đâu. Cứ mơ mơ hoảng hoảng! ... Ôi chà! Trò trẻ bao giờ cũng vậy hết, phải ít bữa nữa mới thật khoẻ hẳn được.

Giọng nói kẻ cả của lão Un khiến ông Hải Âu không tự kiểm chế được nữa. Ông nhảy lên một bước, hai bàn tay nắm lại, quát lớn:

- Mặc mớ gì... mà ông....? - Nhưng liền đó ông ngưng kịp.

Đột nhiên Việt Kim la lớn:

- Kỹ sư Hoàng, cái lỗ gì kia!....

Ông kỹ sư nhìn em, lắc đầu tỏ ý thương hại. Rồi ông quỳ gối nhòm vào cái hang đào sâu trong cát đoạn quay mặt lại ngó mọi người:

- Có gì đâu! Chỉ có ít vết sèng cuốc đó thôi mà!

Việt Kim hậm hực, hai tay thọc túi quần, đặt những bước chân mỗi một, đi đi lại lại. Ngón tay bất ngờ lại đụng phải cái gì có cạnh vuông, góc tròn tròn. Em lôi phắt ra. Dưới ánh mặt trời vùng biển cát, chiếc khuy kỳ dị sáng lên lấp lánh, như toé ra muôn đạo hào quang.

Lớn bước đến trước mặt Un Sa Cơ, em giơ chiếc khuy, chìa gần mắt lão, nhưng mấy ngón tay có ý giữ thật chặt:

- Thế còn cái này thì ông nghĩ sao, hả ông Sa Cơ?

Kỹ sư Hoàng, ký giả Hải Âu nhảy nhanh tới định cản lại. Muộn rồi! Việt Kim đã ngã rụi xuống mặt cát sau cú đâm thần tốc của lão Un mập lùn tàn bạo. Chưa hết! Un Sa Cơ như một con thú điên, thở hồng hộc, đôi mắt trợn trắng tưởng đến rách khoé, nét mặt hung hãn, rùng rợn, ào ào tiến tới, chìa thẳng bàn tay định hạ thủ một lần nữa. Nhưng chưa kịp, thì đã nhanh như một tia điện xẹt, ký giả Hải Âu khẽ vung tay. Trái thoi sơn tay mặt, nặng như búa tạ, đập trúng mắt hất y ngã gục xuống như khúc cây khô bị đốn ngã.

Việt Kim từ từ nhồm dậy, đầu óc choáng váng đưa mắt nhìn quanh. Em bật kêu lên:

- Ô kìa! Đờ bà Hoàng kìa, lệ lên! Bà đang ngắt xiu đi kìa.

Nam Quân

Bộ khuy kỳ lạ

CHƯƠNG XVI

BÍ MẬT CỦA CHIẾC KHUY LẠ

Việt Kim nhồi nhồi chiếc khuy trên lòng bàn tay:

- Trời đất! Nó chỉ là một chiếc khuy áo tầm thường thôi mà sao ông lại tha thiết chiếm đoạt làm gì dữ vậy hả ông Sa Cơ?

Em nhắc đi nhắc lại mãi câu hỏi, đôi mắt chăm chú ngó lão Un vẫn đờ người nằm trên làn cát nóng. Không một tiếng trả lời. Việt Kim đưa chiếc khuy lên gần mắt chăm chú xem xét nét viền quanh mép khuy, một đường trũng hơi sâu, nhìn kỹ mới thấy. Em lùa móng tay vào cái vạch đường đó, ấn ấn. Không có gì khác lạ! Lật mặt sau, em đưa hai ngón tay nắm lấy cái núm có lỗ vẫn để sâu chỉ đặt dính vào áo. Hai ngón tay em xoay xoay lắc lắc cái núm khuy... Chợt một tiếng lách cách rất nhỏ, khẽ vang lên, nghe như tiếng động của một chiếc ổ khóa kết sắt.

Đôi mắt sáng ngời, đôi môi xinh đẹp cong tròn phát ra một tiếng la thất thanh:

- Ôi cha! Có cái gì lạch cạch trong này...! Hình như có bánh xe, lò xo hay chốt hãm gì trong đó.Ồ đúng rồi! Na Dếp đã chẳng cho biết thợ kim hoàn Du Ráp là những tay khéo léo nhất thế giới đó sao?

Dứt lời, tay vẫn nắm chắc cái khuy, em tung chân chạy bay lại phía bà Phan Hoàng Mỹ lúc này đã tỉnh lại, đang mỗi một người dựa người vào vai ông chồng. Đôi môi trắng nhợt của thiếu phụ nhắc lại lời Việt Kim như một tiếng vang:

- Na Dếp! Na Dếp! Hừ hừ! Na Dếp!

Tiếng rên ư ử của Un Sa Cơ chợt vang lên khiến ông Hải Âu quay lại:

- Kỹ sư Hoàng! Ngó chừng thang này dùm chút! Tôi chạy đi kiểm sợi giây trói.

Việt Kim bảo cha:

- Ba! Giây thùng ở trong lều kia kìa! Ba vào lấy ra! Con phải coi sóc bà Hoàng chút đã!

Bà kỹ sư không ngớt lẩm bẩm như trong một cơn mê hoảng:

- Na Dếp! Tôi nào... Ồi chà, tôi nào có biết cái khay đó...! Những cái khay đó ở đâu đâu kia chứ!

Đôi mắt bà đại hăn đi, y hệt như một người đang trông thấy một cái gì khủng khiếp lắm.

Việt Kim dịu dàng đưa tay vuốt nhẹ làn tóc rũ rượi của người thiếu phụ để trấn an.

- Ba ơi! Lẹ lên chút đi, ba! Đưa bà kỹ sư về gấp đi ba! Bà có vẻ mệt quá rồi đó!

Ký giả Hải Âu cùng kỹ sư Hoàng trói gô lão Un lại, xốc hăn liệng lên lưng ngựa. Tên gian hiểm đã tỉnh hăn, cung hai cánh tay nổi vòng bấp thịch, kéo căng giây trói cổ giựt cho đứt tung ra. Vô ích! Sợi giây dai hơn gân bò khiến gã chỉ mất công vô ích, thêm lần tím thẫm cả cổ tay.

Ký giả Hải Âu và kỹ sư Hoàng quay ra lấy một tấm mền dạ, buộc thành một chiếc cáng cấp thời để bà Hoàng nằm đỡ.

Việc quay trở về Can Pác kéo dài dưới ánh mặt trời sa mạc gay gắt chói chang. Đoàn người đếm từng bước một, không thể nào đi nhanh hơn vì phải khiêng cáng chở bà Phan Hoàng Mỹ.

Được vài cây số, bỗng một đám bụi cát mù bốc lên phía trước mặt. Việt Kim mừng quá la lớn:

- Quân tiếp ứng của đức Shah tới kìa!

Một chiếc xe Jeep trở tới. Có mỗi mình tài xế, ngoài ra không còn ai trên xe hết. Ngồi chễm chệ ở ghế lái:... Na Dếp!

Việt Kim liếc nhanh ngó Un Sa Cơ. Đôi mắt lão loé lên một tia sáng mừng rỡ, như một ánh chớp, rồi lại lịm tắt ngay.

Viên bí thư nham hiểm nhẩy xuống khỏi xe:

- Tôi được lệnh tới đây bắt dẫn Un Sa Cơ về Ba Ga Ra!

Năm viên ngọc trai lớn dính giữa nếp khăn trắng muốt trên vầng trán dô. Na Dếp tiến lại gần lão Un, giơ bàn tay nắm cánh tay gã. Chưa kịp thì Việt Kim đã hét lên lanh lảnh:

- Không được!

Ký giả Hải Âu ngó con gái:

- Sao lại không được, Việt Kim? Bí thư của Thủ tướng Lư Hà Sa đó mà!

Tin được lắm chứ!

- Không, không tin được đâu ba! Giữa bọn này nhất định phải có một cái gì ám muội lắm, không thể tin được đâu ba! ...Bữa nọ, trên bàn giấy của Na Dếp con thấy rõ ràng một chiếc khuy áo của bà Hoàng Mỹ. Rồi vừa đây bà lại cứ run lên khi có ai nhắc đến cái tên Na Dếp. Kỳ quái lắm, ba ơi. Vậy cứ nghe con, chờ đoàn hộ tống của đức Shah tới đã, rồi sẽ hay!

Na Dếp xen lời:

- Làm gì có đoàn hộ tống nào! Thủ tướng chỉ phái có mỗi mình tôi thôi mà! Ký giả Hải Âu ngơ ngác đưa mắt hết nhìn con gái lại ngó Na Dếp. Đoạn ông cau cặp chân mày:

- Thôi được! Ba nghe lời con! Có điều chỉ e con bị lừa thôi!

- Ba cứ yên trí tin ở con đi ba! Chút xíu nữa thôi mà! Rồi ba coi!

Giọng nói của em thật thiết tha, thật khẩn khoản kỹ sư Hoàng nghe không sót một tiếng, sáp lại gần:

- Anh Hải Âu! Tôi cho rằng cháu Việt Kim nói đúng. Nhà tôi từ bữa được thả về tới nay xem ra tâm thần hết hoảng kỳ dị quá chừng. Cứ động nghe ai nhắc đến hai tiếng Na Dếp là lại run bắn lên thôi!

Viên bí thư bước lên xe. Nhưng chưa kịp đặt chân, ông Hải Âu đã ngáng tay giữ lại. Giọng ông trầm hẳn xuống, buông từng tiếng một, đôi mắt ông xoáy thẳng vào đôi mắt viên bí thư "râu nhọn sừng trâu".

- Khoan đã! Để tôi cầm lái!

Sa sầm nét mặt, Na Dếp hùng hổ trèo lên ngòi phía sau xe. Kỹ sư Hoàng đẩy luôn lão Un Sa Cơ xuống ngòi cạnh viên bí thư, đặt vợ ngòi ở ghế trước giữa hai cha con ký giả Hải Âu. Còn ông, ông leo xuống ngòi chung với hai tên... gian hiểm.

*

Mấy người thanh niên Du Ráp quỳ hẳn gối nhẹ nhàng đặt chiếc băng ca. Bà kỹ sư Hoàng vẫn trong cơn mơ hoảng:

"Khuy, khuy nào...? Làm gì có khuy nào kia chứ!"

Đôi mắt thiếu phụ mở trừng trừng. Việt Kim dịu dàng ghé vào tai:

- Bà nằm nghỉ yên đi! Đừng nói nữa mệt nhé!

Tia mắt lạc thần của bà Hoàng đưa về phía cuối căn lều. Viên bí thư Na Dếp đứng ngây như pho tượng; ký giả Hải Âu kèm sát một bên. Người thiếu phụ lại run lên bần bật. Kỹ sư Hoàng cúi xuống nhìn vợ:

- Đừng sợ, mình! Có anh đây này! Nó không dám làm gì em nữa đâu!

Bà Hoàng ngả hẳn đầu về đằng sau, đưa bàn tay trắng xanh lên trán:

- Úi cha! Ba Ga Ra! Sợ quá anh ơi! ... Tên Na Dếp hôm nào cũng mò tới. Y không cho em ngồi mà lại bắt đứng có đến hàng giờ, và không cho em ăn uống gì cả anh ơi. Hắn cứ tra hỏi em về những cái khuy. Những cái khuy! Em có biết ở đâu mà nói chứ.

Việt Kim:

- Nhưng về sau tụi nó cũng thả bà ra chứ?

- Đâu có! Đích thân Thủ tướng Lư Hà Sa đến tận nơi mở cửa cho tôi ra đấy. Rồi thấy tôi ốm yếu quá Thủ tướng mới định đưa vào bệnh viện nhưng tôi từ chối và cảm ơn người. Tôi chỉ muốn có một điều: quay về thật gấp với nhà tôi.

- Thế tại sao bà không hỏi ngay Thủ tướng là ai đã ra lệnh bắt giữ bà?

- Úi chà... hã, tên Na Dếp hăm dọa nếu tôi hở môi nói ra điều bí mật của hã cho bất cứ ai thì hã sẽ ra lệnh bắt giữ nhà tôi về tội gián điệp ngay. Hã nói rằng hã có thể thuyết phục đức Shah và các giới chức tại Tòa Đại Sứ Việt Nam là nhà tôi hiện đang nhận làm công việc do thám tại Du Ráp cho một lực lượng ngoại bang. Hã hiện có bằng cứ cụ thể trong tay. Và theo luật pháp Du Ráp, tội gián điệp chỉ có: tử hình. Mà ngó nét mặt y, tôi cho rằng Na Dếp nói thật chứ không phải dọa suông đâu. Tôi sợ hãi thất thần không còn biết tính sao nữa.

- Na Dếp có giải thích cho bà hay là tại sao hã cho lệnh bắt bà không?

Nghe Việt Kim hỏi bà Hoàng một câu có vẻ "nguy hiểm" như vậy, viên bí thư nhẩy chồm lên, cơn giận dữ cùng cực làm bộ râu nhọn hoắt của gã run lên rất quái dị. Ký giả Hải Âu khẽ hất tay: Na Dếp đã bị gạt bấn về phía sau.

Bà Hoàng Mỹ, tia mắt vẫn lăm lét ngó chừng viên bí thư, trả lời thật khê như sợ hã nghe tiếng:

- Không! Đồng thời hã cũng không cho biết là tại sao nhà tôi chẳng hề đi

tìm hoặc đến thăm nom gì tôi hết.

Kỹ sư Hoàng ái ngại nhìn thẳng mặt bà vợ:

- Anh định đi thăm em đấy chứ. Nhưng vì có cô gái tên Á Minh con Thủ tướng Lư Hà Sa và cô Việt Kim đây đến nói chắc rằng em sắp được thả thành thử anh cứ yên trí ở trại đợi em về. Đến khi chờ mãi chẳng thấy gì anh mới gọi điện thoại hỏi viên bí thư này thì hẳn lại đe dọa xa xôi rằng anh phải dè dặt cẩn thận kéo bị rắc rối với nhà chức trách Du Ráp đấy. Hẳn lại khuyên anh nên thông thả đợi chờ thì hơn. Nếu không nghe cứ làm rùm beng lên, các nhà cầm quyền địa phương sẽ đóng cửa trại khảo cổ rồi tổng xuất phái đoàn ra khỏi Du Ráp đó. Thế rồi không biết xoay sở ra sao, anh cứ quỳnh lên như một người điên, như một người ích kỷ nhất đời, phần lo công việc bề bộn, anh tin ngay lời hẳn. Đồng thời hẳn lại cho biết là em vẫn mạnh khoẻ, bình an không sao hết. Mãi sau khi gọi điện thoại hỏi tòa Đại sứ Việt Nam, thì ở đó lại cho biết là em đã được trả tự do rồi.

Bà Hoàng nắm chặt hai bàn tay chồng:

- Thôi em hiểu rồi. Anh yên trí đi đừng băn khoăn nghĩ ngợi gì nữa. Mọi rắc rối đã qua rồi. Có điều khó hiểu là tại sao hẳn cứ tra hỏi em về bộ khuy áo choàng mãi chứ? Bộ khuy? Hừ, chỉ là mấy cái khuy tầm thường, ở đâu cũng có, mà chẳng hiểu tại sao... hừ... hừ. - Giọng nói bà Hoàng nhẹ dần như hơi gió thoảng, đôi mắt mệt nhọc tự động nhắm lại, hơi thở nhẹ nhàng: bà ngủ thiếp đi.

Việt Kim:

- Bà ngủ rồi! Càng tốt! Ngủ được một giấc như thế, khi dậy sẽ khoẻ mạnh như thường ngay.

Dứt lời, em đứng lên thọc tay vào túi quần lôi chiếc khuy ra, đưa đến tận mắt tên Na Dép. Lão Un Sa Cơ nhích động thân mình như muốn chồm tới. Viên bí thư Na Dép đưa nhanh tay định chop, nhưng một bàn tay khác nhanh hơn, đã vung lên hất một cái tát trái trúng ngay cái má phính của lão nghe "bốp" một tiếng.

Việt Kim vui sướng:

- Cái khuy này, này ba! Con lượm được bữa đi chơi chợ Ba Ga Ra với Á Minh đó. Con giữ lấy không đưa trả cho bà Phan Hoàng Mỹ vì bà có biết

cả bộ khay đã bị mất ở đâu. Ba! Thử lục túi Na Dép coi hẳn có giữ ba cái kia không? Hồi nãy hẳn phóng xe xuống tìm Un Sa Cơ, chắc có việc gì ám muội đấy. Và con nghi trong người y, thế nào cũng phải có một cái gì.

Một cái gạt khê bằng khe mũi giày, viên bí thư đã bị ông Hải Âu đẩy ngã xuống mặt cát. Kỹ sư Hoàng giữ chân tay hẳn để ký giả Hải Âu lục soát. Túi trong, túi ngoài, trên dưới, đủ hết. Kết quả: không có gì ngoài cái hộp xinh xinh mạ vàng Việt Kim đã được viên bí thư đem ra khoe, đưa cho xem để đánh lạc sự chú ý, bữa em với Á Minh vào văn phòng hẳn và bất ngờ chợt thấy chiếc khay kỳ lạ thứ hai nằm trên mặt bàn lấp ló dưới đồng giấy tờ.

Đột nhiên, như có một cái gì thúc đẩy, Việt Kim đưa nhanh tay giựt phắt vành khăn xù xụ quấn trên đầu Na Dép. Rồi đưa hai bàn tay thoăn thoắt, em nắn từng chỗ một, rất cẩn thận, mọi nếp lụa trắng. Ba chiếc khay kỳ lạ, từng cái một, xuất hiện từ vành khăn nằm xếp hàng, lấp lánh trên mặt bàn. Việt Kim đặt luôn chiếc khay em bắt được vào bên cạnh. Đủ bộ bốn cái. Em quát bảo Na Dép.

- Đồ mở cái này đâu, đưa đây!

Viên bí thư loáng ngó em, bĩu môi khinh khỉnh, không nói một tiếng. Hẳn liếc nhanh nhìn cái hộp xinh mạ vàng đặt ở đầu bàn đằng kia.

Việt Kim ngó theo mắt hẳn, đưa tay chớp nhanh chiếc hộp xinh xinh mạ vàng, ấn ngón tay vào nút chữ nổi ở chính giữa: lưỡi kiếm nhỏ bật ra, rung rinh sáng loé.

Việt Kim lách mũi kiếm vào một đường trũng nhỏ xíu nằm giữa núm mắt khay, ấn nhẹ. "Cách" một tiếng, chiếc khay tách làm đôi như một trái đậu chín, hai vỏ bật rời ra quay lông lóc trên mặt bàn. Việt Kim vớ lấy một mảnh: bên trong gài một miếng giấy gì màu trắng, mỏng, rất dai, gấp bẹp đi, nằm gọn trong đó. Cứ thế lần lượt em mở cả ba chiếc khay lạ còn lại ra. Bốn miếng giấy nhỏ màu trắng mở rộng, trải lên mặt bàn phẳng.

Việt Kim reo lên:

- Bốn bức bản đồ! Mỗi chiếc khay là một chiếc hộp đựng bản đồ bí mật!

Em vừa dứt lời, đã nghe tiếng động cơ xe hơi nổ ròn, mọi người im lặng nín thở.

Thắng xe hãm nghe "kít" một tiếng. Tiếp đó là tiếng chân bước trên cát lạo xạo. Tất cả thắng thốt ngẩng nhìn: Thủ tướng Lư Hà Sa oai nghiêm đi giữa bốn người cảnh sát mặc sắc phục màu xanh biếc, xuất hiện nơi khung cửa lều vải rộng.

Sắc diện ông quan đại thần lộ vẻ giận dữ cùng cực nhưng cố nén. Tia mắt sắc lạnh, nét mặt ông đanh lại như mặt tượng đá.

Ký giả Hải Âu đẩy mạnh lưng Na Dép khiến hắn ta chúi người về phía trước, vừa đúng tầm tay một người cảnh sát:

- Xin giao cho các ông đó! Các ông đem đi! Chúng tôi có đủ bằng cứ buộc tội hắn!

Thủ tướng Lư Hà Sa tiến lại gần bàn nơi Việt Kim đang lúi húi với mấy tấm bản đồ. Em đẩy tất cả tới trước mặt ông.

- Xin trình lên ông đọc. Chịu! Cháu chẳng biết đọc những loại "giấy tờ" này. Nhưng chắc là bản đồ ghi chú những địa điểm có... giếng dầu hoả đấy. Thủ tướng họ Lư liếc mắt nhìn nhanh mấy tấm giấy. Tia nhìn của ông sáng rỡ. Giọng nói của ông vui mừng:

- Đúng! Đúng là bốn mảnh, giáp lại, thành một tấm bản đồ ghi rõ chỗ có dầu hỏa tại toàn khu Can Pác. Cháu thiệt giỏi quá.

Việt Kim thoải mái ngã người xuống một chiếc ghế bành, đưa mắt nhìn mọi người đang ngó em thán phục:

- Ối chà... giờ đây cháu chỉ thích được đi tắm một cái cho mát.

Nam Quân

Bộ khuy kỳ lạ

CHƯƠNG XVII

CHA CON TÂM SỰ

Đoàn công xa nhắm hướng Ba-ga-ra trực chỉ. Các nhân vật gồm Thủ tướng Lữ Hà Sa, bốn nhân viên cảnh sát và hai tên can phạm: Un Sa Cơ và bí thư Na Dếp.

Thủ tướng họ Lữ rít qua kẽ răng:

- Tên Na Dếp thế này thì tệ hại quá. Không còn có thể nương tay với y được nữa. Hừ! Nào ai ngờ được chứ! Ông già y xưa kia cũng đã làm bí thư cho ông già tôi. Người cũng là Thủ tướng của đức tiên vương như tôi hiện là cánh tay phải của đức "Shah" đang tại vị vậy. Tôi vẫn biết Na Dếp là một con người giả dối, đạo đức giả, hay ý thần cậy thế, nhưng vì tình xưa nghĩa cũ, cứ phải nhắm mắt làm lơ. Không dè y đã lợi dụng lòng tốt của tôi mà làm bậy. Hừ!

Trong chiếc xe Jeep chạy đằng sau có kỹ sư Hoàng cùng bà vợ. Bà Phan Hoàng Mỹ giờ đây hầu như đã hoàn toàn tỉnh táo như cũ. Việt Kim ngồi cạnh cha ở đằng trước. Ký giả Hải Âu lái xe. Việt Kim quay nhìn bà kỹ sư Hoàng:

- Thưa bà! Bà còn nhớ chẳng bữa Á Minh và cháu vào thăm bà trong nhà giam tại Ba Ga Ra? Có một điều khiến cháu thắc mắc; thái độ thay đổi đột ngột của bà. Đang nói chuyện vui vẻ bỗng mặt mũi biến sắc, chân tay run rẩy hoảng hốt thất thần?

- Phải rồi! Lúc đó tôi đã chợt thấy một bộ mặt dữ tợn ngó qua cửa sổ phòng giam. Bộ mặt ghê gớm ấy cộng thêm với không khí lạnh lẽo nơi bị giam giữ, tính chất bất trắc của hoàn cảnh khó hiểu đã khiến tôi kinh hãi vô cùng.

- À, vâng! Bộ mặt đáng sợ đó đúng là tên đã theo hút cháu lúc ở ngoài chợ Ba Ga Ra đó, thưa bà.

Ký giả Hải Âu hỏi lớn:

- Sao? Con bị theo dõi lúc đi chơi chợ? Vậy mà không nói lại cho ba biết là nghĩa làm sao?

Việt Kim châu mò, tia mắt tinh quái nhìn cha:

- Con trả đũa ba về vụ không chịu nói cho con biết nội dung bức thư ba nhận được ở phi trường Óoc Ly đấy! Bức thư do người thanh niên Du Ráp trao cho ba rồi bỏ đi thật nhanh, mất hút trong đám đông tại phi trường đó.

Ký giả Hải Âu im lặng suy tư. Một lúc sau, ông mới nói:

- Lời lẽ trong thư có ý cảnh báo ba là không được thu hình, chụp ảnh công việc khảo cổ tại Can Pác. Tác giả cho biết là nếu không nghe cứ chụp ảnh, thu hình, làm kinh động đến năm xương tàn di tích của người xưa còn sót lại đó, các vị thần thiêng sẽ nổi giận... có thể nguy hại đến tính mạng hai cha con.

Việt Kim phá lên cười khanh khách:

- Úi chà! Ba dọa con hả ba? ... Và bữa đó ba đã làm ra vẻ hoảng sợ đồng thời cố giữ kín không cho con biết nội dung lá thư? Hay là ba đã hải sợ thực tình hả ba?

Ký giả Hải Âu:

- Đâu có! Ba đâu có hề biết đến chữ "sợ" là gì? Có điều ba không muốn để thiên hạ dọa con gái cưng của ba. Bữa đó cha con mình sắp sửa đặt chân vào một vùng đất xa lạ, nhiều bí hiểm nhất hoàn cầu. Và ba cương quyết không để bất cứ một việc gì đáng tiếc xảy ra cho con.

- Là thư có ký tên không ba?

- Không, con à! Nhưng ba tin chắc là của Un Sa Cơ!

- À, chắc vì lẽ đó mà ba cứ ngần ngại không muốn cho con đi thăm khu vực khảo cổ Can Pác cùng với Á Minh và Hà Khâm đó phải không ba?

- Đúng như vậy! Cuộc đi đó khiến ba lo ghê lắm. Tuy nhiên, thấy con ham thích quá, ba vẫn để con đi vì tin rằng có Á Minh và Hà Khâm là con cái các vị quan đại thần của vương quốc Du Ráp thì ít ra tụi gian cũng phải vị nể một chút dè dàu... Và lại một phần ba cũng tin ở đôi mắt tinh và cặp tai thính của con nữa chứ.

Việt Kim láu lỉnh nhìn cha:

- Thôi bây giờ ba đã nói trắng sự thật ra thì con cũng xin nói thật để ba nghe. Phòng con ngủ tại khách sạn cũng bị tụi nó lén vào lục lợi cật phá lung tung hết đó, ba ơi!

- Cái gì? Phá phách lục lợi? Mà tại sao tụi gian phi phá phách lục lợi phòng

con chứ?

- Không biết chắc trăm phần trăm là tụi nó tìm cái gì, nhưng con nghi là... cái khay ba à! Đồ vật từ cái nhỏ nhít đến những thứ có giá trị không bị mất mát gì, do đó con mới nghi rằng tụi nó chỉ có ý tìm cái khay... mà không thấy đó.

Từ lúc nào, vợ chồng kỹ sư Hoàng vẫn ngồi im nghe cha con Việt Kim nói chuyện, không nói một tiếng. Đến khi nghe Việt Kim nói đến cái khay bà Phan Hoàng Mỹ mới góp chuyện:

- À, vậy thì đúng rồi! Tên bí thư Na Dép đình ninh là tôi vẫn giữ chiếc khay thứ tư. Do đó y mới ra lệnh cho cảnh sát bắt giữ tôi. Rồi ngày nào y cũng mò đến tra hỏi, cật vấn tôi. Thật quả, lúc đó tôi tuyệt nhiên không hiểu vì sao y lại tha thiết đến cái khay một cách lạ lùng thế. Thì ra... hừ!

Trong xe lại im lặng. Mọi người đều suy nghĩ trầm tư.

Một lúc sau, người lên tiếng phá tan cái im lặng đó lại là Việt Kim:

- Thì ra gã gian phi dòm qua song cửa nhà giam đó tưởng lầm rằng cháu đã trả lại bà cái khay rồi. Và y hí hửng báo tin cho Na Dép. Viên bí thư này mới hết sức tra hỏi bà. Rút cục "không có" vẫn hoàn "không có". Nó mới sai người tới cậy phá lục lọi trên phòng của cháu tại khách sạn.

Ký giả Hải Âu gật gật đầu liên hồi:

- Phải lắm, đúng là như vậy đó, con!

Kỹ sư Hoàng trợn tròn mắt:

- Kỳ khôi thật! Vậy thì Việt Kim đã giấu chiếc khay kỳ lạ đó ở đâu mà tụi nó tìm không ra chứ?

- Dạ, cháu ẩn nó chìm vào lớp kem bôi mặt. Và thiệt tình lúc giấu nó vào đây cháu cũng vô tình chứ quả không cố ý. Có lẽ tại vì....

Ký giả Hải Âu quay nhìn con gái, nét mặt vui vẻ thán phục cái sáng kiến có một của đứa con yêu:

- Tại vì..., tại vì sao con lại nghĩ ra chuyện giấu khay vào cái chỗ chắc mà không chắc, hở mà kín đó vậy?

- Nhờ cô Hiền đó ba ơi! Cô thường có thói quen hay bỏ cà rá vào hộp kem bôi mặt như thế, mỗi khi phải ghé vào những khách sạn không được tín nhiệm lắm đó ba à. Có lẽ khi sửa soạn điểm trang, vô tình chợt nhớ đến cái

thói quen tốt đó của cô, con tiện tay bỏ lọt luôn vào. Thế mà lại hóa ra hay quá chứ phải không ba? Cô Hiền mà được nghe kể lại chuyện này chắc cô thú vị lắm chứ không giỡn đâu hả ba?

Tiếp theo câu nói là một tràng cười ròn rã. Âm thanh tươi sáng như nước suối trong, gieo vào lòng mọi người hiện diện một niềm hân hoan mát rượi. Xe Jeep vừa dừng bánh trước cửa khách sạn. Việt Kim đã lao vọt xuống, chạy như bay lên cầu thang, tông cánh cửa phòng nghe cái "sầm". Một mùi hương thơm ngát như trầm thoảng bay vào mũi. Á Minh từ trên đám chăn nệm nhảy nhẹ xuống. Cô bé lọ lem lấm láp bẩn thỉu ngủ vùi trên máy bay của tù trưởng Kha Mân Xuyên đã biến thành một con búp bê thật xinh đẹp, thật thơm tho, xiêm y rực rỡ. Đúng là một con búp bê Du Ráp! Chiếc áo lục xanh biêng biếc đồng màu với đôi mắt hồ thu trong leo lẻo, cùng sắc với chiếc Zada đom đống trên đầu.

Việt Kim mừng rỡ chưa kịp nói gì. Á Minh đã vỗ vào hai bàn tay bôm bốp. Hai cô nữ tỳ xuất hiện. Á Minh nói to:

- Chị Việt Kim! Nước tắm và các thứ sẵn sàng rồi! Ê, hai em sửa soạn vào kỳ cọ cho chị Kim đi.

.....

Mọi sự nghi ngờ của Việt Kim đều đúng hết!

Ngay buổi tối hôm đó, trong bữa cơm thịnh soạn khoản đãi mọi người, Thủ tướng Lư Hà Sa cho biết là giới chức an ninh đã ghi nhận tất cả lời thú tội của Na Dếp. Ông nói:

- Cứ mỗi lần xuống chợ Ba Ga Ra, bà Phan Hoàng Mỹ lại đem theo trong bốn chiếc khay áo chador một vài tin tức quan trọng, mà chính bà cũng không hề hay biết. Tin tức đó gồm những chỉ thị do Un Sa Cơ gửi cho Na Dếp. Tóm lại có thể nói là những mệnh lệnh đặc biệt. Chuyển đi chợ cuối cùng của bà Mỹ đúng là ngày tụi nó phải thu hồi lại bốn mảnh bản đồ. Và Na Dếp có nhiệm vụ phải gửi gấp xấp bản đồ đó qua biên giới, trong khi tên đồng lõa Un Sa Cơ đi thu xếp việc chuẩn bị hành động của mấy bộ lạc bán khai kia.

Việt Kim lên tiếng hỏi:

- Nhưng, thưa Thủ tướng! Tại sao tên Na Dếp không thu lại được mảnh bản

đồ đó?

- Bà kỹ sư Hoàng bữa đó, trái với thông lệ, lại không tới uống nước trà với tên bí thư. Y đâm ra vô cùng lo lắng. Do đó, nó mới ra lệnh cho cảnh sát bắt giữ bà để lấy lại bốn chiếc khay mà chính tụi nó đã giấu bốn mảnh bản đồ bí mật trong đó. Nhưng, tên Na Dép đã hết hồn khi thấy thiếu một cái. Cùng ngày đó, một tên do thám của tụi nó lại bất ngờ thấy cháu cú lượm được một chiếc khay ở ngoài chợ. Tụi nó nghi là đúng chiếc khay bí mật từ áo bà kỹ sư rút ra. Mà quả sự thật là thế. Sau đó, chúng nghi là cháu đã đem trả lại cho bà Hoàng. Vì vậy Na Dép mới tra hỏi hành hạ, hăm dọa bà đủ thứ.

- Và tên Un Sa Cơ thì bắt cóc Á Minh, Hà Khâm và cháu để làm con tin cho tới khi nào tìm thấy chiếc khay thất lạc thì thôi phải không ạ?

- Đúng như vậy!

- Thưa Thủ tướng, giờ đây Kha Mân Xuyên đang làm gì?

- À! Tù trưởng họ Kha này quả là một tay danh tướng, trẻ tuổi tài cao, trí dũng ít ai bì được. Kha Mân Xuyên đã bắt giam được tất cả quân và tướng của mấy bộ lạc man dã nhờ cái kế hoạch "đại hội nghị khởi nghĩa" đó. Nhưng rồi thì chàng ta thuyết phục được tất cả tụi họ quay trở về với chính nghĩa. Đức Shah đã nhận được các tín vật bảo đảm sự trung thành thần phục quốc vương của họ rồi. Từ lâu ngài vẫn lo lắng và bận tâm về mấy bộ lạc hiếu sát này ghê lắm!

- Dạ thưa, thế còn tù trưởng Áp Đun Bâu?

- Vẫn thế! Họ Áp này là một tay chọc trời khuấy nước, ngang tàng một cõi mà thù dai thì không ai bằng. Nhưng giờ đây, toàn dân mấy bộ lạc đồng minh hết tín nhiệm y rồi.

Nam Quân
Bộ khay kỳ lạ
CHƯƠNG XVIII
VIỆT KIM HỌP BÁO

Á Minh hét thật lớn:

- Nhớ viết thơ cho em nghe, Việt Kim!

Việt Kim theo chân cha bước lên cầu thang của chiếc phi cơ xinh xắn sẽ đưa em về phi trường Tân Sơn Nhất.

Em giơ cao cái "sắc" Hà Khâm tặng, tay kia trịnh trọng nâng tấm thảm Si Ram Di. Chiếc cà rá mặt ngọc xanh bọc vàng ròng lấp lánh ở ngón tay áp út bàn tay trái. Cổ gượng tươi cười nhìn Á Minh, nhưng giọng em vẫn run run:

- Không bao giờ chị Kim quên nổi Du Ráp đâu, Á Minh!... Rồi quay lại ghé vào tai cha: Á Minh xinh quá phải không ba?

Ký giả Hải Âu:

- Chính thế! Nữ anh hùng nổi bật nhất trong phiên phóng sự của ba đây! Phiên xử án hai tên phản nghịch Na Dếp, Un Sa Cơ kết thúc rất mau lẹ. Bài tường thuật cũng như hình ảnh hai cha con ông Hải Âu thu được về vụ này đã khiến toàn thế giới có được một quan niệm thật rõ ràng về tiểu vương quốc Du Ráp.

- Ba ơi! Con chỉ thích đọc bài tường thuật của ba phỏng vấn đức Shah thôi đó ba. Chắc hẳn phải thú vị lắm chứ không phải chơi đâu.

Ký giả Hải Âu cười thật vui:

- Một phần lớn cũng là nhờ con thiên phóng sự này mới có cơ sống động như vậy đấy chứ! Nếu không thì chắc cũng sẽ lại nhàm chán như trăm ngàn thiên phóng sự khác từ trước đến nay. Đem lại được cho độc giả nhất là độc giả nước nhà, một món quà gì thú vị là ba vui lòng lắm.

- Thôi đi mà, ba! Ba cứ chế con hoài.

- Ối chà! Con buồn ngủ quá. Ba để con ngủ một giấc thẳng cánh cho đến khi về tới... Saigon nghe ba!

.....

- Dạ xin lỗi! Dạ xin lỗi quý vị! Cho đi nhờ một chút! Đi nhờ một chút. Xin

lỗi, xin lỗi!

Trời đất! Đúng giọng nói của Mạnh Di! Cái giọng kỳ khôi đó lẫn sao được! Việt Kim thầm sung sướng đỏ cả hai tai khi chợt nghe cái giọng chuông đồng đó. Và em nhận ra rằng giờ phút này mới thấy nhớ người bạn trai yêu quý này tới mức nào.

Các sĩ quan an ninh tại phi trường Tân Sơn Nhất, ký giả các nhật báo, tuần báo, tạp chí tại thủ đô Saigon, các nhiếp ảnh viên trong và ngoài nước tràn đến ào ào như nước vỡ bờ, vây quanh hai cha con ông Hải Âu lao xao như đàn ong vỡ tổ.

Một viên sĩ quan có vẻ như người cầm đầu phái đoàn báo chí rẽ đám đông người, tiến sát bên ký giả Hải Âu như có ý hộ vệ cho ông. Và ông ta quay mặt nhìn các phóng viên:

- Chú ý! Chú ý! Các bạn có thể chờ chút xíu được không? Để hai cha con ký giả Hải Âu vào tới phòng khách đã; rồi muốn hỏi gì thì hỏi.

Vừa nói viên sĩ quan vừa đưa hai cánh tay khoẻ mạnh gạt các người vây quanh, nhằm dành chỗ sát bên cạnh ông Hải Âu và Việt Kim cho riêng mình. Rồi ông ta nói nhanh:

- Xin lỗi ký giả Hải Âu! Chẳng hiểu ông có hứng nói chuyện không đây.

- Có điều, - Ông ta mỉm nụ cười ranh mãnh. - Có điều hứng hay không hứng ông sẽ vẫn phải nói chuyện như thường, anh em chúng tôi châu chực ở đây từ sáng sớm kia đấy!

Ông Hải Âu mỉm cười vui vẻ:

- Được! Được! Tôi sẵn sàng mà.

Thế là mọi người hò reo mừng rỡ, né ra hai bên nhường lối cho hai cha con. Việt Kim luống cuống nắm áo cha, theo bèn gót, như một cô bé theo cha đi xem hội, len vào chỗ đông người, chỉ sợ lạc.

Vừa bước em vừa tự hỏi thầm "Quái thật! Mạnh Di đâu, sao không thấy chứ? Rõ ràng nghe tiếng anh ấy mà!"

Một phóng viên dắt tay Việt Kim, đỡ cho em bước vào hai nấc thang trèo lên một cái bục gỗ lớn, trên đã đặt sẵn một cái bàn nhỏ và một máy vi âm. Rồi ông ta khẽ nói nhanh với Việt Kim: "Cuộc họp báo bắt đầu đó, cô bé!"

Từ dưới đám đông vang lên một câu hỏi:

- Thưa ông Hải Âu, cuộc âm mưu làm loạn đó, ký giả bắt đầu có ý nghi ngờ từ bao giờ?

Ký giả Hải Âu tiến tới máy vi âm:

- Quý vị chờ cho một phút. Câu chuyện ly kỳ này thực ra tôi chỉ đóng một vai phụ trong đó thôi. Vâng, đúng như thế, Nguyễn Hải Âu chỉ đóng một vai phụ mà thôi. Cô bé này mới là vai chính này! Để tôi nhường lời cho cô bé nói chuyện với quý vị, chắc vui hơn. Đây, tôi xin hân hạnh giới thiệu vai chính trong vụ "Bộ khay kỳ lạ" tại tiểu vương quốc Du Ráp! Cô.... Nguyễn Thị Việt Kim, con gái ký giả Hải Âu.

Tiếng hoan hô xen lẫn tiếng vỗ tay rào rào tạo thành một không khí náo nhiệt từng bừng từ xưa tới nay chưa từng thấy tại phi trường Tân Sơn Nhất.

Việt Kim luống cuống khẽ nói với cha:

- Kỳ quá ba ơi! Con mắc cỡ quá hà! Biết trả lời họ ra sao bây giờ chứ!

- Có gì đâu mà mắc cỡ, mà không trả lời được, hả con? Đây cũng là một dịp để con thực tập... "trả lời" thay vì "đặt các câu hỏi" đấy. Nào con cứ việc hô hấp thật dài và đều đi rồi thản nhiên xuất trận. Anh em họ hỏi tới đâu con trả lời tới đó. Có gì mà "khớp" nào!

Việt Kim tiến ra máy vi âm. Ánh đèn phụt sáng từ các máy chụp hình lấp loé khiến em hoa cả mắt. Loáng tia mắt thật nhanh xuống đám đông vây quanh, em có ý tìm một khuôn mặt quen thuộc thân yêu, nhưng chỉ thấy toàn những con mắt xa lạ đang nhìn em chăm chú. Em hoảng sợ thật tình, tới gần hai phút sau mới lấy lại được bình tĩnh để trả lời những câu hỏi ào ào bay tới như một trận mưa rào.

- Cô khám phá, phát giác ra vụ âm mưu định lật đổ quốc vương Du Ráp hồi nào?

- Tại sao cô lại khám phá ra được bí mật của chiếc khay kỳ lạ?

- Nhờ đâu cô Việt Kim thoát khỏi cái chết rùng rợn trong sa mạc?

- Khu vực khảo cổ Can Pác có giống vùng Châu Thới quận Thủ Đức của chúng ta không?

- Cung điện của đức Shah có thật rực rỡ như một cung điện trong chuyện thần tiên không?

- Cô làm ơn tả hình dáng và tính tình Á Minh đi!

Một câu hỏi lớn chát chúa vang lên như một tiếng quát:

- Thế gã Kha Mân Xuyên là ai vậy?

Việt Kim giật thót mình. Đúng giọng nói của Mạnh Di tinh quái! Việt Kim ngừng nói một phút đưa mắt nhìn đám thính giả phóng viên, nhiếp ảnh có ý tìm... À, kia rồi. Đúng cái mái tóc đen nhánh bông bênh cao hơn mọi người đứng cạnh có tới 20 phân mét.

Việt Kim lấy lại nhịp thở vừa lúc đám đông nhiều người đã bắt đầu tỏ vẻ nóng ruột. Thì ra họ chờ đợi nàng trả lời câu hỏi "quái ác" vừa rồi.

Em chợt cảm thấy bình tĩnh hẳn lại. Giọng nói nghiêm đôi chút tinh nghịch:

- Vâng, vâng! Xin trả lời ngay đây!... Tù trưởng bộ lạc Si Ram Di, một bộ lạc kiêu hùng nhất tại Du Ráp, tên là Kha Mân Xuyên, một thanh niên oai dũng, đẹp như thiên thần, từ xưa tôi mới gặp lần này là một. Chàng ta cao lớn, nước da nâu màu bánh mật trông rất uy nghi. Tuổi mới chừng 23, 24 mà trí lực đã già dặn như người 40 tuổi. Chàng là một nhân vật quan trọng vào bậc nhất tại vương quốc Du Ráp đấy. Tôi muốn nói chàng là một tù trưởng, một "khan" của bộ lạc Si Ram Di, một bộ lạc đẹp cả người, tính tình lại nghĩa hiệp nhất trong tiểu quốc đầy dầu lửa là Du Ráp đó. - Em cao giọng như có ý "chọc què"... Mạnh Di! - Chàng thanh niên tù trưởng, thiên thần sa mạc đó đã cứu tôi khỏi bỏ thân nơi sa mạc hoang vu cát cháy. Không có bàn tay nghĩa hiệp của chàng trai anh hùng mã thượng đó, chắc giờ này tôi không còn hân hạnh có mặt tại đây để hầu chuyện quý vị...!

Việt Kim ngừng lại mấy giây, như có ý để cho câu trả lời vừa rồi thấm dần vào tâm trí chàng thanh niên tên Mạnh Di.

Các ký giả, phóng viên khác có vẻ thích thú vì câu hỏi của Mạnh Di và nhất là câu trả lời khá chi tiết của Việt Kim, như bắt được vật báu, đua nhau hỏi thêm chi tiết, Việt Kim trả lời đầy đủ, đôi mắt vẫn không rời Mạnh Di. "Chắc cậu chàng bực mình lắm". Em tự hỏi nhưng không thể tự trả lời được vì chỉ thấy chàng trai tinh ranh kia hí húi ghi chép để lộ có mỗi đôi vai rộng.

Việt Kim giơ cao tấm thảm Si Ram Di lúc nào cũng ở trên tay, cho đám phóng viên, nhiếp ảnh viên coi và nói thật lớn:

- Tôi đã chính thức được người Si Ram Di nhận làm nghĩa nữ. Đây, "căn

nhà" của tôi đây! - Tay giơ tấm thảm màu sắc rực rỡ lên cao nữa, miệng không ngừng kể chuyện. Máy chụp hình lại thi nhau loé sáng, bấm tanh tách và máy quay phim kêu sè sè. Tiếng cô gái lanh lảnh:

- Một câu châm ngôn đặc biệt Si Ram Di: "Tấm thảm đi tới đâu là nhà đi tới đó". Vì vậy tôi coi tấm thảm quý này như một kho tàng vô giá.

Và Việt Kim thông thả ngồi xuống!

- Cám ơn cô Việt Kim! - Giọng của... Mạnh Di vang lên... chua như dấm. Tính chất "chua" đó chỉ riêng Việt Kim nhận thấy. Đồng thời câu cám ơn chứng tỏ là Mạnh Di nóng lòng muốn cho cuộc phỏng vấn chấm dứt.

Cô tiểu ký giả, cái đỉnh của cuộc họp báo bước xuống cầu thang, đồng thời các phóng viên cũng kéo nhau lục tục ra về.

Khi đã vắng bóng hết mọi người "kỳ đà cảm mũi" Mạnh Di tiến thẳng gần tới Việt Kim, ngó em chùng chùng vào đôi mắt đẹp:

- Và bây giờ, trân trọng xin cô Việt Kim tường thuật cho riêng mình tôi biết câu chuyện thực trăm phần trăm coi nó ra sao!... Tôi muốn biết... cái nhẫn to như quả trứng chim cú cô đeo bên tay trái kia ở đâu mà có vậy...

Việt Kim nheo mắt nhìn Mạnh Di không đáp.

Đột nhiên đôi bạn, chẳng ai bảo ai cùng phá lên cười.

Hai bàn tay đưa ra, ngón tay đan vào nhau thật chặt. Phi trường Tân Sơn Nhất, bữa đó, nắng dịu và êm như một buổi sáng thu miền Bắc.

NAM QUÂN

Saigon 8-71

Lời cuối: Cám ơn bạn đã theo dõi hết cuốn truyện.

Nguồn: <http://vnthuquan.net>

Phát hành: Nguyễn Kim Vy.

Đánh máy: ốc sên (DeeCee)

Nguồn: Tủ sách Tuổi Hoa - Hoa Đỏ

VNthuquan -Thư viện Online

Được bạn: Ct.Ly đưa lên

vào ngày: 5 tháng 5 năm 2008